

Sygn. akt IV Ka 88/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jadwiga Żmudzka (spr.)

Sędziowie: SSO Sławomir Noga

SSO Urszula Gubernat

Protokolant: st. prot. Ewa Krzyk

przy udziale Grzegorza Derwisza Prokurator Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2014 roku, sprawy

R. W. (1)

oskarżonego o przestępstwa z art. 12 a ust. 2 i art. 14 Ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U. Nr 31 z 2001 roku; poz. 353 z późn. zm.) i art. 305 ust. 1 i ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej (Dz.U. Nr 119 z 2003 roku poz. 1117 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

Z. P.

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 kk; art. 12 a ust. 2 i art. 14 Ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U. Nr 31 z 2001 roku; poz. 353 z późn. zm.) i art. 305 ust. 1 i ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej (Dz.U. Nr 119 z 2003 roku poz. 1117 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

K. S.

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 kk; art. 12 a ust. 2 i art. 14 Ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U. Nr 31 z 2001 roku; poz. 353 z późn. zm.) i art. 305 ust. 1 i ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej (Dz.U. Nr 119 z 2003 roku poz. 1117 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

K. L.

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 kk; art. 12 a ust. 2 i art. 14 Ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U. Nr 31 z 2001 roku; poz. 353 z późn. zm.) i art. 305 ust. 1 i ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej (Dz.U. Nr 119 z 2003 roku poz. 1117 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

W. G.

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 kk; art. 12 a ust. 2 i art. 14 Ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U. Nr 31 z 2001 roku; poz. 353 z późn. zm.) i art. 305 ust. 1 i

ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej (Dz.U. Nr 119 z 2003 roku poz. 1117 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

Z. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 12 a ust. 2 i art. 14 Ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U. Nr 31 z 2001 roku; poz. 353 z późn. zm.) i art. 305 ust. 1 i ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej (Dz.U. Nr 119 z 2003 roku poz. 1117 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

B. C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 12 a ust. 2 i art. 14 Ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U. Nr 31 z 2001 roku; poz. 353 z późn. zm.) i art. 305 ust. 1 i ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej (Dz.U. Nr 119 z 2003 roku poz. 1117 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych R. W. (1), K. S., K. L., B. C., pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) S.A.,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 4 lipca 2012r. sygn. akt XIV K 789/07/S

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych Z. P., W. G., Z. K., B. C. i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Krakowie Wydział (...)do ponownego rozpoznania,

2. w punkcie VIII poprawia błędną kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu R. W. (1) w ten sposób, że kwalifikuje go jako występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. Nr 31 poz. 353 z późniejszymi zmianami) i art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 1410) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., jako podstawę prawną wymiaru kary przyjmuje art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 19 § 1 k.k., nadto obniża wymierzoną temu oskarżonemu karę do 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz do 90 (dziewięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

3. rozstrzygnięcie zawarte w pkt XV w zakresie dotyczącym oskarżonego R. W. (1) odnosi do kary pozbawienia wolności w wymiarze określonym w pkt I.2. niniejszego wyroku,

4. zmienia w odniesieniu do oskarżonego R. W. (1) rozstrzygnięcie zawarte w pkt XVI w ten sposób, że zalicza mu na poczet wymierzonej mu grzywny w wysokości 90 stawek dziennych, część okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 7 kwietnia 2005 roku do dnia 21 maja 2005 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny,

5. zmienia pkt XXV w ten sposób, że na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego R. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem częściowych wydatków za postępowanie przed Sądem I Instancji, zaś w pozostałym zakresie na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ich ponoszenia,

6. uchyla punkt XXI,

II. w pozostałym zaskarżonym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego R. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty za obie instancje,

IV. zasądza od oskarżonych K. S. i K. L. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 760 zł (siedemset sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

V. zasądza od oskarżonych R. W. (1), K. S. i K. L. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. kwoty po 72 zł (siedemdziesiąt dwa złote) tytułem wydatków związanych z udziałem jego pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem II instancji.

SSO Urszula Gubernat SSO Jadwiga Żmudzka SSO Sławomir Noga

Sygn. akt IV Ka 88/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 30 maja 2014 roku

R. W. (1), A. W. i Z. P. zostali oskarżeni o to, że:

punkt I aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 26/05/S

od bliżej nieustalonego dnia marca 2003 roku do 7 kwietnia 2004 roku, przy czym A. W., P. P., R. W. (1) i W. T. od września 2004 roku do dnia 7 kwietnia 2005 roku, a L. K. i P. Ż. od bliżej nieustalonego dnia marca 2003 do 1 lipca 2004 roku; w K. oraz na terenie innych miejscowości całego Kraju, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu wzięli udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez inną ustaloną osobę, odnośnie której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, w skład, której wchodził ponadto K. B., P. W., J. S., W. K., E. K. - wobec których postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone - oraz inne dotychczas ustalone i nieustalone osoby, wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na nielegalnej produkcji wyrobów tytoniowych w postaci papierosów różnych marek, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi w znacznych ilościach, a następnie wprowadzeniu ich do obrotu gospodarczego, przy czym w ramach założonego planu działania, zakładającego podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstwa, inna ustalona osoba, odnośnie której materiały wyłączono do odrębnego postępowania kierowała grupą przestępczą planowała jej działalność, zajmowała się dystrybucją wyprodukowanych nielegalnie papierosów, a także poprzez przekazanie technologii, środków technicznych i urządzeń do ich produkcji, zwerbowała pozostałych członków grupy, R. W. (2) i P. P., L. K. i P. Ż. bezpośrednio nadzorowali oraz organizowali produkcję i dystrybucję gotowych wyrobów, pośredniczyli w kontaktach pomiędzy członkami grupy a jej kierownikiem, dzielili korzyści uzyskane z przestępstwa pomiędzy członków grupy oraz udostępniali pomieszczenia służące do produkcji i magazynowania maszyn i gotowych wyrobów, R. W. (1), W. K., K. B., P. W., S. P., J. S., W. T., A. K., E. K., M. M. (1), A. W. i inne dotychczas ustalone i nieustalone osoby brały udział w bezpośredniej nielegalnej produkcji papierosów ich konfekcjonowaniu, przechowywaniu i załadunku, transporcie gotowych wyrobów oraz wyładunku niezbędnych komponentów do ich produkcji, a następnie dystrybucji gotowych wyrobów, a Z. P. produkował i dostarczał na potrzeby grupy podrobione opakowania na papierosy z zastrzeżonymi znakami towarowymi „M.” i „P.”,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

punkt II aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 26/05/S

od bliżej nieustalonego dnia marca 2003 roku do 7 kwietnia 2004 roku, przy czym A. W., P. P., R. W. (1) i W. T. od września 2004 roku do dnia 7 kwietnia 2005 roku, a L. K. i P. Ż. od bliżej nieustalonego dnia marca 2003 do 1 lipca 2004 roku; w K., G., P. oraz na terenie innych miejscowości, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na

nielegalnej produkcji wyrobów tytoniowych w postaci papierosów różnych marek w znacznych ilościach, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, a następnie wprowadzeniu ich do obrotu gospodarczego, działając wspólnie i w porozumieniu z K. B., P. W., J. S., W. K., E. K. - wobec których postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone - oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, nie posiadając wymaganego wpisu do rejestrów urzędowych wzięli udział w wytworzeniu wielkich ilości wyrobów tytoniowych w postaci papierosów z podrobionymi znakami towarowymi „M.”, „M. (...)” na szkodę (...) SA, oraz „P.” na szkodę (...) S.A. w ilości:

- od marca 2003 roku do 1 lipca 2004 roku nie mniejszej niż 35.000.000 sztuk, tj. stanowiącej co najmniej 1.750.000 paczek,
- od września 2004 roku do 7 kwietnia 2005 roku nie mniejszej niż 50.000.000 papierosów, tj. stanowiącej co najmniej 2.500.000 paczek,
- od marca 2003 roku do 7 kwietnia 2005 roku łącznie nie mniejszej niż 85.000.000 sztuk papierosów, tj. stanowiącej co najmniej 4.250.000 paczek,

o wartości rynkowej nie mniejszej niż :

- od marca 2003 roku do 1 lipca 2004 roku 11.987.500 złotych,
- od września 2004 roku do 7 kwietnia 2005 roku 17.125.000 złotych,
- od marca 2003 roku do 7 kwietnia 2005 roku łącznie 29 112 500 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 12a ust. 2 i art. 14 Ustawy z dn. 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U. nr 31 z 2001 roku, poz. 353 z późn. zm.) i art. 305 ust. 1 i ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej (Dz.U. nr 119 z 2003r. poz. 1117 z późn. zm) w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

K. S., K. L. i W. G. zostali oskarżeni o to, że:

pkt. I aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 9/06/S

od bliżej nieustalonego dnia 2000 roku, przy czym W. G. od bliżej nieustalonego dnia marca 2003 roku - do 7 kwietnia 2005 roku, przy czym K. S. i K. L. do 1 lipca 2004 roku, w K. oraz na terenie innych miejscowości całego Kraju a K. S., K. L., D. D. i D. K. także w nieustalonej miejscowości Republiki Czeskiej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu wzięli udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez inną ustaloną osobę, odnośnie której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, w skład, której wchodził ponadto K. B., P. W., J. S., W. K., E. K., L. K., W. T., M. M. (1) - wobec których postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone - oraz inne dotychczas ustalone i nieustalone osoby, wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na nielegalnej produkcji wyrobów tytoniowych w postaci papierosów różnych marek, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi w znacznych ilościach, a następnie wprowadzeniu ich do obrotu gospodarczego, przy czym w ramach założonego planu działania, zakładającego podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstwa, inna ustalona osoba, odnośnie której materiały wyłączono do odrębnego postępowania kierowała grupą przestępczą planowała jej działalność, zajmowała się dystrybucją wyprodukowanych nielegalnie papierosów, a także poprzez przekazanie technologii, środków technicznych i urządzeń do ich produkcji, zwerbowała pozostałych członków grupy, inne ustalone osoby, odnośnie których wyłączono materiały do odrębnego postępowania bezpośrednio nadzorowały oraz organizowały produkcję i dystrybucję gotowych wyrobów, pośredniczyły w kontaktach pomiędzy członkami grupy a jej kierownikiem, dzieliły korzyści uzyskane z przestępstwa pomiędzy członków grupy oraz udostępniały pomieszczenia służące do produkcji i magazynowania maszyn i gotowych wyrobów, D. K., D. D., K. L., K. S., W. K., K. B., P. W., J. S., W. T., E. K., M. M. (1) i inne dotychczas ustalone i nieustalone osoby brali udział w

bezpośredniej nielegalnej produkcji papierosów ich konfekcjonowaniu, przechowywaniu i załadunku, transporcie gotowych wyrobów oraz wyładunku niezbędnych komponentów do ich produkcji, a następnie dystrybucji gotowych wyrobów, inna osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania produkowała i dostarczała na potrzeby grupy podrobione opakowania na papierosy z zastrzeżonymi znakami towarowymi „M.” i „P.”, a W. G. dostarczał tytoń dla potrzeb nielegalnej produkcji papierosów, a także pośredniczył w dystrybucji gotowych wyrobów, w tym także poza granice kraju,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

pkt. II aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 9/06/S

od bliżej nieustalonego dnia 2000 roku, przy czym W. G. od bliżej nieustalonego dnia marca 2003 roku do 7 kwietnia 2005 roku, przy czym K. S. i K. L. do 1 lipca 2004 roku, w K. oraz na terenie innych miejscowości całego Kraju a K. S., K. L., D. D. i D. K. także w nieustalonej miejscowości Republiki Czeskiej, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na nielegalnej produkcji wyrobów tytoniowych w postaci papierosów różnych marek w znacznych ilościach, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, a następnie wprowadzeniu ich do obrotu gospodarczego, działając wspólnie i w porozumieniu z K. B., P. W., J. S., W. K., E. K., L. K., W. T., M. M. (1) - wobec których postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone - oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, nie posiadając wymaganego wpisu do rejestrów urzędowych wzięli udział w wytworzeniu wielkich ilości wyrobów tytoniowych w postaci papierosów z podrobionymi znakami towarowymi „M.”, „M. (...)” na szkodę (...) SA, oraz „P.” na szkodę (...) S.A. w ilości:

- od marca 2003 roku do 1 lipca 2004 roku nie mniejszej niż 35.000.000 sztuk, tj. stanowiącej co najmniej 1.750.000 paczek,
- od września 2004 roku do 7 kwietnia 2005 roku nie mniejszej niż 50.000.000 papierosów, tj. stanowiącej co najmniej 2.500.000 paczek,
- od marca 2003 roku do 7 kwietnia 2005 roku łącznie nie mniejszej niż 85.000.000 sztuk papierosów, tj. stanowiącej co najmniej 4.250.000 paczek,

o wartości rynkowej nie mniejszej niż :

- od marca 2003 roku do 1 lipca 2004 roku 11.987.500 złotych,
- od września 2004 roku do 7 kwietnia 2005 roku 17.125.000 złotych,
- od marca 2003 roku do 7 kwietnia 2005 roku łącznie 29 112 500 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 12a ust. 2 i art. 14 Ustawy z dn. 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U. nr 31 z 2001 roku, poz. 353 z późn. zm.) i art. 305 ust. 1 i ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej (Dz.U. nr 119 z 2003r. poz. 1117 z późn. zm) w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Z. K. został oskarżony o to, że:

punkt III aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 9/06/S

od bliżej nieustalonego dnia marca 2003 roku do dnia 7 kwietnia 2005 roku w K. oraz innych miejscowościach na terenie całego kraju , działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w zamiarze aby inne ustalone osoby, wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania popełniły przestępstwo, polegające na nielegalnej produkcji

wyrobów tytoniowych w postaci papierosów w znacznych ilościach, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi „M.” i „P.”, a następnie wprowadzeniu ich do obrotu gospodarczego ułatwił im jego popełnienie w ten sposób, że mając świadomość nielegalnego charakteru wymienionej produkcji, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wyprodukował, a następnie dostarczył innej ustalonej osobie, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania i osobom z nią współdziałającym komponenty niezbędne do produkcji papierosów w postaci filtrów, folii, bibuły i innych w ilości wystarczającej do wyprodukowania wyrobów tytoniowych w postaci papierosów z podrobionymi znakami towarowymi „M.”, „M. (...)” na szkodę (...) S.A., oraz „P.” na szkodę (...) S.A. w ilości łącznej nie mniejszej niż 85 000 000 sztuk, tj. stanowiącej co najmniej 4 250 000 paczek o wartości rynkowej nie mniejszej niż 29 112 500 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 12a ust. 2 i art. 14 Ustawy z dn. 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U. nr 31 z 2001 roku, poz. 353 z późn. zm.) i art. 305 ust. 1 i ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej (Dz.U. nr 119 z 2003r. poz. 1117 z późn. zm) w zw. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 k.k.

B. C. został oskarżony o to, że:

punkt IV aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 9/06/S

w okresie od 1 listopada 2000 roku do dnia 7 kwietnia 2005 roku w K. oraz innych miejscowościach na terenie całego kraju, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w zamiarze aby inne ustalone osoby, wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania popełniły przestępstwo polegające na nielegalnej produkcji wyrobów tytoniowych w postaci papierosów w znacznych ilościach, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi „M.” i „P.”, a następnie wprowadzeniu ich do obrotu gospodarczego ułatwił im jego popełnienie w ten sposób, że mając świadomość nielegalnego charakteru wymienionej produkcji:

- sprowadził z terenu Wielkiej Brytanii, a następnie przekazał innej ustalonej osobie, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania maszynę do produkcji papierosów marki H. seria nr (...) oraz celofoniarke M. nr (...), która posłużyła do nielegalnej produkcji papierosów z podrobionymi znakami towarowymi,
- w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wyprodukował, a następnie dostarczył innej ustalonej osobie, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania i osobom z nią współdziałającym komponenty niezbędne do produkcji papierosów w postaci krajanki tytoniowej w ilości wystarczającej do wyprodukowania wyrobów tytoniowych w postaci papierosów z podrobionymi znakami towarowymi „M.”, „M. (...)” na szkodę (...) SA, oraz „P.” na szkodę (...) S.A. w ilości łącznej nie mniejszej niż 85 000 000 sztuk, tj. stanowiącej co najmniej 4 250 000 paczek o wartości rynkowej nie mniejszej niż 29 112 500 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 12a ust. 2 i art. 14 Ustawy z dn. 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U. nr 31 z 2001 roku, poz. 353 z późn. zm.) i art. 305 ust. 1 i ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej (Dz.U. nr 119 z 2003r. poz. 1117 z późn. zm) w zw. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 k.k.

C. B. została oskarżona o to, że:

punkt VI aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 9/06/S

w okresie od 1 stycznia 2002 roku do 13 kwietnia 2005 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, a nadto w dniu 13 kwietnia 2005 roku wspólnie i w porozumieniu z K. N. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udostępniła założone na swoje nazwisko rachunki bankowe w celu udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia, miejsca przechowywania, wykrycia, zajęcia albo orzeczenia przepadku - wpłacanych

na nie środków płatniczych pochodzących z przestępstw popełnionych przez członków zorganizowanej grupy przestępczej polegających na nielegalnej produkcji wyrobów tytoniowych w postaci papierosów różnych marek, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi w znacznych ilościach, a następnie wprowadzeniu ich do obrotu gospodarczego, w szczególności w ten sposób, że :

w okresie od 26 lutego 2002 roku do 17 czerwca 2005 roku przyjęła na posiadane przez siebie rachunki bankowe :

1. W dniu 26.02.2002 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 900 złotych
2. W dniu 02.04.2002 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 1 131,80 złotych
3. W dniu 25.04.2002 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 900 złotych
4. W dniu 30.04.2002 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 1 131,80 złotych
5. W dniu 24.05.2002 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 900 złotych
6. W dniu 26.06.2002 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 900 złotych
7. W dniu 04.07.2002 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 30 000 złotych
8. W dniu 05.07.2002 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 30 000 złotych
9. W dniu 06.07.2002 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 30 000 złotych
10. W dniu 08.07.2002 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 30 000 złotych
11. W dniu 09.07.2002 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 30 000 złotych
12. W dniu 10.07.2002 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 1 1750 złotych
13. W dniu 30.09.2002 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 106,16 złotych
14. W dniu 04.12.2002 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 800 złotych
15. W dniu 19.02.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 4 557,65 złotych
16. W dniu 14.03.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 57 344,25 złotych
17. W dniu 10.04.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 35 000 złotych
18. W dniu 23.04.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła wpłacił na konto C. B. nr (...) kwotę 35 000 złotych
19. W dniu 23.04.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 35 000 złotych
20. W dniu 25.04.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 36 000 złotych
21. W dniu 25.04.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 37 000 złotych
22. W dniu 25.04.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 31 000 złotych

23. W dniu 09.05.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 36 000 złotych
24. W dniu 14.05.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 35 000 złotych
25. W dniu 14.05.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 20 000 złotych
26. W dniu 26.05.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 30 000 złotych
27. W dniu 04.06.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 30 000 złotych
28. W dniu 05.06.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 34 000 złotych
29. W dniu 05.06.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 24 500 złotych
30. W dniu 12.06.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 35 000 złotych
31. W dniu 20.06.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 40 000 złotych
32. W dniu 23.06.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 40 000 złotych
33. W dniu 23.06.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 35 000 złotych
34. W dniu 25.06.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 40 000 złotych
35. W dniu 17.09.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 40 000 złotych
36. W dniu 17.09.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 30 000 złotych
37. W dniu 26.09.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 39 800 złotych
38. W dniu 26.09.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 30 200 złotych
39. W dniu 27.09.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 30 000 złotych
40. W dniu 27.09.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 40 000 złotych
41. W dniu 29.09.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 20 000 złotych
42. W dniu 29.09.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 20 000 złotych
43. W dniu 29.09.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 22 500 złotych
44. W dniu 02.10.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 29 800 złotych
45. W dniu 02.10.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 30 000 złotych

46. W dniu 21.10.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 30 200 złotych
47. W dniu 03.11.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 10.450 złotych
48. W dniu 17.11.2003 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 35.800 złotych
49. W dniu 28.04.2004 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 20.000 złotych
50. W dniu 28.04.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 11.800 złotych
51. W dniu 29.04.2004 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 31 000 złotych
52. W dniu 29.04.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 34.800 złotych
53. W dniu 30.04.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 30.100 złotych
54. W dniu 30.04.2004 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 35.600 złotych
55. W dniu 30.04.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 35.000 złotych
56. W dniu 12.05.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 20.000 złotych
57. W dniu 26.05.2004 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 2.000 złotych
58. W dniu 29.06.2004 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 3.500 złotych
59. W dniu 05.07.2004 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 400 złotych
60. W dniu 27.09.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 32.600 złotych
61. W dniu 28.09.2004 roku C. B. wpłaciła z konta nr (...) na swoje konto nr (...) kwotę 100 złotych
62. W dniu 28.09.2004 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 8.500 złotych
63. W dniu 30.09.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wpłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 30 250 złotych
64. W dniu 01.10.2004 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 32.500 złotych
65. W dniu 01.10.2004 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 30 400 złotych
66. W dniu 04.10.2004 roku C. B. wpłaciła z konta nr (...) na swoje konto nr (...) kwotę 50.000 złotych
67. W dniu 05.10.2004 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 34 000 złotych
68. W dniu 06.10.2004 roku C. B. wpłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 36.000 złotych

69. W dniu 08.10.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła na konto C. B. nr (...) kwotę 14.683,80 złotych

70. W dniu 08.10.2004 roku C. B. wypłaciła z konta nr (...) na swoje konto nr (...) kwotę 240.000 złotych

71. W dniu 16.02.2005 roku C. B. wypłaciła na swoje konto nr (...) kwotę 200 złotych

72. W dniu 12.04.2005 roku C. B. wypłaciła z konta nr (...) na swoje konto nr (...) kwotę 7.390 złotych

a nadto w okresie od 07 stycznia 2002 roku do 13 kwietnia 2005 roku wydała z posiadanych przez siebie rachunków bankowych :

1. W dniu 07.01.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 500 złotych

2. W dniu 22.01.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 200 złotych

3. W dniu 02.02.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 600 złotych

4. W dniu 08.02.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 500 złotych

5. W dniu 08.02.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 460 złotych

6. W dniu 25.02.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 200 złotych

7. W dniu 04.03.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 737 złotych

8. W dniu 11.03.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 500 złotych

9. W dniu 21.03.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 300 złotych

10. W dniu 21.03.2002 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 8 000 złotych

11. W dniu 23.03.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 400 złotych

12. W dniu 03.04.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 900 złotych

13. W dniu 26.04.2002 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 1 000 złotych

14. W dniu 26.04.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 900 złotych

15. W dniu 04.05.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 800 złotych

16. W dniu 10.05.2002 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 18 000 złotych

17. W dniu 15.05.2002 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 6 000 złotych

18. W dniu 20.05.2002 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 11 000 złotych
19. W dniu 25.05.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 900 złotych
20. W dniu 24.06.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 300 złotych
21. W dniu 25.06.2002 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 4 000 złotych
22. W dniu 27.06.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 800 złotych
23. W dniu 04.07.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 1 100 złotych
24. W dniu 05.08.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 1 137 złotych
25. W dniu 27.08.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 300 złotych
26. W dniu 03.09.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 161 750 złotych
27. W dniu 16.09.2002 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 25 000 złotych
28. W dniu 04.10.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 1 100 złotych
29. W dniu 17.10.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 300 złotych
30. W dniu 18.10.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 200 złotych
31. W dniu 13.11.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 250 złotych
32. W dniu 27.11.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 470 złotych
33. W dniu 29.11.2002 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 15 000 złotych
34. W dniu 04.12.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 1 100 złotych
35. W dniu 04.12.2002 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 8 000 złotych
36. W dniu 12.12.2002 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 3 000 złotych
37. W dniu 16.12.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 1 000 złotych
38. W dniu 18.12.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 600 złotych
39. W dniu 19.12.2002 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 3 860 złotych
40. W dniu 27.01.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 2 000 złotych na konto nr (...)
41. W dniu 27.01.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 15 000 złotych

42. W dniu 05.02.2003 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 500 złotych
43. W dniu 12.02.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 4 000 złotych
44. W dniu 13.02.2003 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 200 złotych
45. W dniu 24.02.2003 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 200 złotych
46. W dniu 26.02.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 5 500 złotych
47. W dniu 04.03.2003 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 874 złotych
48. W dniu 07.03.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 1 000 złotych
49. W dniu 14.03.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 20 000 złotych
50. W dniu 18.03.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 8 000 złotych
51. W dniu 20.03.2003 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 400 złotych
52. W dniu 21.03.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 20 000 złotych
53. W dniu 24.03.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 5 000 złotych
54. W dniu 04.04.2003 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 772 złotych
55. W dniu 18.04.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 20 000 złotych
56. W dniu 18.04.2003 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 5 000 złotych
57. W dniu 12.02.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 12 000 złotych
58. W dniu 17.02.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 4.000 złotych
59. W dniu 23.02.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 5 000 złotych
60. W dniu 05.03.2004 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 789 złotych
61. W dniu 11.03.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 8 000 złotych
62. W dniu 05.04.2004 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 788 złotych

63. W dniu 24.04.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 20.000 złotych
64. W dniu 05.05.2004 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 1 000 złotych
65. W dniu 10.05.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 80 000 złotych
66. W dniu 04.06.2004 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotą 1 076 złotych
67. W dniu 18.06.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 20 000 złotych
68. dniu 18.06.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 20.000 złotych
69. W dniu 18.06.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 30 000 złotych
70. W dniu 23.06.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 30 000 złotych
71. W dniu 24.06.2004 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 300 złotych
72. W dniu 24.06.2004 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 2.800 złotych
73. W dniu 24.06.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 10.000 złotych
74. W dniu 29.06.2004 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 3.500 złotych
75. W dniu 05.07.2004 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 888 złotych
76. W dniu 05.08.2004 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 1 000 złotych
77. W dniu 27.08.2004 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 1 500 złotych
78. W dniu 03.09.2004 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 1 000 złotych
79. W dniu 21.09.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 25 000 złotych
80. W dniu 04.10.2004 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotą 114 600 złotych
81. W dniu 08.10.2004 roku C. B. przelała ze swojego konta nr (...) kwotę 240.000 złotych na konto nr (...)
82. W dniu 05.11.2004 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 1 050 złotych
83. W dniu 24.11.2004 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 100 złotych
84. W dniu 07.12.2004 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 890,70 złotych
85. W dniu 05.01.2005 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 984 złotych

86. W dniu 27.01.2005 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 40 000 złotych

87. W dniu 04.02.2005 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 200 złotych

88. W dniu 04.02.2005 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 984 złotych

89. W dniu 07.03.2005 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 1 000 złotych

90. W dniu 05.04.2005 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 1 000 złotych

91. W dniu 07.04.2005 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 25 000 złotych

92. W dniu 11.04.2005 roku inna ustalona osoba, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania wypłaciła z konta nr (...) należącego do C. B. kwotę 30 000 złotych

93. W dniu 13.04.2005 roku C. B. wypłaciła ze swojego konta nr (...) kwotę 170 236 złotych, które ukryła następnie w założonej w tym celu skrytce bankowej nr (...) w banku (...) S.A. Oddział (...) w K.

- w dniach od 15 do 29 września 2003 roku w K. z rachunku bankowego o nr (...) przekazała łącznie kwotę 465.330, 86 złotych na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. jako zapłatę za samochód marki B. model (...) o nr rej. (...), nr silnika (...), nr nadwozia (...), który następnie został zarejestrowany na nazwiska C. B. i innej ustalonej osoby, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, którym to działaniem osiągnęła znaczną korzyść majątkową,

- w dniu 13 kwietnia 2005 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu z K. N. oraz inną ustaloną osobą wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania poprzez złożenie w Banku (...) S.A. w K. przy Al. (...) na podstawie posiadanego pełnomocnictwa do rachunku bankowego innej ustalonej osoby, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, ustnego polecenia przelewu, a następnie wypłaty w gotówce znajdujących się na w/w rachunku bankowym środków pieniężnych w kwocie 1.500.000 złotych podjęła czynności, które mogły udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępczego pochodzenia tych środków finansowych, miejsca ich przechowywania, ich wykrycia, zajęcia albo orzeczenia przypadku, a tym samym wspólnie z K. N. w celu pomocy sprawcom przestępstwa w uniknięciu odpowiedzialności karnej utrudniła postępowanie karne prowadzone przez Prokuraturę Okręgową wK.pod sygn. akt. VI Ds. 26/05/S (a następnie VI Ds. 9/06/S) przeciwko innym ustalonym osobom, wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania,

tj. o przestępstwo z art. 299 § 1 i § 5 i § 6 kk i art. 239 § 1 kk w zw. z 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

K. N. została oskarżona o to, że:

punkt VII aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 9/06/S

w dniu 13 kwietnia 2005 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu z C. B. oraz inną ustaloną osobą, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania poprzez złożenie w Banku (...) S.A. Oddział w K. przy al. (...) na podstawie posiadanego pełnomocnictwa do rachunku bankowego innej ustalonej osoby, wobec której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, ustnego polecenia przelewu a następnie wypłaty w gotówce znajdujących się na w/w rachunku bankowym środków pieniężnych w kwocie 1.500.000 złotych, pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem przez inne ustalone osoby, wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, czynu zabronionego polegającego na nielegalnej produkcji i dystrybucji wyrobów tytoniowych z podrobionymi znakami towarowymi, podjęła czynności, które mogły udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępczego pochodzenia tych środków finansowych, miejsca ich umieszczenia, ich wykrycia, zajęcia albo orzeczenia przypadku, a tym samym wspólnie z C. B. w celu pomocy sprawcom przestępstwa w uniknięciu odpowiedzialności

karnej utrudniła postępowanie karne prowadzone przez Prokuraturę Okręgową w K. pod sygn. akt. VI Ds. 26/05/S przeciwko innym ustalonym osobom, wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania,

tj. o przestępstwo z art. 299 § 1 i § 5 kk i art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Wyrokiem Sądu Rejonowego (...)w Krakowie Wydział (...)z dnia 4 lipca 2012r. orzeczono w tym przedmiocie następująco, uwzględniając treść sprostowania tego wyroku dokonaną przez Sąd Okręgowy w K. Wydział (...) postanowieniem z dnia 30 maja 2014 r. sygn. IV Ka 88/13:

I. na zasadzie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. oskarżonego Z. P. uniewinnia od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I i II aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 26/05/S i na zasadzie art. 632 pkt 2 k.p.k. stwierdza, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa;

II. na zasadzie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. oskarżonego W. G. uniewinnia od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I i II aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 9/06/S i na zasadzie art. 632 pkt 2 k.p.k. stwierdza, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa;

III. na zasadzie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. oskarżonego Z. K. uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 9/06/S i na zasadzie art. 632 pkt 2 k.p.k. stwierdza, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa;

IV. na zasadzie art. 414§ 1 k.p.k. w zw. z art. 17§ 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. oskarżonego B. C. uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 9/06/S i na zasadzie art. 632 pkt 2 k.p.k. stwierdza, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa;

V. na zasadzie art. 414§ 1 k.p.k. w zw. z art. 17§ 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. oskarżoną C. B. (1) uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie VI aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 9/06/S i na zasadzie art. 632 pkt 2 k.p.k. stwierdza, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa;

VI. na zasadzie art. 414§ 1 k.p.k. w zw. z art. 17§ 1 pkt. 2 k.p.k. oskarżoną K. N. uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie VII aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 9/06/S i na zasadzie art. 632 pkt 2 k.p.k. stwierdza, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa;

VII. na zasadzie art. 414§ 1 k.p.k. w zw. z art. 17§ 1 pkt. 1 k.p.k. oskarżonego R. W. (1) uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds. 26/05/S i na zasadzie art. 632 pkt 2 k.p.k. stwierdza, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa;

VIII. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu R. W. (1) w punkcie II aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds. 26/05/S uznaje go za winnego tego, że w okresie od września 2004 roku do dnia 7 kwietnia 2005 roku w K. i w innych miejscowościach na terenie całego kraju, działając w krótkich odstępach czasu i wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze aby inne ustalone osoby, wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, popełniły przestępstwo polegające na nielegalnej produkcji wyrobów tytoniowych w postaci papierosów w znacznych ilościach, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi M. i P., a następnie wprowadzeniu ich do obrotu gospodarczego ułatwił im jego popełnienie w ten sposób, że mając świadomość nielegalnego charakteru wymienionej produkcji, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego, przewoził krajanekę tytoniową oraz nielegalnie wyprodukowane wyroby tytoniowe w postaci papierosów z podrobionymi znakami towarowymi „M.”, „M. (...)” i „P.”, czym działał na szkodę (...) S.A. oraz na szkodę (...) S.A., to jest przestępstwa stanowiącego występki z art. 18§ 3 k.k. w zw. z art. 12a ust. 2 i art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U. nr 31 z 2001 roku, poz. 353 z późn. zm.) i art. 305 ust. 1 i ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej (Dz.U. nr 119 z 2003r. poz. 1117 z późn. zm) w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. wymierza mu

karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 130 (stu trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

IX. oskarżonego A. W. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 26/05/S, stanowiącego występki z art. 258§ 1 k.k. i za to na mocy art. 258§ 1 k.k. wymierza oskarżonemu A. W. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33§ 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 190 (stu dziewięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

X. oskarżonego A. W. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 26/05/S, stanowiącego występki z art. 12a ust. 2 i art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11§ 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§ 1 k.k. i za to na mocy art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej przy zastosowaniu art. 11§ 3 k.k. wymierza oskarżonemu A. W. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33§ 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

XI. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz jednostkowych kar grzywnien orzeczonych wobec oskarżonego A. W. w punktach IX i X wyroku wymierza oskarżonemu A. W. karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 260 (dwustu sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

XII. oskarżonych K. S. i K. L. uznaje za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie I aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 9/06/S, a stanowiącego występki z art. 258 § 1 k.k., przy czym przyjmuje, że czynu tego dopuścili się w okresie od marca 2003 roku do 1 lipca 2004 roku, działając na terenie K. oraz na terenie innych miejscowości całego Kraju i za to na mocy art. 258 § 1 k.k. wymierza:

- oskarżonemu K. S. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

- oskarżonemu K. L. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

XIII. oskarżonych K. S. i K. L. uznaje za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie II aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 9/06/S, a stanowiącego występki z art. 12a ust. 2 i art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11§ 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§ 1 k.k., przy czym przyjmuje, że czynu tego dopuścili się w okresie od marca 2003 roku do 1 lipca 2004 roku, działając na terenie K. oraz na terenie innych miejscowości całego Kraju i za to na mocy art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej przy zastosowaniu art. 11§ 3 k.k. wymierza:

- oskarżonemu K. S. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

- oskarżonemu K. L. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

XIV. na mocy art. 85 k.k. i art. 86§ 1 i 2 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz jednostkowych kar grzywnien orzeczonych wobec oskarżonych K. S. i K. L. w punktach XII i XIII wyroku wymierza:

- oskarżonemu K. S. karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 170 (stu siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

- oskarżonemu K. L. karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 170 (stu siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

XV. na mocy art. 69§ 1 i 2 k.k. i art. 70§ 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. W. (1) w punkcie VIII wyroku kary pozbawienia wolności oraz orzeczonych wobec oskarżonego A. W. w punkcie XI wyroku oraz wobec oskarżonych K. S. i K. L. w punkcie XIV wyroku kar łącznych pozbawienia wolności warunkowo zawiesza:

- wobec oskarżonego R. W. (1) na okres 3 (trzech) lat próby,

- wobec oskarżonego A. W. na okres 5 (pięciu) lat próby,

- wobec oskarżonego K. S. na okres 5 (pięciu) lat próby,

- wobec oskarżonego K. L. na okres 4 (czterech) lat próby;

XVI. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego R. W. (1) w punkcie VIII wyroku kary grzywny i orzeczonych wobec oskarżonego A. W. w punkcie XI wyroku oraz wobec oskarżonego K. L. w punkcie XIV wyroku kar łącznych grzywny zalicza okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie związane z zatrzymaniem i tymczasowym aresztowaniem:

- oskarżonemu R. W. (1) od dnia 7 kwietnia 2005 roku do dnia 10 czerwca 2005 roku,

- oskarżonemu A. W. od dnia 23 maja 2005 roku do dnia 11 sierpnia 2005 roku,

- oskarżonemu K. L. w dniu 4 sierpnia 2004 roku,

przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

XVII. na mocy art. 46 § 1 k.k. oskarżonego R. W. (1) zobowiązuje do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę kwoty 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A.;

XVIII. na mocy art. 46 § 1 k.k. oskarżonego A. W. zobowiązuje do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę kwoty 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A.;

XIX. na mocy art. 46 § 1 k.k. oskarżonego K. S. zobowiązuje do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę kwoty 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A.;

XX. na mocy art. 46 § 1 k.k. oskarżonego K. L. zobowiązuje do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę kwoty 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A.;

XXI. na mocy art. 306 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2001 r., Nr 119, poz. 1117, z późn. zm.) orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wyszczególnionych i opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 6 maja 2005 r. pod pozycjami 1-8, 9-13, 15, 17-69, s. 165-166 t. II akt prokuratora, przechowywanych w Magazynie (...) w W., Oddział Terenowy w K., Składnica w Z., a także dowodów rzeczowych wyszczególnionych i opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 1 sierpnia 2005 r. pod pozycjami 1-17, k. 145 t. XXIXA akt prokuratora, przechowywanych w Magazynie (...) w W., Oddział Terenowy w K., Składnica w Z. oraz dowodów rzeczowych wyszczególnionych i opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 19 kwietnia 2005 r. pod pozycjami 2-8, k. 61 t. XIII akt prokuratora, przechowywanych w Magazynie (...) w W., Oddział Terenowy w K., Składnica w Z., jak

również dowodów rzeczowych wyszczególnionych i opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 22 września 2005 r. pod pozycją 1-3, k. 242 t. VB akt prokuratora, przechowywanych w Magazynie (...) w W., Oddział Terenowy w K., Składnica w Z., a także dowodów rzeczowych wyszczególnionych i opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 12 maja 2005 r. pod pozycjami 1-3, k. 100-101 t. XIV akt prokuratora, przechowywanych w Magazynie (...) w W., Oddział Terenowy w K., Składnica w Z.;

XXII. na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonych R. W. (1), A. W., K. S., K. L. solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. kwotę 2066 zł 40 gr (dwóch tysięcy sześćdziesięciu sześciu złotych czterdziestu groszy) z VAT tytułem zwrotu poniesionych wydatków;

XXIII. na zasadzie art. 632 pkt. 2 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego B. C. kwotę 2642 zł 04 gr (dwóch tysięcy sześciuset czterdziestu dwóch złotych czterech groszy) z VAT tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

XXIV. na zasadzie art. 632 pkt. 2 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej K. N. kwotę 2590 zł 38 gr (dwóch tysięcy pięciuset dziewięćdziesięciu złotych trzydziestu ośmiu groszy) z VAT tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

XXV. na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego R. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 530 (pięciuset trzydziestu) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym tytułem wydatków kwotę 90 (dziewięćdziesięciu) złotych oraz kwotę 440 (czterystu czterdziestu) złotych tytułem opłaty, zaś na zasadzie art. 624§ 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego R. W. (1) od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa w pozostałej części;

XXVI. na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego A. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 910 (dziewięćset dziesięciu) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym tytułem wydatków kwotę 90 (dziewięćdziesięciu) złotych oraz kwotę 820 (ośmiuset dwudziestu) złotych tytułem opłaty, zaś na zasadzie art. 624§ 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego A. W. od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa w pozostałej części;

XXVII. na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego K. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty, zaś na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego K. S. od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa w pozostałej części;

XXVIII. na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego K. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 390 (trzysta dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym tytułem wydatków kwotę 90 (dziewięćdziesięciu) złotych oraz kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty, zaś na zasadzie art. 624§ 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego K. L. od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa w pozostałej części;

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli: pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) S.A., obrońca oskarżonego B. C., obrońca oskarżonych K. S. i K. L. oraz obrońca oskarżonego R. W. (1).

Wyrok w odniesieniu do oskarżonych A. W., C. B. i K. N. uprawomocnił się.

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) S.A., zaskarża wyrok na niekorzyść oskarżonych Z. K., Z. P., B. C. i W. G., w części obejmującej pkt od I do IV sentencji orzeczenia tj. co do winy oskarżonych Z. K., Z. P., B. C. i W. G., z tym, że w przypadku osk. B. C., jedynie w zakresie dostarczenia komponentów w postaci krajanki tytoniowej (zarzut IV aktu oskarżenia ze sprawy o sygn. akt VI Ds. 9/06/S tiret drugi).

Zaskarżonemu wyrokowi, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. obrazę przepisu 410 k.p.k. w zw. z art. 7, art. 5 § 2 i art. 167 k.p.k., poprzez:

a. oparcie orzeczenia jedynie na części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim wyjaśnieniach uniewinnionych oskarżonych z pominięciem - pomimo częściowego powołania się na wymienione środki dowodowe w uzasadnieniu - przy dokonywaniu ustaleń faktycznych,

(i) obszernych fragmentów zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych dotyczących faktu, skali i świadomości zaangażowania oskarżonych Z. K., Z. P., B. C. i W. G. w działalność przestępczą, tj. w szczególności obszernych fragmentów wyjaśnień i zeznań następujących osób- D. K., A. W., S. P., L. K., P. P. i P. W.;

(ii) analiz połączeń telefonicznych między oskarżonymi;

((...)) treści materiałów niejawnych zgromadzonych w Kancelarii Tajnej Sądu, w zakresie, w jakim dotyczą one informacji o oskarżonych, których dotyczy niniejsza apelacja (nie zaś części uznanej przez Sąd za niebędącą podstawą orzeczenia w sprawie);

b. poczynienie ustaleń faktycznych w zasadniczych dla rozstrzygnięcia sprawy obszarach w oparciu o niepełny materiał dowodowy, przy możliwości uzupełnienia go poprzez dodatkową aktywność dowodową Sądu, w szczególności w zakresie uzyskania informacji o wzorach pieczęci stosowanych przez firmę (...) (ustalenia w zakresie dostaw tytoniu z tej firmy), jak też uzyskania dokumentacji księgowej firmy (...) i przedsiębiorstwa osk. K. (na okoliczność weryfikacji twierdzenia osk. P. i Z. K., co do ewidencjonowania, przychodów z dostaw komponentów na rzecz Z. B.),

c. dokonanie oceny materiału dowodowego będącego podstawą orzeczenia w sposób sprzeczny z zasadą swobodnej oceny dowodów, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy oraz doświadczenia życiowego, w szczególności w zakresie oceny wiarygodności i interpretacji treści osobowych źródeł dowodowych, zwłaszcza poprzez:

(i) uznanie wiarygodności wyjaśnień oskarżonych Z. K., Z. P., B. C. i W. G.,

pomimo, iż oskarżeni zmieniali z biegiem postępowania przedstawiane wersje wydarzeń i uzasadniali swoje działania w sposób nielogiczny, sprzeczny z praktyką obrotu handlowego;

(ii) odrzucenia, jako podstawy ustaleń w zakresie faktu, skali i zaangażowania oskarżonych Z. K., Z. P., B. C. i W. G. w nielegalną działalność, obszernych fragmentów zeznań i wyjaśnień świadków i współoskarżonych, w szczególności D. K., A. W., S. P., L. K., P. P. i P. W., z błędnym wskazaniem, iż niemożność przyjęcia powołanych dowodów w tym zakresie wynika z faktu, jakoby ich treść była wyrazem domysłów tych osób, opisem informacji „zasłyszanych“, a tym samym ze swej natury (bez wskazania przyczyn) niewiarygodnych w sytuacji, gdy z ich treści w przeważającej mierze wynika wprost, iż przekazane informacje zostały pozyskane w drodze kompleksowych obserwacji powołanych osób, uczestnictwa lub przysłuchiwania się rozmowom, lub zostały uzyskane od osób trzecich w okolicznościach wskazujących na ich wiarygodność, ewentualnie – w niewielkim zakresie - wynikają z prawidłowego wnioskowania opartego na solidnych przesłankach;

((...)) bezkrytycznego przyjęcia w toku dokonywania ustaleń faktycznych

szeregu też nie znajdujących uzasadnienia w zasadach prawidłowego wnioskowania i sprzecznych z ustalonymi przez Sąd lub łatwo Sądowi dostępnymi faktami, w szczególności dotyczących niemożności wykorzystania w nielegalnej produkcji tytoniu o niskiej (w porównaniu z oryginalnym tytoniem papierosów M. i „P.“), wykluczenia z grona uczestników grupy przestępczej osób nie znających prawdziwego nazwiska jej przywódcy, objęcia form kontaktów pomiędzy Z. B.a osk. K. i osk. P. konwencją „normalnych kontaktów handlowych“, rzekomo błędnego określenia przez osk. W. w miejscowości zamieszkania osk. C. lokalizacji miejsca, skąd odebrał tytoń, możliwości wykorzystania wszystkich komponentów dostarczanych przez osk. K. w innych niż tytoniowa branżach wytwórstwa;

d. a w konsekwencji, zastosowanie zasady in dubio pro reo co do oskarżonych Z. K., Z. P., B. C. i W. G., w sytuacji, gdy materiał dowodowy (zarówno zgromadzony, jak też możliwy do zgromadzenia w sprawie) pozwalał na rozwianie wątpliwości, i to w

sposób odmienny, niż poczyniony przez Sąd Rejonowy,

2). obrazę przepisów prawa materialnego tj. przepisów art. 153 ust. 1, 154, 288 ust. 3 i 4. 296 ust. 2 w zw. z art. 305 ust. 1 i art. 120 ust. 3 pkt 2 ustawy Prawo własności przemysłowej (dalej „PWP”) poprzez błędną wykładnię obejmującą niezasadne przyjęcie, iż w świetle powołanych przepisów samo produkowanie opakowań z zastrzeżonymi znakami towarowymi nie jest zabronione ustawowo, a ustawa penalizuje jedynie oznaczaniem znakiem towarowym towarów, a nie ich opakowań, gdyż ustawowa definicja pojęcia „towar” nie obejmuje jego opakowań, w sytuacji, gdy powołane przepisy przy prawidłowej dominującej w piśmiennictwie i orzecznictwie wykładni wykluczają oznaczanie przez osobę nieuprawnioną, w tym wypadku osk. P., opakowań cudzym znakiem towarowym, a sytuacja taka jest penalizowana na gruncie art. 305 ust. 1 PWP

w konsekwencji:

3). błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia poprzez:

- błędne przyjęcie, iż oskarżeni W. G. i B. C. nie dostarczali Z. B. tytoniu wykorzystywanego do nielegalnej produkcji papierosów, w sytuacji, gdy materiał dowodowy wskazuje, iż sytuacja taka miała miejsce, oraz
- błędne przyjęcie braku u oskarżonych Z. K., Z. P., B. C. i W. G. świadomości, iż ich współdziałanie ze Z. B. miało miejsce w związku i w ramach procederu nielegalnej produkcji papierosów, a w przypadku oskarżonych W. G. i Z. P., w ramach uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej, gdy materiał dowodowy wskazuje, iż świadomość taka musiała mieć miejsce.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie jego pkt I-IV, tj. co do zarzutów oskarżonych Z. K., Z. P., B. C. i W. G., z tym, że w przypadku osk. B. C., jedynie w zakresie dostarczenia komponentów w postaci krajanki tytoniowej (zarzut IV aktu oskarżenia ze sprawy o sygn. akt VI Ds. 9/06/S tiret drugi), i o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem zwrotu oskarżycielowi posiłkowemu kosztów postępowania.

Apelacja obrońcy oskarżonego B. C. zaskarża powyższy wyrok w części odnoszącej się do punktu XXI, co do przypadku dowodów rzeczowych w postaci tabliczek znamionowych przymocowanych do maszyn M.o numerze (...) oraz celofoniarki M. o numerze (...) (wyszczególnione i opisane wśród innych dowodów w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 6.05.2005r., pod pozycjami 8, 15, 44-64, 66-69, s. 166 t. II akt prokuratora, przechowywanych w Magazynie (...)w W., Oddział Terenowy w K., Składnica w Z. ul. (...) Z. (...)J.)

Powołując się na art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 306 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. 2003 r. Nr 119, poz. 1117) w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP i art. 64 ust. 3 Konstytucji RP, poprzez niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie przypadku dowodów rzeczowych w postaci tabliczek znamionowych przymocowanych do maszyn M.o numerze (...) oraz celofoniarki M. o numerze (...);
2. art. 44 § 5 kk poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji niewydanie orzeczenia o zwrocie tychże tabliczek znamionowych na rzecz E. C.

W oparciu o tak sprecyzowany zarzut, mając na uwadze brzmienie art. 427 § 1 kpk apelujący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i o zmianę wyroku w tymże zakresie poprzez orzeczenie zwrotu w/w tabliczek znamionowych na rzecz E. C..

Apelacja obrońcy oskarżonych K. S. i K. L. zaskarża powyższy wyrok w stosunku do tych oskarżonych - w całości i zarzuca:

1/ obrazę prawa materialnego, art. 4 par 1 kk w zw. z art. 12a ustawy z dnia 2 III 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych /Dz. U. nr 31, poz. 353/, poprzez przyjęcie, że obaj oskarżeni mieli dopuścić się przest. z art. 12a wymienionej ustawy, w okresie od marca 2003r. mimo, że przepis ten wszedł w życie w dniu 8 kwietnia 2003r.

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez:

a/ nietrafne ustalenie, że obaj oskarżeni świadomie działali w grupie przestępczej mającej na celu nielegalną produkcję wyrobów tytoniowych oraz świadomie uczestniczyli w nielegalnej produkcji tych wyrobów.

b/ niedostrzeżenie, że działanie oskarżonych polegające na uruchomieniu maszyn do produkcji wyrobów tytoniowych, nie stanowiło sprawstwa lub usiłowania nielegalnej produkcji tych wyrobów, ale niekaralne przygotowanie do tego przestępstwa.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obu oskarżonych od obu zarzucanych im czynów.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. W. (1) zaskarża wyrok w całości na korzyść oskarżonego R. W. (1) w zakresie dotyczącym tegoż oskarżonego, poza pkt. VII wyroku - uniewinniającym oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.

Opierając się na przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. apelujący zarzucił :

1. obrazę prawa materialnego, a to:

- art. 14 Ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. 2001.31.353 z późniejszymi zmianami) oraz art. 305 ust. 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. prawo własności przemysłowej (Dz. U. 2003.119.1117 z późniejszymi zmianami), poprzez ich błędne zastosowanie, w sytuacji kiedy w opisie czynu przypisanego oskarżonemu brak stwierdzenia, jakoby oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu z przestępstwa bądź pomagał sprawcom, którzy sobie uczynili stałe źródło dochodu z przestępstwa;

- art. 18 § 3 k.k.

2. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt. 2 k.p.k.), a w szczególności:

1) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a w szczególności:

- wyjaśnień oskarżonego, które Sąd I instancji ocenił jako kłamliwe w zakresie negowania świadomości pomagania w nielegalnej produkcji papierosów, wprowadzania ich do obrotu, przy pominięciu istotnych okoliczności sprawy;

2) art. 410 k.p.k. oparcie wyroku nie na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, w szczególności:

- pominięcie, że oskarżony R. W. (1) otrzymywał wynagrodzenie za zlecony transport w kwocie nie odbiegającej od stawek rynkowych, co ma zasadnicze znaczenie dla oceny wiarygodności oskarżonego, który gdyby świadomie angażował się we współpracę z grupą przestępczą zapewne oczekiwałby dodatkowych korzyści;

- pominięcie w kontekście oceny zachowań oskarżonego R. W. (1) okoliczności, iż jego zleceniodawcy działali w ramach grupy przestępczej ściśle zakonspirowanej, która dbała o nie ujawnianie swojego procederu;

3) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez:

- sprzeczność wewnętrzną polegającą na nie wyjaśnieniu dlaczego kara

dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego R. W. (1) jest równie adekwatna jak kara w taki samym wymiarze (poza okresem próby) dla tych oskarżonych, którym Sąd I instancji przypisał aktywne działanie w grupie przestępczej i pełnienie istotnych funkcji;

4) art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nie wyjaśnienie zastosowania art. 14 Ustawy o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzania wyrobów tytoniowych oraz art. 305 ust. 3 ustawy Prawo własności przemysłowej wobec oskarżonego R. W. (1).

3. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 3 k.p.k.) polegający na:

- przyjęciu, że oskarżony miał świadomość, iż pomaga grupie przestępczej w nielegalnej produkcji i dystrybucji papierosów przy nielegalnym wykorzystaniu znaków towarowych M. i P..

W konsekwencji powyższych zarzutów apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie w całości oskarżonego R. W. (1) od stawianych mu zarzutów;
2. zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego na rzecz oskarżonego R. W. (1) według norm prawem przepisanych ewentualnie
3. uchylenie wyroku Sądu Rejonowego (...)w Krakowie z dnia 4 lipca 2012r. w sprawie sygn. akt XIV K 789/07/S w pkt VIII, XV, XVI, XVII, XXII, XXV.

ewentualnie w razie nie uwzględnienia pkt. 1. -3., wniósł o:

4. wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu art. 14 Ustawy o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i art. 305 ust. 1 i 3 Ustawy prawo własności przemysłowej i orzeczenie łagodniejszej kary wobec oskarżonego oraz nie orzekanie obowiązku naprawienia szkody na rzecz oskarżycieli posiłkowych oraz kosztów na ich rzecz.

Sąd Odwoławczy rozważył, co następuje:

Część zarzutów podniesionych w **apelacji obrońcy oskarżonego R. W. (1)** było trafnych, skutkując zmianą zaskarżonego wyroku, natomiast **apelacja obrońcy oskarżonych K. L. i K. S.** była bezzasadna.

Nie są trafne zarzuty nieprawidłowej oceny dowodów, dokonanej przez Sąd Rejonowy, nietrafnych wniosków wyciągniętych z przeprowadzonych dowodów i naruszenia art. 7 k.p.k., w zakresie odnoszącym się do czynów zarzucanych oskarżonym R. W. (1), K. L. i K. S.. Choć obrońca oskarżonych K. L. i K. S. wprost nie formułuje zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., niemniej uzasadnienie apelacji wskazuje, iż w istocie zarzuca on nieprawidłową ocenę dowodów, dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd Okręgowy prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy, dokonując oceny dowodów w zakresie odnoszącym się do czynów zarzucanych oskarżonym R. W. (1), K. L. i K. S. nie naruszył art. 7 k.p.k. Kontrola instancyjna stwierdza bowiem, że Sąd Rejonowy przeprowadził obszernie postępowanie dowodowe i dokonał w tym zakresie szczegółowej i wnikliwej oceny zebranego materiału dowodowego. Ocena wszystkich dowodów w tym zakresie jest oceną swobodną, pozbawioną cech dowolności. W pisemnym uzasadnieniu, dotyczącym tej części wyroku Sąd I Instancji odniósł się do wszystkich przeprowadzonych dowodów, wskazując, którym dowodom i w jakiej części dał wiarę, a którym wiary odmówił, argumentując przyczyny takiego postąpienia. Rozumowanie Sądu w kwestii dokonanej oceny wszystkich dowodów – we wskazanym powyżej zakresie - pozbawione jest cech dowolności, sprzeczności, niejasności. W omawianym zakresie wszystkie dowody ocenione zostały z zachowaniem zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz wskazań wiedzy. Tym samym ocena dowodów, w zakresie dotyczącym tej części wyroku, jako zgodna z art. 7 k.p.k., z ochrony tego przepisu korzysta. Opierając się na

takiej ocenie dowodów Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w zakresie dotyczącym oskarżonych R. W. (1), K. L. i K. S. i trafnie przypisał oskarżonym sprawstwo i winę.

Kontrola instancyjna oceny dowodów z natury nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodność z treścią dowodu, pominięcie pewnych dowodów), lub logicznej (błędne rozumowania i wnioskowania), albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy, w zakresie odnoszącym się do zarzutów przedstawionych oskarżonym R. W. (1), K. L. i K. S. nie wykazuje tego rodzaju błędów. Apelujący obrońcy tych oskarżonych nie wykazali, ażeby ocena dowodów w tym zakresie przedstawiona przez Sąd Rejonowy sprzeczna była z zasadami logiki, doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy.

Sąd Rejonowy badał okoliczności korzystne, jak i niekorzystne, zgodnie z wymogiem art. 4 k.p.k., przeprowadził bowiem dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych R. W. (1), K. L. i K. S.. Sąd Rejonowy uwzględnił przy wyrokowaniu całokształt materiału dowodowego dotyczącego wymienionych oskarżonych, ujawnionego na rozprawie. Podstawę ustaleń faktycznych w tym zakresie stanowiły natomiast tylko te dowody, które Sąd uznał za wartościowe i wiarygodne. Żaden przepis procedury karnej nie nakłada na Sąd orzekający obowiązku czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody. Nie jest to bowiem możliwe w sytuacji, gdy przeprowadzone dowody są ze sobą sprzeczne, a tak było w niniejszej sprawie. Wówczas Sąd I instancji obowiązany jest jednym z nich dać wiarę, a innym waloru wiarygodności odmówić, zaś ocenę swoją uzasadnić, zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k., co też, zgodnie z rozważaniami zawartymi powyżej, uczynił.

Dowody przeprowadzone przez Sąd Odwoławczy, w postaci pozwu wniesionego przez E. C. i załącznika do tego pozwu (faktura) i opinii wydanych przez biegłego Z. S. w ramach innego postępowania (cywilnego sygn. I C 395/11), nie dają podstawy do podważenia ustaleń faktycznych w zakresie odnoszącym się do oskarżonych K. L., K. S. i R. W. (1) oraz dokonanej w tym zakresie oceny dowodów.

Sporządzone uzasadnienie zaskarżonego wyroku pozwala na pełną, nieutrudnioną kontrolę odwoławczą wyroku w odniesieniu do tych trzech oskarżonych. Zgodnie z treścią art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. uzasadnienie powinno zawierać wskazanie, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, zaś w myśl pkt 2 tego przepisu, uzasadnienie powinno także zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. Paragraf 2 stanowi zaś, że należy przytoczyć okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a także przy innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie wyroku powinno wskazywać logiczny proces, który doprowadził Sąd do wniosku o winie lub niewinności oskarżonego. Sąd więc powinien wskazać w uzasadnieniu, jakie fakty uznaje za ustalone, na czym opiera poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznaje dowodów przeciwnych, a następnie jakie wnioski wyprowadza z dokonanych ustaleń. W uzasadnieniu wyroku musi być przedstawiony tok rozumowania Sądu i to w taki sposób, żeby można było skontrolować słuszność tego rozumowania i jego zgodność z materiałem dowodowym (por. wyrok SN z dnia 29.09.1973r. IIKR 105/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 47; wyrok SN z dnia 18.01.1980r. IIIR 424/79, OSNPG 1980 nr 7 poz. 98; wyrok SN z dnia 14.06.1984r. IKR 120/84 OSNPG 1984 nr 12 poz. 115). Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku, w zakresie odnoszących się do oskarżonych R. W. (1), K. L. i K. S. wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione, jakie za nieudowodnione, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych dowodach, odrzucając inne. W uzasadnieniu wyroku, gdy idzie o oskarżonych K. S. i K. L. Sąd wskazał i wyjaśnił w pełni podstawę prawną wyroku. W odniesieniu do tych dwóch oskarżonych, nie doszło do naruszenia art. 424 k.p.k.

Sąd Odwoławczy stwierdził wady uzasadnienia wyroku w odniesieniu do oskarżonego R. W. (1), o których mowa poniżej, jednakże podkreślić należy, że skoro do sporządzenia uzasadnienia doszło już po wydaniu zaskarżonego wyroku, stąd naruszenie art. 424 k.p.k. nie mogło mieć wpływu na treść wyroku. Sporządzone uzasadnienie wyroku w odniesieniu do tego oskarżonego pozwala na pełną, nieutrudnioną kontrolę odwoławczą. Stwierdzone wady nie dają żadnej podstawy do uchylenia wyroku.

Obrońca oskarżonego R. W. (1) zarzuca sprzeczność wewnętrzną uzasadnienia, polegającą na niewyjaśnieniu, dlaczego kara dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wobec tego oskarżonego jest równie adekwatna, jak kara w taki samym wymiarze (poza okresem próby) dla tych oskarżonych, którym Sąd I Instancji przypisał aktywne działanie w grupie przestępczej i pełnienie istotnych funkcji. Zarzut ten jest niezasadny, jako że Sąd nie ma obowiązku wyjaśniania w uzasadnieniu, dlaczego orzekł taki sam wymiar kary zasadniczej, jak innym oskarżonym, w sytuacji, gdy zarzuty im stawiane są różne i na czym innym polegały przedsięwzięte przez poszczególnych oskarżonych czynności wykonawcze.

W zakresie dotyczącym oskarżonych R. W. (1), K. L. i K. S., nie doszło do naruszenia art. 410 k.p.k. Obraza art. 410 k.p.k. zachodzi tylko wówczas, gdy Sąd orzekający opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź opiera się tylko na części materiału ujawnionego, a zatem, gdy jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc także i tych, które je podważają. Taka natomiast sytuacja w przedmiotowej sprawie, w odniesieniu do oskarżonych R. W. (1), K. L. i K. S. nie zachodzi. Każdy z dowodów został przeprowadzony na rozprawie, a następnie – niezależnie od jego wartości procesowej w kontekście interesu oskarżonych – poddany analizie i ocenie.

Chybiony jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, podniesiony w apelacjach obrońców oskarżonych R. W. (1), K. L. i K. S.. Zgodnie z utrwalonym już poglądem wyrażonym w orzecznictwie i podzielonym przez Sąd Odwoławczy, błąd ustaleń faktycznych istotnych w orzekaniu zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd nie odpowiada zasadom logiki, doświadczenia życiowego i wskazaniom wiedzy, kłóci się z zasadami rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut takiego błędu nie jest zasadny, gdy sprowadza się do samego zakwestionowania stanowiska Sądu czy do polemiki z ustaleniami Sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu odmiennego poglądu nie wystarcza zatem do wniosku o popełnieniu przez Sąd błędu ustaleń. Zarzut taki bowiem powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu w zakresie istotnych ustaleń (vide: wyrok S.A. w Krakowie z dnia 14.05.2008r., sygn. akt II AKa 50/08, KZS 2008/7-8/64). Autorzy tych skarg apelacyjnych we wniesionym przez siebie środku odwoławczym upatrują dokonania przez Sąd I Instancji błędnych ustaleń faktycznych, powołując się na wybrane przez siebie dowody i dokonaną przez siebie ocenę materiału dowodowego, z którego wyciągnęli własne wnioski, pomijając te dowody (fragmenty dowodów), które przekonały Sąd Rejonowy o sprawstwie i winie oskarżonych R. W. (1), K. L. i K. S.. Taka krytyka odwoławcza odnosząca się tylko do części materiału dowodowego, potraktowanego wybiórczo, z pominięciem tych dowodów (fragmentów dowodów), które obciążają oskarżonych, a także nie wykazująca jednocześnie, aby Sąd I Instancji którąkolwiek regułą swobodnej oceny dowodów naruszył, nie może skutecznie uzasadniać podniesionego w obu apelacjach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd I Instancji, w zakresie odnoszącym się do oskarżonych R. W. (1), K. L. i K. S., nie naruszył reguły określonej w art. 5 § 2 k.p.k. Zastosowanie reguły in dubio pro reo wchodzi w grę dopiero wówczas, gdy wątpliwości powzięte przez organ procesowy co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii nie dadzą się usunąć, pomimo podjęcia wszelkich dostępnych działań zmierzających do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych. Nie są miarodajne wątpliwości w tej mierze podnoszone przez skarżącego. Dlatego dla oceny, czy został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2 k.p.k., nie są istotne wątpliwości tego rodzaju zgłaszane w apelacji, ale wyłącznie to, czy sąd meriti rzeczywiście podjął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego albo też czy w świetle materiału dowodowego danej sprawy wątpliwość taką powinien powziąć (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.02.2006r. IIIKK 335/05, Lex nr 180797). Wspomniana zasada określona w art. 5 § 2 k.p.k. nakazuje rozstrzygać na korzyść oskarżonego jedynie te wątpliwości, których nie da się usunąć, nie oznacza ona obowiązku czynienia ustaleń w oparciu o dowody, które Sąd uznaje za niewiarygodne. Rozmaitość wersji przebiegu zdarzenia nie oznacza, że Sąd ma ustalać stan faktyczny w oparciu o nie zasługujące na wiarę dowody, w sytuacji, gdy rzecz sprowadza się do odmówienia wiary niektórym dowodom służącym obronie oskarżonego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24.03.2004r. II AKa 55/04, KZS 2004/6/27). W analizowanej sprawie Sąd Rejonowy wszystkie zgromadzone dowody, w zakresie odnoszącym się do przedstawionych oskarżonym R. W. (1), K. L. i K. S. zarzutów, sprawdził i poddał logicznej ocenie, ustalając na podstawie obdarzonych wiarygodnością dowodów fakty.

Wbrew odmiennej treści zarzutu, podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego R. W. (1), Sąd Rejonowy nie pominął, że oskarżony R. W. (1) otrzymywał wynagrodzenie za zlecony transport w kwocie nie odbiegającej od stawek rynkowych, co – wedle obrońcy - ma mieć zasadnicze znaczenie dla oceny wiarygodności oskarżonego, który gdyby świadomie angażował się we współpracę z grupą przestępczą zapewne oczekiwałby dodatkowych korzyści. Zarzut ten jest nietrafny. Zauważyć należy, że obrońca sam nie wyraża pewności w tym względzie, używając sformułowania „zapewne”, niezależnie od tego wskazać należy, że Sąd Rejonowy nie pominął, że oskarżony pobierał należności za zlecony i wykonany każdorazowo transport w kwotach nie odbiegających od stawek rynkowych. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach, które Sąd Rejonowy przytacza w pisemnych motywach wyroku podawał, jakie były jego propozycje i oczekiwania co do wynagrodzenia za umawiany transport oraz że faktycznie pobierane wynagrodzenie nie odbiegało znacząco od jego pierwotnych propozycji. Apelujący pomija przy tym, że poszczególne transporty, co dotyczy zwłaszcza przewozu krajanki tytoniowej, były dla oskarżonego korzystne, jako że sam wskazywał w swoich wyjaśnieniach, że prowadził działalność gospodarczą polegającą na przewozie towarów na terenie Polski, w 2004 roku jeździł ze stałą dla firmy (...) i woził ją z K. do W., trudno było natomiast o ładunki na drogę powrotną. Załadunek krajanki tytoniowej celem przewiezienia jej do K. odbywał się właśnie w okolicach W.. Okoliczność, że oskarżony nie pobierał wynagrodzenia za poszczególne transporty w kwotach zdecydowanie wyższych niż ceny rynkowe, w żadnej mierze nie daje podstawy do wyłączenia odpowiedzialności karnej tego oskarżonego. Odrzucić należy także jako nietrafny zarzut pominięcia przez Sąd Rejonowy, że zleceniodawcy działali w ramach grupy przestępczej ściśle zakonspirowanej, która dbała o nieujawnianie swojego procederu. Apelujący obrońca oskarżonego R. W. (1), podnosząc ten i poprzedni zarzut wskazuje wyłącznie na wybrane przez siebie okoliczności, pomijając inne, na uzasadnienie swoich twierdzeń o niepopelnieniu przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa i wyciąga własne wnioski z wybranych przez siebie okoliczności, pomijając pozostałe okoliczności, a tylko uwzględnienie całości kształtu okoliczności daje podstawę do formułowania wniosków w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego. Apelujący pomija np. że krajanka tytoniowa była ładowana na parkingu w znacznej ilości (do samochodu ciężarowego oskarżonego R. W. (1)). Zasady doświadczenia życiowego i logiki wskazują, że już sam załadunek na parkingu, towaru w tak znacznej ilości wskazuje na nielegalne przeznaczenie załadunku. Sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach wskazywał, że z reguły nie jest normalne, że ładuje się towar na parkingu. Do tego dochodzi okoliczność, że oskarżony otrzymywał dokumenty przewozowe nie odpowiadające prawdzie, czego miał pełną świadomość, np. według dokumentów transport krajanki tytoniowej miał być zawieszony i rozładowany w J., a w rzeczywistości było to w K., co do części transportu w ogóle nie dysponował dokumentami przewozowymi. Apelujący obrońca tego oskarżonego podnosi, że zleceniodawcy działali w ramach grupy przestępczej ściśle zakonspirowanej, która dbała o nieujawnianie swojego procederu, z czego wywodzi wniosek o braku winy oskarżonego R. W. (1). Jednakże jest dokładnie na odwrót, otóż miejsce załadunku krajanki, okoliczności odbioru wyprodukowanych papierosów czyli nie z oznakowanej fabryki, wskazuje, że kamuflowanie i konspiracja miały służyć ukrywaniu przed osobami postronnymi, innymi niż członkowie grupy przestępczej i pomocnik dokonujący transportu - nielegalnego procederu produkcji papierosów.

Obrońca oskarżonego R. W. (1) zarzuca m.in. obrazę prawa materialnego, a to: art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U. 2001.31.353 z późniejszymi zmianami) oraz art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej (Dz.U. 2003.119.1117 z późniejszymi zmianami), poprzez ich błędne zastosowanie, w sytuacji, kiedy w opisie czynu przypisanego oskarżonemu brak stwierdzenia, jakoby oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu z przestępstwa bądź pomagał sprawcom, którzy sobie uczynili stałe źródło dochodu z przestępstwa.

Sąd Rejonowy, w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu R. W. (1) w punkcie II aktu oskarżenia ze sprawy do sygn. akt VI Ds 26/05/S uznał go za winnego tego, że w okresie od września 2004 roku do dnia 7 kwietnia 2005 roku w K. i w innych miejscowościach na terenie całego kraju, działając w krótkich odstępach czasu i wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze aby inne ustalone osoby, wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, popełniły przestępstwo polegające na nielegalnej produkcji wyrobów tytoniowych w postaci papierosów w znacznych ilościach, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi "M." i "P.", a następnie wprowadzeniu ich do obrotu gospodarczego ułatwił im jego popełnienie w ten sposób, że mając świadomość nielegalnego charakteru wymienionej produkcji, w ramach prowadzonej przez siebie działalności

gospodarczej w zakresie transportu drogowego, przewoził krajankę tytoniową oraz nielegalnie wyprodukowane wyroby tytoniowe w postaci papierosów z podrobionymi znakami towarowymi "M.", "M. (...)" i "P.", czym działał na szkodę (...) S.A. oraz na szkodę (...) S.A., to jest przestępstwa stanowiącego występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 12a ust. 2 i art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. nr 31 z 2001 roku, poz. 353 z późn. zm.) i art. 305 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej (Dz. U. nr 119 z 2003r. poz. 1117 z późn. zm.) w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Trafnie obrońca oskarżonego R. W. (1) zarzuca, że Sąd zastosował art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej, w sytuacji kiedy w opisie czynu przypisanego oskarżonemu brak stwierdzenia, ażeby oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu z przestępstwa bądź pomagał sprawcom, którzy sobie uczynili stałe źródło dochodu z przestępstwa. Opis tego znamienia został pominięty w opisie czynu przypisanego temu oskarżonemu w zaskarżonym wyroku, a mimo tego oskarżonemu przypisano realizację znamion z art. 14 ustawy o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych oraz art. 305 ust. 3 ustawy Prawo własności przemysłowej.

Jak wynika z treści przepisu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., wyrok skazujący powinien zawierać "dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu". Nie ulega wątpliwości, że chodzi o opis czynu odpowiadający ustawowym znamionom przestępstwa.

W myśl art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. nr 31 z 2001 roku, poz. 353 z późn. zm.), jeżeli z popełnienia przestępstw określonych w art. 12, art. 12a lub art. 13 sprawca uczynił sobie stałe źródło dochodu, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Natomiast zgodnie z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej, jeżeli sprawca uczynił sobie z popełnienia przestępstwa określonego w ust. 1 stałe źródło dochodu albo dopuszcza się tego przestępstwa w stosunku do towaru o znacznej wartości, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.

W niniejszej sprawie Sąd meriti nie zawarł w zaskarżonym wyroku, w opisie czynu przypisanego oskarżonemu R. W. (1) w pkt VIII zaskarżonego wyroku, żadnych określeń odnoszących się do znamienia uczynienia sobie stałego źródła dochodu z popełnienia przestępstwa określonego w art. 12a tejże ustawy, ani też nie zawarł żadnych określeń odnoszących się do tego, że inne ustalone osoby, którym dopomagał, uczyniły sobie z popełnienia przestępstwa z art. 12a tej ustawy, stałe źródło dochodu.

Art. 305 ustawy Prawo własności przemysłowej ma brzmienie:

Art. 305. 1. Kto, w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, zarejestrowanym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca przestępstwa określonego w ust. 1 podlega grzywnie.

3. Jeżeli sprawca uczynił sobie z popełnienia przestępstwa określonego w ust. 1 stałe źródło dochodu albo dopuszcza się tego przestępstwa w stosunku do towaru o znacznej wartości, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.

Art. 12a ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2001 Nr 31 poz. 353) ma następujące brzmienie:

Art. 12a. 1. Kto bez wymaganego wpisu do rejestrów, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2, wyrabia, skaża, oczyszcza lub odwadnia alkohol etylowy albo wytwarza wyroby tytoniowe

- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, jeżeli czyn ten dotyczy alkoholu etylowego lub wyrobów tytoniowych znacznej wartości

- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Wskazać nadto należy, że Sąd Rejonowy nie zawarł w wyroku, w opisie czynu przypisanego oskarżonemu R. W. (1) w pkt VIII zaskarżonego wyroku, żadnych określeń odnoszących się do znamion uczynienia sobie z popełnienia przestępstwa określonego w ust. 1 art. 305 ustawy Prawo własności przemysłowej, stałego źródła dochodu albo dopuszczenia się tego przestępstwa w stosunku do towaru o znacznej wartości. Zabrakło również w pkt VIII przedmiotowego wyroku określeń odnoszących się do tego, że inne ustalone osoby, którym wymieniony oskarżony dopomagał, uczyniły sobie z popełniania przestępstwa z art. art. 305 ust. 1, stałe źródło dochodu albo że osoby te dopuściły się tego przestępstwa w stosunku do towaru o znacznej wartości, jak wymaga tego przepis art. 305 ust. 3 ustawy Prawo własności przemysłowej. W opisie przypisanego czynu jest znamię "w celu osiągnięcia korzyści majątkowej", jednakże nie jest to równoznaczne z uczynieniem sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu. Wskazać też należy, że w opisie przypisanego czynu (pkt VIII wyroku), jest sformułowanie, że oskarżony działał w zamiarze, aby inne ustalone osoby popełniły przestępstwo polegające na nielegalnej produkcji wyrobów tytoniowych w postaci papierosów w znacznych ilościach, niemniej określenie "znaczne ilości papierosów" w żadnej mierze nie jest równoznaczne ze znamieniem "towaru o znacznej wartości". Gdyby Sąd Rejonowy chociaż wskazał w wyroku, jakie dokładnie ilości krajanki tytoniowej oraz nielegalnie wyprodukowane wyroby tytoniowe w postaci papierosów z podrobionymi znakami towarowymi "M.", "M. (...)" i "P." oskarżony przewoził, to przeliczenie tej ilości dałoby podstawę do przyjęcia określonej wartości transportowanego towaru, ale i tego w wyroku zabrakło, a zatem przyjąć trzeba, że brak jest w przypisanym oskarżonemu czynie znamienia "towaru znacznej wartości", co determinuje niemożność przyjęcia kwalifikacji z art. 12a ust. 2 i art. 14 ustawy o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych oraz z art. 305 ust. 3 ustawy Prawo własności przemysłowej.

W orzecnictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego z dawna dominuje pogląd, podzielony przez Sąd Odwoławczy, iż nawet wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wszystkich znamion przypisanego oskarżonemu czynu, wymaganych przez dane przepisy ustaw karnych, nie jest wystarczające, w sytuacji gdy tego znamienia brak jest w zaskarżonym wyroku. Brak w wyroku skazującym znamion przestępstwa w opisie czynu nie może być uzupełniony dopiero w uzasadnieniu tego wyroku bowiem to opis czynu, wskazany w wyroku, winien odpowiadać wszystkim znamionom przypisanego sprawcy przestępstwa.

W niniejszej sprawie apelacja została wniesiona wyłącznie na korzyść oskarżonego R. W. (1), a w tej sytuacji Sąd Odwoławczy nie mógł orzekać na jego niekorzyść, poprzez uzupełnienie brakujących znamion w opisie przypisanego mu czynu. Możliwości takiej nie miałby również - w sytuacji orzeczenia kasatoryjnego - Sąd I instancji, gdyż w realiach niniejszej sprawy nie może on czynić niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych.

Zakaz orzekania na niekorzyść oskarżonego (art. 434 § 1 k.p.k.) oznacza, że w wypadku braku środka odwoławczego wniesionego na niekorzyść oskarżonego sytuacja jego w postępowaniu odwoławczym nie może ulec pogorszeniu w jakimkolwiek zakresie - w tym również w sferze ustaleń faktycznych (por. wyrok SN z dnia 4 lutego 2000 r. V KKN 137/99, OSNKW 2000, z. 3-4, poz. 31, postanowienie SN z dnia 26 maja 2004 r. V KK 4/04, OSNKW 2004, z. 6, poz. 66, postanowienie, SN z dnia 20 lipca 2005 r. I KZP 20/05, OSNKW 2005, z. 9, poz. 76, T. Grzegorzcyk: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Kraków 2003, s. 1112, J. Grajewski /w:/ J. Grajewski, L.K. Paprzycki, S. Steinborn: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Kraków 2006, s. 53-54, W. Kociubiński: Glosa do postanowienia SN z dnia 20 lipca 2005 r. I KZP 20/05, PS 2006, z. 4, s. 138 i n.).

Określony w art. 443 k.p.k. tzw. pośredni zakaz reformationis in peius oznacza, że w toku ponownego postępowania można wydać (z wyjątkiem sytuacji wskazanych w art. 434 § 3 i 4 k.p.k. oraz orzekania o środkach wymienionych w art. 93 i 94 k.k.) "orzeczenie surowsze niż uchylone" tylko wtedy, gdy orzeczenie było zaskarżone na niekorzyść oskarżonego. Przedmiotowo zakaz orzekania na niekorzyść oskarżonego w postępowaniu ponownym (identycznie jak w postępowaniu odwoławczym) został ujęty szeroko, obejmując swoim zakresem każde pogorszenie sytuacji

procesowej oskarżonego. W zakresie surowości orzeczenia, które może być wydane w postępowaniu ponownym, należy brać pod uwagę ustalenia faktyczne, kwalifikację prawną czynu, orzeczoną karę oraz zastosowane środki karne, a także wszystkie możliwe następstwa tych rozstrzygnięć dla sytuacji prawnej oskarżonego. W razie uchylenia wyroku, zaskarżonego nawet na niekorzyść oskarżonego (tylko co do kary) i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, wyrażony w art. 443 k.p.k. tzw. pośredni zakaz reformationis in peius stoi na przeszkodzie - w dalszym postępowaniu - uzupełnieniu opisu czynu przypisanego oskarżonemu o nową, niekorzystną dla oceny tego czynu okoliczność, choćby wynikała ona z przyjętych w uzasadnieniu uchylonego wyroku ustaleń faktycznych./por. wyrok SN z dnia 10.02.2009 r., KK 243/08, Prok. i Pr.-wkl. 2009/9/25/.

W realiach rozpoznawanej sprawy z uwagi na kierunek wniesionej apelacji - jedynie na korzyść oskarżonego R. W. (1), w ramach postępowania odwoławczego nie było możliwe uzupełnienie brakujących znamion w opisie czynu przypisanego temu oskarżonemu, wymaganych przez art. 12a ust. 2 i art. 14 ustawy o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i art. 305 ust. 3 ustawy Prawo własności przemysłowej.

Pamiętać bowiem należy, iż jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy „znamiona przestępstwa muszą być zamieszczone w sentencji wyroku, w opisie przypisanego czynu, a nie tylko w uzasadnieniu wyroku” (wyrok SN z dnia 23 czerwca 2010 r. III KK 373/09 LEX nr 598844). „Zakaz reformationis in peius obejmuje także ustalenia faktyczne. Nie może więc sąd odwoławczy, w przypadku braku środka odwoławczego wniesionego na niekorzyść oskarżonego, dokonać zmiany wyroku przez wprowadzenie do niego nowych, niekorzystnych dla oskarżonych ustaleń. Bez znaczenia jest przy tym to, że materiał dowodowy w sposób oczywisty pozwala na dokonanie takich ustaleń, a ich pominięcie było wynikiem rażącego błędu” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2006 r. IV KK 108/06 OSNwSK 2006/1/1266). „Wyrokowe ustalenie czynu przypisanego powinno obejmować wszystkie elementy czynu mające znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej, zatem powinno zawierać wskazanie czasu i miejsca jego popełnienia oraz wszystkie elementy zachowania sprawcy wypełniające ustawowe znamiona czynu zabronionego (z uwzględnieniem także okoliczności kształtujących zakres odpowiedzialności karnej, określonych w części ogólnej Kodeksu karnego), nadto takie istotne elementy, które bliżej charakteryzują (konkretyzują) czyn popełniony przez oskarżonego”. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 r. V KK 245/07, LEX nr 361543, Prok. i Pr.-wkl. 2008/10/21, Biul.PK 2008/7/32). „Warunkiem skazania osoby postawionej w stan oskarżenia jest wykazanie, iż jej zachowanie wyczerpywało znamiona czynu określonego w przepisie ustawy karnej, przyjętym za podstawę skazania. Znamiona te powinny być opisane w części dyspozytywnej rozstrzygnięcia oraz rozwinięte w jego uzasadnieniu poprzez wskazanie, jakie zachowanie in concreto zostało uznane za przestępne” (II AKa 78/09 wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 2009-06-04, OSAB 2009/2-3/54-62). „Wydanie wyroku uniewinniającego w razie stwierdzenia, że czyn zarzucony oskarżonemu nie zawiera znamion czynu zabronionego jest powinnością sądu, także i w stadium postępowania kasacyjnego, jeśli tylko przypisanie popełnienia czynu zawierającego znamiona czynu zabronionego (w formie wyroku skazującego, orzeczenia umarzającego postępowanie na podstawie przepisów ustawy o amnestii, orzeczenia warunkowo umarzającego postępowanie, itp.) nastąpiło po rozpoczęciu przewodu sądowego przed sądem pierwszej instancji, zaś sąd kasacyjny dokona odmiennej oceny prawnej, stwierdzającej oczywistą niesłuszność tak poczynionego ustalenia (art. 414 § 1 zd. 2 w zw. z art. 458 i art. 518 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k.)” / V KK 101/04, wyrok Sądu Najwyższego z 2004-06-25 OSNKW 2004/7-8/80/. Sąd Odwoławczy w pełni podziela poglądy wyrażone w cytowanych judykatach. Powyższe wywody uzupełnić należy tym, że również w uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy nie odniósł się co tego, czy oskarżony R. W. (1) uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, albo dopuścił się tego przestępstwa w stosunku do towaru o znacznej wartości i dlatego przyjął surowszą kwalifikację z art. 12a ust 2 i art. 14 ustawy o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych oraz art. 305 ust. 3 ustawy Prawo własności przemysłowej, a nie typy podstawowe. Z uzasadnienia wyroku wynika natomiast, jakie ilości i o jakiej wartości papierosy oskarżony przewoził, a wyprodukowane w hali przy ul. (...) w K., co wszak nie jest wystarczające, jako że – co powyżej szeroko omówiono - znamiona przestępstwa muszą być zamieszczone w sentencji wyroku, w opisie przypisanego czynu, a nie tylko w uzasadnieniu wyroku.

W tej sytuacji, stwierdzając naruszenie prawa materialnego, Sąd Odwoławczy w punkcie VIII zaskarżonego wyroku, poprawił błędną kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu R. W. (1) w ten sposób, że zakwalifikował go

jako występek z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. Nr 31 poz. 353 z późniejszymi zmianami) i art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 1410) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., zaś jako podstawę prawną wymiaru kary przyjął art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 19 § 1 k.k. Pokrzywdzeni złożyli wnioski o ściganie sprawców, o jakich mowa w art. 310 ustawy Prawo własności przemysłowej.

Wskazać należy, że apelujący obrońca oskarżonego R. W. (1) nie zarzucił w apelacji, iż Sąd Rejonowy błędnie zakwalifikował czyn oskarżonego także z art. 12a ust. 2 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych, niemniej konieczność przyjęcia typu podstawowego z ust. 1 art. 12a powołanej ustawy, a nie typu kwalifikowanego określonego w ust. 2 art. 12a tejże ustawy wynikała z sięgnięcia przez Sąd Odwoławczy po regulację określoną w art. 440 k.p.k., jako że utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe. W tej sytuacji wyrok podlegał zmianie i w tym zakresie niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Rację ma obrońca oskarżonego R. W. (1), iż Sąd Rejonowy w wyroku przyjął, iż oskarżony R. W. (1) działał z zamiarem bezpośrednim, natomiast w jednym fragmencie uzasadnienia wskazał, że działał w zamiarze ewentualnym (k. 91). W orzecznictwie wyrażane są trafne poglądy, iż „Nawet w razie wystąpienia sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem, decydujące znaczenie ma stanowisko sądu wyrażone w orzeczeniu. Nie musi też zawsze zachodzić konieczność jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, skoro zebrany materiał pozwala w sposób jednoznaczny na rozstrzygnięcie, że stanowisko sądu zawarte w wyroku zasługuje na akceptację”. (II AKa 110/13 wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 2013-07-17, LEX nr 1363379). Sąd Odwoławczy poglądy te podziela. Analizując cały zgromadzony materiał dowodowy Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że stanowisko Sądu I Instancji, wyrażone w wyroku, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, jest prawidłowe.

Wbrew temu, co uważa apelujący obrońca oskarżonego R. W. (1), nie jest tak, iż zasadniczym dowodem w zakresie jego sprawstwa i winy są jego wyjaśnienia. Ustalenia Sądu Rejonowego, iż przewozem krajanki tytoniowej, jak również gotowych produktów tytoniowych w postaci papierosów wyprodukowanych w hali przy ul. (...) w K. zajmował się R. W. (1), wykonując siedem transportów wyrobów tytoniowych w okresie od września 2004 roku do 7 kwietnia 2005 roku oraz ustalenia co do winy oskarżonego, oparte zostały na szeregu dowodach, uznanych za wiarygodne, a to m.in. wyjaśnieniach oskarżonego A. W. (k. 985-986 t. V akt sądowych, akta śledztwa: k. 61-63 t. XVIII, k. 65-71 – t. XVIII, k. 93-98 – t. XVIII, 101-110 – t. XVIII, k. 114-118 – t. XVIII; k. k. 169 – t. I akt sądowych), częściowych wyjaśnieniach oskarżonego R. W. (1) (k. 897-899 t. V akt sądowych, akta śledztwa: k. 53-60 t. V A, 61-65 t. V A, k. 70-72 t. V A, k. 73 t. V A, k. 110-113 t. V A, k. 114-117 t. V A, k. 185-190 t. V B, k. 275-278 t. V B, k. 285-286 t. V B; k. 168-169 t. I akt sądowych); zeznaniach świadka S. P. (k. 1872 t. X akt sądowych, akta śledztwa: k. 12-17, t. VII, k. 47-52 t. VII, k. 65-69 t. VII), zeznaniach świadka D. K. (k. 1698-1701 t. IX akt sądowych, akta śledztwa: k. 32-36 t. X, 40-42 t. X, k. 64-69 t. X, 80-85 t. X); zeznaniach świadka J. S. (k. 1448 t. VIII akt sądowych, akta śledztwa: k. 27-34 t. XI, k. 38-43 t. XI, k. 59-61 t. XI, k. 89-92 t. XI); zeznaniach świadka P. P. (k. 1547-1548 t. VIII akt sądowych, akta śledztwa k. 91-93 t. IV A, k. 127-131 t. IVA, 139-145 t. IV A, k. 146-160 t. IV A, 238-240 t. IV B, k. 91-95 t. XXXIV, k. 91-95 t. IV); protokole zatrzymania R. W. (1) (k. 1 t. VA), zeznaniach świadka A. C. (k. 1550 t. VIII akt sądowych, akta śledztwa: k. 47-48 t. XXXV, k. 72-76 t. XXXV); zeznaniach świadka K. K. (k. 1704-1705 t. IX akt sądowych, akta śledztwa k. 18-19 t. XXXV, k. 65-68 t. XXXV); protokole oględzin naczepy samochodu ciężarowego (k. 120-121 t. II).

Sąd Rejonowy, sporządzając pisemne uzasadnienie wyroku, w ogóle nie miał obowiązku przytaczania treści poszczególnych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego. Żaden przepis procedury karnej, w tym art. 424 k.p.k., nie daje podstaw do takiego żądania. Mimo to Sąd Rejonowy w znacznej części przytoczył treść wyjaśnień poszczególnych oskarżonych, w tym wyjaśnień oskarżonego R. W. (1). Nie ma racji obrońca tego oskarżonego, krytykując nieprzytoczenie w uzasadnieniu skarżonego wyroku treści zeznań świadka P. P.. Sąd I Instancji dokonał oceny jego zeznań i te zeznania (wyjaśnienia) stały się podstawą do czynienia ustaleń faktycznych w odniesieniu do oskarżonego R. W. (1) i ich treść znajduje się w szeregu protokołach jego przesłuchań. Wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego R. W. (1), Sąd Rejonowy dokonał oceny całości wyjaśnień tego oskarżonego, w tym wyjaśnień składanych

na rozprawie w dniu 9 czerwca 2008r. (k. 168-169). Sąd Rejonowy odmówił wiary wyjaśnieniom tego oskarżonego w zakresie, w jakim kwestionował swoją wiedzę na temat nielegalnego charakteru działania fabryki, do której dowoził tytoń i odbierał wyprodukowane papierosy i swojego pomocnictwa. Mimo odmiennych twierdzeń apelującego, Sąd Rejonowy miał na względzie, że oskarżony przyznał, iż wykonywał transporty do (...) w okresie poprzedzającym okres objęty przedstawionymi mu zarzutami. Nie daje to jednak podstawy do wysnucia wniosku, analogicznego, jak apelujący, iż całość jego wyjaśnień, w tym kwestionujących jego sprawstwo i winę, jest wiarygodna. Wyjaśnienia oskarżonego ewaluowały, by ostatecznie przed Sądem Rejonowym obrać formę zaprzeczenia tym fragmentom jego wyjaśnień ze śledztwa, w których uznawał swoją odpowiedzialność karną. Apelujący obrońca oskarżonego R. W. (1) zbudował stan faktyczny w zakresie jego dotyczącym głównie w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego, które przytacza wybiórczo i fragmentarycznie i te fragmenty uznaje za wiarygodne, pomijając pozostałe fragmenty wyjaśnień oskarżonego, niekorzystne z punktu widzenia żądania apelacji i inne dowody oraz inne okoliczności wynikające z innych, niż wyjaśnienia oskarżonego dowodów, a dokonana przez skarżącego ocena wyjaśnień oskarżonego kłoci się z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Wbrew odmiennym twierdzeniom apelującego, oskarżony R. W. (1) w wyjaśnieniach z dnia 9 kwietnia 2005 roku (k. 61-65 tom V A akta śledztwa VI Ds 26/05/S) używał sformułowań: „odebrałem tytoń”, „tą partię tytoniu mam złożyć u siebie”, „tytoń dostarczyłem”, „złożyłem transport papierosów”, „papierosy leżą tam cały czas”, „oni mieli mnie w „szachu”, gdyż miałem u siebie złożone nielegalnie wyprodukowane papierosy, których nikt nie chciał ode mnie odebrać”, „miał ode mnie odebrać te papierosy”, „czekałem na odbiór ode mnie tych papierosów”.

Prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, że bez pomocy oskarżonego R. W. (1) zrealizowanie procesu produkcji nie byłoby możliwe.

Wobec zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu R. W. (1) w pkt VIII zaskarżonego wyroku i przyjęcia łagodniejszej kwalifikacji - zasła konieczność zmiany podstawy prawnej kary i jej obniżenia. Jako podstawę prawną wymiaru kary Sąd Odwoławczy przyjął art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 19 § 1 k.k., nadto obniżył wymierzoną temu oskarżonemu karę do 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz do 90 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Sąd Odwoławczy uznał, iż tak wymierzona kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze w odniesieniu do niego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Środki karne w postaci obowiązku naprawienia w części szkody na rzecz pokrzywdzonych zostały poprawnie orzeczone.

W konsekwencji zmiany orzeczenia o karze, rozstrzygnięcie zawarte w pkt XV zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonego R. W. (1) Sąd Okręgowy odniósł do kary pozbawienia wolności w wymiarze określonym w pkt I.2. wyroku tut. Sądu. Z kolei, skoro obniżono grzywnę, a cały okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego R. W. (1) przekracza okres potrzebny do zaliczenia na poczet 90 stawek dziennych grzywny, zmieniono w odniesieniu do tego oskarżonego rozstrzygnięcie zawarte w pkt XVI w ten sposób, że zaliczono mu na poczet wymierzonej mu grzywny w wysokości 90 stawek dziennych, część okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 7 kwietnia 2005 roku do dnia 21 maja 2005 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Nadto zmieniono pkt XXV zaskarżonego wyroku w ten sposób, że na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądzono od oskarżonego R. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 złotych tytułem częściowych wydatków za postępowanie przed Sądem I Instancji, zaś w pozostałym zakresie na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego od ich ponoszenia.

Ponieważ Sąd Odwoławczy obniżył oskarżonemu R. W. (1) karę pozbawienia wolności i grzywny, nie mogło ostać się rozstrzygnięcie o opłacie zasądzonej od niego, co skutkowało zmianą pkt XXV.

Apelujący obrońca oskarżonych K. S. i K. L., na potwierdzenie swojej argumentacji, iż obaj oskarżeni nie działali świadomie w zorganizowanej grupie przestępczej oraz nie mieli świadomości uczestnictwa w nielegalnej produkcji wyrobów tytoniowych, przytacza w środku odwoławczym kilka wybranych przez siebie dowodów, i to nie całych

dowodów, ale fragmenty poszczególnych dowodów (wyjaśnień, zeznań), dochodząc do swoich wniosków w oparciu o wybrane przez siebie fragmenty tych dowodów. Ponadto apelujący w znacznej mierze opiera się na dowodach (fragmentach dowodów), które uznaje za wiarygodne, głównie wyjaśnieniach oskarżonych, które przytacza tylko we fragmentach potwierdzających tezy apelacji, a które zostały w znacznej części odrzucone przez Sąd Rejonowy jako niewiarygodne. Taka krytyka odwoławcza nie może odnieść oczekiwanego przez apelującego skutku, jako że apelujący pomija inne dowody (fragmenty dowodów), wskazujące na winę oskarżonych, nie wykazując przy tym, ażeby dokonana w tym zakresie ocena dowodów przez Sąd Rejonowy sprzeczna była z regułami określonymi przez art. 7 k.p.k.

Nie ma sprzeczności w argumentacji Sądu Rejonowego w zakresie świadomości obu wymienionych oskarżonych, iż przedmiotowa produkcja papierosów na terenie Polski ma charakter nielegalny. Takie twierdzenia apelującego są wynikiem niedokładnej analizy uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego.

Apelujący obrońca tych oskarżonych pomija, że oskarżeni K. L. i K. S. poprzednio pracowali w (...) Zakładach (...), skąd mieli wiedzę, jak wygląda legalna produkcja papierosów. Obaj oskarżeni widzieli, że papierosy produkowane w przedmiotowej fabryce nie są oznakowane znakami akcyzy, produkowano papierosy oznaczając je powszechnie znanymi na rynku znakami towarowymi.

Apelujący pomija, że oskarżeni, tak jak inne osoby pracujące w nielegalnej wytwórni papierosów posługiwały się konspiracyjnym słownictwem, przywożone były do wytwórni w sposób zakonspirowany, za nieprzestrzeganie zasad konspiracji stosowane były kary, fabryka nie była oznaczona na zewnątrz w sposób jawny, wskazujący na produkcję papierosów znanych marek M., (...) i P.. Hale produkcyjne były urządzone w sposób nie ujawniający nielegalnej produkcji papierosów. Oskarżeni nie mieli podpisanej umowy o pracę, stałego wynagrodzenia, a ich zarobki zależne były od efektu pracy. W pracy fabryki były przestoje.

Oskarżony K. S. pracował w fabryce przy ul. (...) w K. przez cały okres produkcji, jego rola polegała na ustawieniu maszyn do produkcji papierosów, ich uruchomieniu a następnie bieżącej konserwacji. Rodzaj jego obowiązków był taki, że nie wymagał jego codziennej obecności w hali produkcyjnej. Brał on udział nie tylko w uruchomieniu maszyn, jak podawał w wyjaśnieniach, które Sąd Rejonowy trafnie odrzucił w tym zakresie jako niewiarygodne, ale i w produkcji papierosów, przez cały okres produkcji przy ul. (...) w K..

Oskarżony K. L. zajmował się konserwacją i naprawą maszyn do nielegalnej produkcji papierosów, niszczeniem odpadów pozostających po procesie wytwórczym papierosów, obsługując zniszczarkę. Apelujący pomija, że oskarżony K. L. poza zajęciem polegającym na ustawieniu i rozruchu maszyn służących do produkcji papierosów, brał udział w bezpośredniej produkcji papierosów. Mianowicie oskarżony zajmował się konserwacją i naprawą maszyn, pracował na wspomnianej już zniszczarce, sam przyznał to, że kilka razy pomagał przy załadunku gotowych papierosów oraz przy rozładunku składników do ich produkcji. Apelujący, podnosząc, że działanie obu oskarżonych stanowiło niekaralne przygotowanie, opiera się na dokonanych przez siebie ustaleniach, że ich zachowanie polegało tylko na uruchomieniu maszyn do produkcji wyrobów tytoniowych, co nie polega na prawdzie.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, gdy idzie o zachowanie oskarżonych K. L. i K. S., trafnie przypisując im sprawstwo i winę. Argumentacja Sądu Rejonowego w tym zakresie została w pełni podzielona przez Sąd Odwoławczy.

Obrońca oskarżonych K. S. i K. L. zarzuca obrazę prawa materialnego, a to art. 4 § 1 kk w zw. z art. 12a ustawy z dnia 2.03.2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych /Dz.U. Nr 31, poz. 353/, poprzez przyjęcie, że obaj oskarżeni mieli dopuścić się przestępstwa z art. 12a wymienionej ustawy, w okresie od marca 2003r. mimo, że przepis ten wszedł w życie w 2003 r. - w dniu 8 kwietnia 2003r.

Apelujący ma rację, iż art. 12a ustawy z dnia 2.03.2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych, wszedł w życie w dniu 8 kwietnia 2003r., jednakże pomija, że przed tym dniem przestępstwo przypisane oskarżonym K. L. i K. S. było penalizowane, choć innym przepisem tej samej ustawy – a mianowicie art. 12 tejże

ustawy. Tekst pierwotny tego przepisu, wprowadzony ustawą opublikowaną w Dzienniku Ustaw z 2001 Nr 31 poz. 353 miał brzmienie:

Art. 12. 1. Kto bez wymaganego zezwolenia wyrabia, skaża, oczyszcza lub odwadnia spirytus albo wyrabia lub rozlewa wyroby spirytusowe lub wyrabia wyroby tytoniowe,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, jeżeli czyn ten dotyczy spirytusu, wyrobów spirytusowych lub wyrobów tytoniowych znacznej wartości,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Z dniem 8 kwietnia 2003 wprowadzona została zmiana powołanej ustawy, ustawą opublikowaną w Dzienniku Ustaw z 2002 roku Nr 166 poz. 1362 (art. 34). W wyniku tej nowelizacji art. 12 otrzymał brzmienie

Art. 12. Kto posiadając zezwolenie na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wyrobu, oczyszczania, skażania lub odwadniania alkoholu etylowego albo wytwarzania wyrobów tytoniowych:

1) nie wdrożył systemu kontroli wewnętrznej, nie dysponuje planem zakładu lub nie wyznaczył osoby odpowiedzialnej za kontrolę jakości,

2) nie zawiadomił organu zezwalającego o zakończeniu działalności gospodarczej określonej w zezwoleniu w terminie 14 dni od dnia zakończenia tej działalności

- podlega grzywnie

Tą samą nowelizacją (Dz.U. 2002. 166. 1362 - art. 34), z dniem 2003-04-08 dodano art. 12a w brzmieniu:

Art. 12a. 1. Kto bez wymaganego zezwolenia wyrabia, skaża, oczyszcza lub odwadnia alkohol etylowy albo wytwarza wyroby tytoniowe - podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, jeżeli czyn ten dotyczy

4. alkoholu etylowego lub wyrobów tytoniowych znacznej wartości - podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Przepis art. 12a ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych został zmieniony z dniem 21 sierpnia 2004 roku ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004r. Nr 173 poz. 1808 (art. 37 tej ustawy) i otrzymał brzmienie:

Art. 12a. 1. Kto bez wymaganego wpisu do rejestrów, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2, wyrabia, skaża, oczyszcza lub odwadnia alkohol etylowy albo wytwarza wyroby tytoniowe

- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, jeżeli czyn ten dotyczy alkoholu etylowego lub wyrobów tytoniowych znacznej wartości

- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Począwszy od dnia 21 sierpnia 2004 roku, do chwili wydania przez Sąd Odwoławczy wyroku, przepis art. 12 a ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (tytuł ustawy zmieniony przez art. 34 pkt 1 ustawy z dnia 13 września 2002r. o napojach spirytusowych - Dz.U.2002.166.1362) – nie był nowelizowany i ma w dalszym ciągu brzmienie:

Art. 12a. 1. Kto bez wymaganego wpisu do rejestrów, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2, wyrabia, skaża, oczyszcza lub odwadnia alkohol etylowy albo wytwarza wyroby tytoniowe

- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, jeżeli czyn ten dotyczy alkoholu etylowego lub wyrobów tytoniowych znacznej wartości

- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

W myśl art. 4 § 1 kodeksu karnego, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Przez cały okres działalności oskarżonych K. S. i K. L., przypisanej im w pkt XIII zaskarżonego wyroku czyli od marca 2003 roku do 1 lipca 2004 roku, ich zachowanie było penalizowane i stanowiło przestępstwo i tak jest po dzień wydania wyroku przez Sąd Odwoławczy, przy czym – uwzględniając okres od marca 2003r. do daty wydania wyroku przez Sąd II Instancji, kolejne nowelizacje ustawy nie dawały podstawy do przyjęcia, że ustawa obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla oskarżonych. Z tych przyczyn trafnie Sąd Rejonowy zastosował tekst ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w brzmieniu obowiązującym w czasie orzekania.

Kwalifikacja prawna wszystkich czynów przypisanych oskarżonym K. L. i K. S. jest prawidłowa.

Kary jednostkowe im wymierzone są adekwatne do stopnia ich winy, stopnia społecznej szkodliwości danego czynu, zdadne są do osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do nich, uwzględniają także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Każdemu z nich orzeczono karą łączną, której rozmiar jest prawidłowy. Reasumując, wymierzona oskarżonym K. L. i K. S. kara jest celowa, zasłużona i sprawiedliwa. Orzeczony każdemu z nich środek karny w postaci częściowego naprawienia szkody jest rozstrzygnięciem trafnym.

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okazała się zasadna, a podniesione w zarzuty były trafne – skutkując koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonych: Z. P., W. G., Z. K., B. C. i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Krakowie Wydział (...)do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonych Z. K., Z. P., B. C., W. G. od przedstawionych im aktami oskarżenia zarzutów. Uzasadniając wyrok w powyższym zakresie Sąd Rejonowy wskazał, iż oparł się przede wszystkim na wyjaśnieniach oskarżonych, którzy bądź zaprzeczali jakiegokolwiek związkowi z nielegalną produkcją (oskarżeni W. G. i B. C.), bądź też potwierdzając dostarczanie komponentów Z. B. zaprzeczali swojej świadomości, iż komponenty te były wykorzystywane do nielegalnej produkcji papierosów. Sąd stwierdził przy tym, iż liczne źródła osobowe potwierdzające okoliczności, którym zaprzeczyli wymienieni oskarżeni nie mogą być podstawą wiarygodnych ustaleń, gdyż relacjonują one okoliczności zasłyszane, bądź są wyrazem domysłów lub subiektywnej, odbiegającej od faktów oceny okoliczności.

Sąd Odwoławczy podziela stanowisko apelującego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, iż ustalenia faktyczne, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonych Z. P., W. G., Z. K., B. C. pozostają w rozbieżności z okolicznościami wynikającymi z bardzo obszernego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Sąd I instancji bezkrytycznie dał wiarę wyjaśnieniom tych oskarżonych, nie dokonawszy ich szczegółowej analizy i konfrontacji ze wszystkimi pozostałymi dowodami. Spośród twierdzeń oskarżonych - dostawców komponentów, zmieniających się wraz z biegiem procesu, powołujących się na nielogiczne tezy, oderwanych od realiów obrotu gospodarczego, Sąd Rejonowy eksponował wybrane przez siebie elementy mające wskazywać na niewinność oskarżonych, pomijając całkowicie inne elementy. Analiza wyjaśnień w pozostałym zakresie ograniczyła się do przytoczenia ich treści w pisemnym uzasadnieniu skarżonego wyroku. Trafnie tenże apelujący wskazuje, że przypadku ogromnej ilości pozostałych dowodów, nie licząc wyjaśnień tych oskarżonych, zwłaszcza dowodów osobowych, Sąd I Instancji - nie zaprzeczając w większości przypadków przekonaniu zeznających o prawdziwości utrwalanych

w protokołach twierdzeń - podważył ich zgodność z faktami twierdząc - często wbrew brzmieniu analizowanych wypowiedzi - iż są one jedynie wyrazem nieuzasadnionych domysłów lub relacją z zasłyszanych, a tym samym niewiarygodnych, informacji. Uzasadnienie wyroku w odniesieniu do oskarżonych Z. K., Z. P., B. C., W. G. nie wskazuje w sposób logiczny i przekonujący, by Sąd rozważył, czemu owe zasłyszane wypowiedzi, zwłaszcza zasłyszane wypowiedzi przywódcy grupy (czyli Z. B.), nie miałyby oddawać rzeczywistości. Z kolei lakoniczna analiza niezasadności dokonywania przez źródła osobowe domysłów, pozostaje oderwana od podstaw tych przypuszczeń w konkretnych, relacjonowanych wydarzeniach, jak też faktu ich powielania przez wiele uczestniczących w tych wydarzeniach osób. Sąd I Instancji nie dostrzega przy tym zasadniczego faktu, iż ocena świadomości poszczególnych osób, o ile nie objęta przyznaniem się, jako element „świata wewnętrznego” człowieka może być postrzegana przez inne osoby, zarówno świadków, jak i Sąd, jedynie poprzez interpretację zachowań osób ocenianych, a więc zawsze stanowi wynik wniosku, czy też, jak nazywa to Sąd: domysłu. Analiza takiego wniosku musi polegać na krytycznej ocenie jego przesłanek, nie zaś akceptacji lub odrzuceniu a priori, jak trafnie argumentuje apelujący.

Stwierdzając, iż inne niż wyjaśnienia oskarżonych źródła osobowe nie mogą podważyć tych pierwszych, Sąd I instancji stosuje zasadę wskazaną w art. 5 § 2 k.p.k. - w sytuacji, gdy obszerność zgromadzonego materiału dowodowego oraz dostępność dalszych dowodów pozwala na wyjaśnienie wszystkich wątpliwości. W orzecznictwie trafnie wskazuje się, iż stosowanie powołanej zasady nie jest dopuszczalne, gdy subiektywne wątpliwości sądu w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego (oskarżonych) wynikają z niedostatecznie pogłębionej i wnikliwej analizy dowodów w ich wzajemnym powiązaniu lub też z pominięcia niektórych z przeprowadzonych dowodów o istotnym w sprawie znaczeniu; dopuszczalne jest zaś wtedy tylko, gdy kompletnie, przy wykorzystaniu wszystkich istniejących możliwości zebrany materiał dowodowy rzeczywiście, według ocen uwzględniających zobiektywizowane kryteria poprawnej analizy i logicznego wniosku, nie pozwala na usunięcie takich wątpliwości których utrzymywanie się wyklucza przypisanie sprawstwa i winy oskarżonemu (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14.04.2004r. II AKa 82/04). Zastosowanie reguły in dubio pro reo wchodzi w grę dopiero wówczas, gdy wątpliwości powzięte przez organ procesowy co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii nie dadzą się usunąć, pomimo podjęcia wszelkich dostępnych działań zmierzających do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2 k.p.k. istotne jest wyłącznie to, czy Sąd meriti rzeczywiście podjął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego albo też czy w świetle materiału dowodowego danej sprawy wątpliwość taką powinien powziąć (vide: postanowienie SN z dnia 23.02.2006 r., sygn. akt III KK 335/05, Lex nr 180797, postanowienie SN z dnia 10.10.2012 r., sygn. akt V KK 61/12, Lex nr 1228657, wyrok SA w Krakowie z dnia 5.09.2012 r., sygn. akt II AKa 118/12, KZS 2012/10/40, wyrok SA w Krakowie z dnia 24.07.2012 r., sygn. akt II AKa 114/12, KZS 2012/9/41, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 09.05.2012 r., sygn. akt II AKa 113/12, Lex nr 1164208, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 11.04.2012 r., sygn. akt II AKa 89/12, Lex nr 1162858). Wspomniana zasada nakazuje rozstrzygać na korzyść oskarżonego jedynie te wątpliwości, których nie da się usunąć, nie oznacza ona obowiązku czynienia ustaleń w oparciu o dowody (fragmenty dowodów), które Sąd uznaje za niewiarygodne. Rozmaitość wersji przebiegu zdarzenia nie oznacza, że Sąd ma ustalać stan faktyczny w oparciu o niezaskługujące na wiarę dowody, gdy rzecz sprowadza się do odmówienia wiary niektórym dowodom w ramach zasad określonych swobodną oceną dowodów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24.03.2004 r., sygn. akt II AKa 55/04, KZS 2004/6/27). W orzecznictwie trafnie przyjmuje się, że „Zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień i zeznań o nie jednakowej treści. Nie jest więc sprzeczny z tą zasadą wybór wersji mniej korzystnej, oczywiście znajdującej oparcie w dowodach, jeżeli w przeciwieństwie do korzystniejszej właśnie one pasują do obrazu zdarzenia jako logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym dopełnienie, gdy pozostałe elementy zdarzenia nie są nawet w ogóle kwestionowane” (II AKa 19/14 wyrok SA w Gdańsku z dnia 2014-03-05, LEX nr 1448517). „W dochodzeniu do prawdy obiektywnej sąd może posługiwać się nie tylko dowodami bezpośrednimi, którymi aktualnie dysponuje, ale również prawidłowym logicznie rozumowaniem wspieranym przesłankami natury empirycznej. Pozwala to sądowi na uznanie za dowód logicznie poprawnej koncepcji myślowej, której wnioski (informacje) swoją konsekwencją eliminują inne, chociaż nie muszą całkowicie wyłączać rozumowania odmiennego. Sąd ma prawo oprzeć swoje rozstrzygnięcie na tego rodzaju dowodach pośrednich, jeżeli racjonalnie uznał je za czyniące zadość postulatowi dochodzenia do prawdy obiektywnej i wyprowadził z nich wnioski odpowiadające zasadom logicznego rozumowania, z jednoczesnym

respektowaniem zasady in dubio pro reo” (II AKa 30/14 wyrok SA w Szczecinie z dnia 2014-03-06, LEX nr 1444872). W przypadku wystąpienia kilku różnych wersji przebieg zdarzeń (tak, jak to było w niniejszej sprawie) - „Każdą niejasność w dziedzinie ustaleń faktycznych (m.in. w przypadku kilku wersji wydarzeń) należy w pierwszym rzędzie zredukować wszechstronną inicjatywą dowodową, a następnie wnikliwą analizą całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jeżeli zatem z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia, to nie jest to jeszcze jednoznaczne z zaistnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k.” (III KK 420/13 postanowienie SN z dnia 2013-12-12 LEX nr 1422119). „Nie dające się usunąć wątpliwości” stanowią kategorię obiektywną - „Sytuacja równoznaczna z "nie dającymi się usunąć wątpliwościami" jest kategorią obiektywną w tym sensie, że zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego lub nauki nie pozwalają ustalić określonego faktu” (II AKa 229/13 wyrok SA we Wrocławiu z dnia 2013-08-21 LEX nr 1366155). Zasady rozstrzygania wątpliwości na niekorzyść oskarżonego nie można w żadnej mierze traktować jako swoistego uproszczonego traktowania wątpliwości. Opisywana zasada nie ma zatem zastosowania w wypadkach, gdy wątpliwości są skutkiem niedokładnego, niepełnego postępowania dowodowego i jego oceny (por. WA 15/13, wyrok SN z dnia 2013-07-16, LEX nr 1341300). Zasady in dubio pro reo nie można stosować zatem wówczas, jeżeli wątpliwości w sprawie są skutkiem niedokładnego, niedokładnie przeprowadzonego postępowania dowodowego oraz wadliwej oceny zgromadzonych dowodów. Zasada in dubio pro reo stanowi dyrektywę "ostatecznego wyjścia": „Zasada in dubio pro reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z brzmienia przepisu art. 5 § 2 k.p.k., reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista "ostateczność" - "dyrektywa ostatecznego wyjścia" (II AKa 51/13 wyrok SA w Gdańsku z dnia 2013-07-02, LEX nr 1369295).

Sposób przeprowadzenia przez Sąd I Instancji postępowania dowodowego – w zakresie dotyczącym się zarzutów przedstawionych oskarżonym Z. P., W. G., Z. K., B. C. oraz oceny dowodów w tym zakresie, co przełożyło się na błędne ustalenia faktyczne w tej części - uzasadnia postawione w apelacji oskarżyciela posiłkowego zarzuty obrazy regulujących te zagadnienia przepisów procedury. W zakresie oskarżonego Z. P. kolejny zarzut wynika z wadliwej wykładni przepisów ustawy Prawo własności przemysłowej.

Trafne są zarzuty apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w zakresie odnoszącym się do oskarżonego Z. K. - pkt III zaskarżonego wyroku. Wyrokiem tym wymieniony oskarżony został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Rejonowy dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego Z. K., w których kwestionował swoje sprawstwo, odmawiając wiarygodności wyjaśnieniom współoskarżonych i świadków (k. 44, 102-105 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd I Instancji ustalił, że oskarżony Z. K. dostarczał zamówione przez ludzi Z. B. materiały, zaopatrując fabrykę, ale nie był wtajemniczony w rzeczywisty charakter działalności wykonywanej przez B. i nie miał świadomości, że dostarczane przez niego artykuły są przeznaczane do nielegalnej produkcji papierosów, a zatem nie jest możliwe ustalenie, że świadomie działał bądź też pomagał grupie przestępczej w nielegalnej produkcji papierosów. Z. K. był przedsiębiorcą i dostarczane przez niego materiały do Z. B. były normalnym przedmiotem jego działalności. Obrót towarami, jakie dostarczał B., nie był reglamentowany ustawowo. Na posiadanie tego rodzaju materiałów kupujący – zamawiający nie musieli posiadać żadnego zezwolenia. Materiały dostarczone przez Z. K. Z. B. miały zastosowanie nie tylko do produkcji papierosów lecz mogły być wykorzystane w szeroko rozumianym przemyśle spożywczym. Sąd Rejonowy dał wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego, w których wskazywał m.in., że materiały, które dostarczał, nie służą wyłącznie do produkcji papierosów, gdy zamawiano u niego towary objęte zarzutem, to mówiono mu, że chodzi o słomki do spożywania napojów oraz jakieś zatyczki do długopisów, natomiast folię aluminiową sprzedawał różnym odbiorcom, także zakładom produkującym wyroby czekoladowe, gdyż ma ona wszechstronne zastosowanie. Dochody z tych transakcji były ewidencjonowane, o czym świadczą dołączone do akt kopie faktur i paragonów fiskalnych. Sąd wskazał także, że Z. K. znał B. pod innym nazwiskiem (K.). Sąd wskazał także, że istotne jest, iż do fabryki Z. B. komponenty takie same jak Z. K. dostarczały także inne firmy jak (...), (...), (...) i żaden z reprezentantów tych firm nie został postawiony w stan oskarżenia, jak w przypadku Z. K..

Trafnie apelujący pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wykazuje wady wniosku Sądu I Instancji i wadliwość analizy wyjaśnień oskarżonego Z. K.. Trafnie skarżący zarzuca, że ocena wyjaśnień oskarżonego Z. K. dotknięta jest wadami. Mianowicie Sąd I Instancji nie skonfrontował wyjaśnień oskarżonego z całością pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Rejonowy wyjaśnienia tegoż oskarżonego potraktował wybiórczo, akceptując te fragmenty, w których podnosił on korzystne dla siebie elementy, pomijając te fragmenty, które jasno przemawiały za świadomością oskarżonego K. celu nabywania przez Z. B. dostarczanych przez niego komponentów do produkcji papierosów. Obraz kontaktów Z. K. i Z. B. jako normalnych kontaktów handlowych Sąd wyjaśnia nie znajdującymi uzasadnienia w praktyce obrotu gospodarczego tezami. Fragmenty jego wyjaśnień, które świadczą o tym dobitnie, zostały - poza ich zrelacjonowaniem w części uzasadnienia, gdzie przytoczone została treść wyjaśnień poszczególnych oskarżonych - pominięte przy wyciąganiu wniosków i dokonywaniu ustaleń faktycznych. Trafnie apelujący pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego podnosi, że oskarżony Z. K. słuchany w toku śledztwa w dniu 28.09.2005r. przyznał, że jesienią 2004 roku zorientował się, że coś jest nie tak (k. 116-117 tom XXXI akt śledztwa sygn. VI Ds. 26/05/S, k. 42 uzasadnienia). Pomimo to współpraca była kontynuowana (przypomnieć należy, że zarzut aktu oskarżenia, przedstawiony temu oskarżonemu dotyczy okresu do 7 kwietnia 2005 roku). Mianowicie na pytanie przesłuchującego go Prokuratora, czy miał i od kiedy świadomość, iż dostarczane towary miały służyć do nielegalnej produkcji papierosów, Z. K. wyjaśnił „ Ja zorientowałem się jesienią ubiegłego roku, że coś w trawie piszczy, że to jest nie to”. Treść jego wyjaśnień z tego dnia wskazuje na bliskie powiązania towarzyskie między Z. K., Z. P. i Z. B.. Otóż wyjawiał on, że był w K. w towarzystwie P., którego zna od wielu lat, spotykał się z osobą, który przedstawiał się jako Z. K. (1) „Spotykaliśmy się, gdyż ja odbierałem od niego pieniądze za dostarczony towar, ten towar, który brał W.. Ja kontaktowałem się ze Z. K. (1), który miał kupować ten towar, a towar odbierał W.. Spotkałem się z tym Z., żeby się rozliczyć. P. też jeździł do K., bo współpracował z krakowskim „(...)My spotykaliśmy się we trzech na imprezach towarzyskich, przy tzw. kielichu. Wtedy nie rozmawialiśmy o interesach. Kontaktowałem się głównie z tym Z. K. (1) (...)”. W czasie tego przesłuchania Z. K. na tablicy poglądowej rozpoznał Z. B., którego znał – jak podał – jako Z. K. (1). Dalsze wyjaśnienia oskarżonego Z. K., uznane przez Sąd za wiarygodne, zmieniają się co do istotnych szczegółów, czego Sąd nie zauważył, obdarzając je walorem wiarygodności. Tymczasem nie można uznawać za wiarygodne danego dowodu w całości, jeżeli poszczególne jego fragmenty różnią się. Uchybieniem jest również ustalenie stanu faktycznego sprzecznie z treścią dowodu (dowodów), którym Sąd dał wiarę. Otóż oskarżony Z. K. podał w swoich wyjaśnieniach, odnosząc się do roku 2003, 2004, 2005, że w latach 2003-2004 nie sprzedawał towaru żadnej firmie z K., jedynie w 2005 roku sprzedał raz towar firmie (...) z siedzibą w K. przy ul. (...) (k. 130-131 tom XXXI akt śledztwa sygn. VI Ds 26/05/S, k. 42 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Tymczasem Sąd ustala sprzecznie z treścią wyjaśnień tego oskarżonego (którym przecież dał wiarę), że na potrzeby produkcji papierosów zarówno w K. przy ul. (...), jak i przy ul. (...) komponenty do produkcji papierosów w postaci bibułki, folii aluminiowej, filtrów dostarczała m.in. firma (...) z siedzibą w J., którą reprezentował oskarżony Z. K. (k. 13 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Oskarżony utrzymywał nadto, że dochody z transakcji zamówionych przez ludzi Z. B. były ewidencjonowane. Trafnie apelujący wskazuje, że Sąd nie dostrzegł rozbieżności pomiędzy stwierdzeniem tego oskarżonego, że po 2003 roku nie zaopatrywał Z. B. a własnym ustaleniem, że sytuacja taka miała miejsce, aczkolwiek bez świadomości oskarżonego nielegalnego przeznaczenia towarów.

Trafnie apelujący zarzuca nadto, że Sąd przytacza w swojej analizie wyjaśnień oskarżonego Z. K. szereg tez postawionych przez tego oskarżonego, ale bez ich krytycznego rozważenia. Słusznie apelujący zwraca uwagę, gdy idzie o ustalenia Sądu Rejonowego, że dostarczane przez K. komponenty miały zastosowanie w szeroko rozumianej branży spożywczej, a więc ich zbywanie nie powinno wzbudzać żadnych wątpliwości, że o ile teza ta znajduje uzasadnienie do folii, jednak już nie do bibułki papierosowej, oklejki korkowej filtra i sztabek acetatowych, które są komponentem ściśle papierosowym. Słusznie apelujący podnosi, że nie jest prawdą, jakoby z acetatu w sztabkach mogły być robione zatyczki do długopisów, jest to fakt powszechnie znany, nie wymagający dowodu (choć nie wyłącza to dowodu przeciwnego art. 168 k.p.k.), podobnie bibułka papierosowa (czyli specjalna bibułka, w którą w toku produkcji papierosa owijany jest tytoń), nie znajduje zastosowania w branży spożywczej. Świadczenie wskazywali wśród komponentów również na oklejkę filtra (nazywaną również „oklejką korkową”) - komponent przeznaczony do produkcji papierosów. Słusznie apelujący podnosi, że wbrew twierdzeniom oskarżonego K.,

przyjętym bezkrytycznie przez Sąd I instancji, dokumenty księgowe przedłożone przez oskarżonego nie wskazują na dokonywanie ewidencjonowanej sprzedaży na rzecz Z. B., P. W., L. K., ani prowadzonych przez nich podmiotów, a zestawienia złożone przez Z. K. na rozprawie w dniu 13.06.2008r. (k. 171-179 tom I akt sądowych) nie wskazują, by zaewidencjonowano sprzedaż komponentów na rzecz którejkolwiek z tych osób lub prowadzonych przez nich podmiotów. Wyjątkiem jest tu sprzedaż bibułki, bez faktury, na paragon nieznanym odbiorcom w 2003 r. i 2004 r. (łącznie ponad 2 tony - ilość wystarczająca do produkcji milionów sztuk papierosów k. 176 tom j.w.), co w związku z niemożnością odliczeń podatkowych musiało budzić wątpliwość sprzedającego. W zeznaniach (wyjaśnieniach) L. K. pojawia się nazwa firmy (...), będąca własnością innej osoby (k. 202 tom XXIX B, akta VI Ds. 26/05/S) i firma o takiej nazwie widnieje w dokumentacji przedstawionej przez Z. K. na rozprawie ((...) wskazana w dokumentach z k. 171, 173, 176 tom I akt sądowych jest powiązana ze S. W. z M.) w kontekście sprzedaży folii polipropylenowej, folii aluminiowej, bibułki, ale sprzedaż na rzecz firmy (...) tego asortymentu dokonana była tylko w 2003 roku.

Sąd I Instancji nie podjął żadnych działań zmierzających do weryfikacji twierdzeń oskarżonego w tym zakresie (np. kontakt z powołanymi w zestawieniach firmami, sprawdzenie, czy istnieją) lecz bezkrytycznie przyjął je za prawdziwe.

Argument niepostawienia zarzutów innym osobom działającym w innych firmach, zaopatrujących fabrykę B. w produkty potrzebne do nielegalnej produkcji papierosów, podnoszony przez Sąd Rejonowy, jest zupełnie bez znaczenia dla oceny dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie i kwestii sprawstwa oraz winy oskarżonego K., tak jak i pozostałych oskarżonych.

Słusznie ten sam apelujący zarzuca wadliwość analizy wyjaśnień świadków i współoskarżonych oraz pozostałych dowodów w zakresie dotyczącym zarzutu przedstawionemu oskarżonemu Z. K.. W przypadku zeznań świadków odnoszących się do oskarżonego K., Sąd I instancji odnosi się do nich niezwykle lakonicznie. Sąd wskazuje - przytaczając zeznania świadka L. K. - iż wnioski tego świadka o świadomości oskarżonego Z. K. mają jedynie charakter domysłów, gdyż świadek tę okoliczność wywnioskował z rozmów dostawców komponentów, w tym K. - ze Z. B. (str. 67 uzasadnienia). Świadek D. K. zeznał, że w jego przekonaniu Z. K. wiedział, że prowadzona przez Z. B. fabryka papierosów była nielegalna, gdyż kiedyś K. telefonował do niego, żeby pokierował kierowcę K., jak ma dojechać do ich fabryki. Odnosząc się do zeznań D. K. (biorącego udział w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez Z. B. w nielegalnej produkcji papierosów, za co został prawomocnie skazany), Sąd I instancji wskazał, że odmówił wiary tym fragmentom depozycji świadka D. K., w których stwierdził on, że oskarżony Z. K. wiedział o nielegalnym charakterze prowadzonej przez Z. B. fabryki papierosów bowiem depozycje owe stanowiły jedynie prywatną opinię świadka, która nie została w prowadzonym obecnie postępowaniu poparta wiarygodnymi dowodami (k. 71 uzasadnienia). Przytoczyć zatem należy treść jego depozycji, co pozwala obalić twierdzenia Sądu I Instancji. Otóż D. K. w dniu 9.04.2005 r. podał w swoich wyjaśnieniach (k. 42 tom X akta śledztwa VI Ds 26/05/S) „Bibuły i oklejki brano od Z. K. - on ma swoją drukarnię w okolicach Ś. lub Z.. Przypuszczam, że oni dobrze wiedzieli do czego służyć mają ich produkty, które z kolei nabywał Z. B.”. W kolejnych wyjaśnieniach złożonych w dniu 30.08.2005r. wyjął: „Odnosnie dostaw komponentów do fabryki w (...) to komponenty były przywożone ze Ś. tylko nie szły bezpośrednio do(...)tylko gdzieś R. i S. odbierali to i przywozili do hali (...) P.. Oni nie jechali do Ś. po te komponenty tylko przeładowywali towar gdzieś pod miastem. Te komponenty to była oklejka, folia, bibuła - w zasadzie wszystko oprócz etykiet oraz tytoniu. W Ś. właścicielem firmy był Z. K.. Ja wiem, że K. spotykał się B. na (...) w K., ja ich widziałem razem. Z. nie mówił mi o czym rozmawiali. Jestem przekonany, że K. miał świadomość, że sprzedaje komponenty do nielegalnej fabryki papierosów, bo kiedyś B. dał mi telefon do K. i ten K. dzwonił do mnie i mówił, żeby pokierować jego kierowcę do fabryki (...) Chyba ci sami dostawcy sprzedawali komponenty w trakcie produkcji papierosów w hali (...) (k. 84-85 tom X akta śledztwa sygn. VI Ds. 26/05/S). W wyjaśnieniach z dnia 23.06.2005 roku (k. 66-68 tom X akta śledztwa sygn. VI Ds 26/05/S wyjął „Natomiast folie i bibułki miały pochodzić od Z. K. zam. w rejonie Ś.. K. widziałem tylko raz na (...) w K. w towarzystwie B. i jeszcze jednego mężczyzny o imieniu Z.. Z. miał pochodzić z okolic P. i od niego miały być etykiety do produkcji papierosów. K. raz dzwonił na mój numer i możliwe że w moich zapiskach jest jego numer. Ja natomiast do K. dzwoniłem raz w okresie kiedy produkcja była jeszcze w(...) (...) Od K. przyjeżdżał samochód - m-ki I. nie wiem na jakich numerach. Z tego co jest mi wiadome wszystkie komponenty pochodziły od tych samych osób”. W trakcie tego samego przesłuchania, D. K. składał wyjaśnienia także na okoliczność

rzeczy zabranych mu po zatrzymaniu przez Policję „Odnosnie telefonu komórkowego marki N. model (...)– opisanego w poz. 1 protokołu – chcę wyjaśnić, że ten telefon ja użytkuję od około dwóch lat. Ten telefon ma numer (...), ja z tego telefonu dzwoniłem do osób związanych z nielegalną produkcją papierosów. W książce telefonicznej tego aparatu ja mam zapisane niektóre z tych osób. (...) „Ś. (...)” – jest to numer do Z. K. (...) Odnosnie telefonu komórkowego marki N. model (...) – opisanego w poz. 2 protokołu – chcę wyjaśnić, że ja z tego telefonu również dzwoniłem do osób związanych z nielegalną produkcją papierosów. W książce telefonicznej tego aparatu mam zapisane numery do niektórych z tych osób (...) „Ś. (...)” – jest to numer do Z. K. (...) ”

Słusznie apelujący wskazuje, że D. K. swoje przekonanie o świadomości oskarżonego Z. K. wywnioskował z pięciu okoliczności, w pełni uzasadniających taki wniosek tj. z kontaktu z produktem, bezpośrednich spotkań z B. i K. na (...), rozmów telefonicznych z K. na temat logistyki dostaw, faktu wskazania K. przez B. jako kontaktu w sprawie komponentów (bez opisywanych dodatkowych komentarzy o utajnianiu produkcji przed K.), stosowania procedur konspiracyjnych przy przyjmowaniu dostaw od K. (przeładunki pod miastem).

Świadek L. K. słuchany w toku śledztwa w dniu 19.08.2005r., jako podejrzany wyjaśnił m.in. „ Dostawcą innych komponentów do produkcji papierosów oprócz tytoniu był Z. K., który ma jakąś firmę, której nazwy ja nie pamiętam na terenie D.. Ja nie wiem w jaki sposób on dostarczał B.te artykuły. Ja widziałem K. w towarzystwie P. i B.w K.. Byłem na tym spotkaniu i z rozmowy wynikało, że P. i K. stoją po jednej stronie i kompleksowo zaopatrują B.. Dowiedziałem się potem, że B. zdecydował się na zakup kleju przez moją firmę, ponieważ K. za dużo chciał za pośrednictwo. Ja nie wiem ile K. mógł dostarczyć tych komponentów. K. miał pełną świadomość do czego służą dostarczane przez niego komponenty, to znaczy, że służą do nielegalnej produkcji papierosów. Ja tak wywnioskowałem z rozmów P., K. i B.. Te rozmowy B., K. i P. dotyczyły konkretnego zastosowania produktów sprzedawanych przez K.B., to znaczy czy pasują do papierosów nielegalnie produkowanych przez B.. B. powiedział mi kiedyś, że dawał pieniądze jednemu z nich z pośrednictwem drugiego, ale ja nie pamiętam w którą stronę to było” (k. 201-207 tom XXIX B akt śledztwa VI Ds 26/05/S). W toku śledztwa wyjawiał ponadto, że dysponował numerem telefonu komórkowego Z. K. (k. 16 tom XXXIII akta śledztwa sygn. VI Ds 9/06/S). Zeznając przed Sądem na rozprawie w dniu 20.06.2006r. świadek L. K. podtrzymał powyższe wyjaśnienia, wskazując, że składając je mówił prawdę (k. 1475-1476 tom VIII akt sądowych). Z depozycji L. K. należy wysnuć wniosek inny, aniżeli Sąd Rejonowy, a mianowicie, że jego twierdzenia o świadomości oskarżonego Z. K. wynikają nie tylko - jak twierdzi Sąd - z rozmów ze Z. B., ale również z usłyszanych przez niego, bardzo konkretnych rozmów pomiędzy B. a oskarżonymi K. i P..

Słusznie apelujący powołuje się także na procesowe relacje świadka P. W.. W toku śledztwa w dniu 5.09.2005r. P. W., mający na ten czas status podejrzanego wyjaśnił m.in: „Osobą, o której wiem, że dostarczała komponenty do produkcji papierosów inne niż tytoń i etykiety na papierosy do nielegalnej fabryki papierosów działającej w siedzibie (...) a potem w (...) był mężczyzna o nazwisku K., który miał firmę produkcyjną w Ś.. Ta firma nazywa się Zakład (...). Ja firmę K. poznałem już w czasach kiedy ja woziłem od jego firmy towar do Czech. Osobiście poznałem go na (...) w K. podczas spotkania z B. Podczas tego spotkania B. rozmawiał z K. o interesach ale zdawkowo. O tym, że K. dostarcza komponenty do produkcji papierosów do (...) a potem do (...) ja dowiedziałem się pośrednio od chłopaków pracujących w fabryce. Oni mówili, że samochód dostawczy przyjeżdżający do (...) z tymi komponentami jest ze Ś.. Nie jestem tego pewien ale o tym, że ten samochód przyjeżdża od K. powiedział mi również któryś z pracowników fabryki. (...) Według mnie to K. miał świadomość, że sprzedaje komponenty do nielegalnej fabryki papierosów. Ja nigdy nie rozmawiałem z B. na temat K.” (k. 178 tom. VIII A akta śledztwa sygn. VI Ds 26/05/S). Z powyższych wyjaśnień jasno wynika, że oskarżony Z. K., jako dostawca komponentów, był znany nie tylko niektórym z członków grupy, ale o jego zaangażowaniu była mowa wśród pracujących w fabryce.

Wskazywane przez apelującego dowody w postaci wyjaśnień i zeznań świadków wskazują na znacznie szersze, niż przytoczone przez Sąd Rejonowy, źródła poglądów o świadomości oskarżonego Z. K.. Wielość owych źródeł, ich zgodność pomiędzy poszczególnymi zeznającymi (wyjaśniającymi), precyzyjne, logiczne uzasadnienie przeprowadzonego procesu wnioskowania nakazują, jak słusznie argumentuje apelujący, dać wiarę przedstawionym wnioskom. Sąd I Instancji, odrzucając wnioski świadków co do świadomości oskarżonego Z. K. o nielegalnym charakterze prowadzonej przez Z. B. fabryki papierosów, nie dokonuje pogłębionej analizy podstaw poprzedzającego

je procesu myślowego, lecz odmawia im wiary a priori. Tymczasem analiza powołanych okoliczności, z uwzględnieniem faktu powołania ich przez kilku świadków (oskarżonych) funkcjonujących na różnych poziomach działania grupy (a niektóre z tych depozycji Sąd Rejonowy w ogóle nie uwzględnił przy ustaleniach odnoszących się do kwestii sprawstwa i winy oskarżonego K., mimo uznania ich za wiarygodne), jasno wskazuje, że wnioski te były zasadne.

Konfrontacja zeznań świadków opisujących zaangażowanie oskarżonego Z. K. w nielegalną działalność, jak też wyjaśnienie tego oskarżonego nie pozwala na akceptację wiarygodności tych ostatnich w przyjętym przez Sąd I Instancji zakresie, co słusznie podnosi apelujący.

Ocena przeprowadzonych dowodów, dokonana przez Sąd Rejonowy i wynikające z niej ustalenia faktyczne dotknięte są tym samym poważną wadą. W zakresie tym należy w szczególności podkreślić całkowite pominięcie przez Sąd następujących elementów postępowania dowodowego i płynących z niego wniosków:

Otóż w świetle zeznań (wyjaśnień) świadków D. K. i L. K., świadomość oskarżonego Z. K. nie wynika z abstrakcyjnych „domysłów” świadków (oskarżonych), ale jest wynikiem wnioskowania opartego na ich własnej obserwacji, informacji pozyskanych od Z. B., a także rozmów z oskarżonym K. (gdzie idzie o D. K.) w kontekście dostaw bezpośrednio do nielegalnej fabryki.

Wymienione osoby podawały też, że w przypadku niektórych dostaw stosowano dodatkowe procedury konspiracyjne (przeładunek „pod miastem” zamiast dostaw na miejsce), jasno wskazujące na wolę ukrycia przeznaczenia towarów, co nie występuje w normalnym obrocie gospodarczym i legalnej produkcji towarów.

Apelujący trafnie zauważa, że świadek L. K. słyszał rozmowy Z. B. z oskarżonymi: K. i P. - a więc nie tylko domyślał się - na temat zastosowania dostarczanych komponentów do konkretnej produkcji, co potwierdza uczestniczący w spotkaniach Z. P. (k. 23 uzasadnienia). Wiedza na temat oskarżonego Z. K. jako źródła zaopatrzenia była powszechna wśród członków grupy, a niektórzy z nich utrzymywali z nim kontakty telefoniczne.

Słusznie apelujący wskazuje, że oskarżony Z. K. znał branżę tytoniową, od lat współpracował - co sam przyznał - z legalnymi wytwórniami tytoniowymi, dostrzegał więc różnicę pomiędzy zachowaniem Z. B. i podległych mu ludzi, zaangażowanych w proceder (brak faktur, rozliczenia osobiste – gotówką, nabywanie komplementarnych wzajemnie komponentów papierosowych, konspiracja w ramach sposobu dostaw), a normalnym, legalnym obrotem handlowym i legalną działalnością wytwórczą (produkcyjną). Fachowe rozmowy o zastosowaniu komponentów i wzajemna komplementarność wyklucza inne zastosowania, szczególnie tak absurdalne, jak do zatyczek do długopisów, czemu Sąd Rejonowy dał bezkrytycznie wiarę. Warto przy tym podkreślić, że zarzucone oskarżonemu Z. K. pomocnictwo realizowane może być również z zamiarem ewentualnym. Jednocześnie Sąd I instancji, akcentując istotność ewidencjonowania przez oskarżonego K. przychodów z transakcji ze Z. B., nie weryfikuje tej tezy poprzez dokonanie bliższej analizy rozliczeń przedsiębiorstwa Z. K., a poprzestaje na odwołaniu się w uzasadnieniu wyroku do bliżej nie określonej dokumentacji księgowej w aktach sprawy.

W opisanej sytuacji potraktowanie wyjaśnień oskarżonego Z. K., jako wersji, której pozostały materiał dowodowy nie podważa - jest wyrazem poważnie wadliwej oceny materiału dowodowego, bezkrytycznego podejścia do jednych dowodów, przy nieuzasadnionym odmówieniu wiarygodności innym dowodom, potwierdzającym zasadność przedstawionemu oskarżonemu zarzutu, pominięciu albo niedocenieniu innych z nich, a w konsekwencji skutkujących błędnymi ustaleniami faktycznymi.

Trafne są zarzuty apelującego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w odniesieniu do pkt I wyroku, uniewinniającego oskarżonego Z. P..

Sąd Rejonowy obdarzył walorem wiarygodności wyjaśnienia tego oskarżonego, dostrzegając ich zmianę w toku postępowania, przyjmując je jako podstawę dokonanych przez siebie ustaleń faktycznych, odrzucając wnioski wynikające z innych dowodów (k. 25, 102-103 uzasadnienia).

Sąd Rejonowy przyjął, że oskarżony Z. P. traktował Z. B. jak każdego innego klienta. Był on odpowiedzialny w firmie (...) za kontakty handlowe i wyszukiwanie klientów, stąd też nie dziwi fakt, że to oskarżony utrzymywał kontakty ze Z. B.. Firmy poligraficzne nie muszą sprawdzać uprawnień zleceńdawców do drukowanych treści, często druk opakowań z zastrzeżonymi znakami towarowymi zlecają pośrednicy. To tłumaczy fakt, iż zlecenie wydrukowania opakowań znanych marek papierosów wcale nie musiało wzbudzać podejrzeń o nielegalnym ich przeznaczeniu. Co prawda w przedmiotowej sprawie oskarżony nie uzyskał oficjalnego zlecenia wyprodukowania opakowań na papierosy, jednakże wspólnicy oskarżonego stwierdzili, iż w tamtym okresie kiedy nie był wdrożony system zarządzania jakością, nie zawsze konieczne było uzyskanie zlecenia. Istotne było, że za wyprodukowane opakowania było opłacone wynagrodzenie. W analizowanej sytuacji oskarżony uzyskiwał pieniądze od Z. B. i wpłacał je do kasy firmy. Uzyskane pieniądze były normalnie opodatkowane. Okoliczność ta ma bardzo istotne znaczenie, albowiem świadczy o braku udziału oskarżonego w nielegalnym procederze produkcji papierosów. Gdyby bowiem oskarżony był wtajemniczony w działalność grupy przestępczej Z. B., to uzyskane z produkcji opakowań pieniądze nie przekazywałby do oficjalnych dochodów spółki, tylko zatrzymałby je dla siebie, skoro tylko on ma postawiony zarzut, a reszta wspólników takiego zarzutu nie ma. Ponadto o braku świadomości oskarżonego o działaniu w nielegalnym procederze świadczy to, że Z. B. był mu znany pod nazwiskiem K., a jak wynika z zeznań świadków, którzy należeli do struktury przestępczej Z. B., nazwiskiem K. przedstawiał się on tylko osobom postronnym, nie wtajemniczonym w działalność grupy. Dostawców komponentów do produkcji papierosów, a także opakowań ustalał sam Z. B., to on ustalał rodzaj ilość i terminy dostaw. Inne osoby działające w grupie tego rodzaju ustaleniami się nie zajmowały. Tym samym tylko Z. B. posiadał wiedzę na temat rzeczywistych ustaleń pomiędzy nim a dostawcami tychże komponentów. Tą wiedzą nie dzielił się z innymi osobami. Jest to istotne z punktu widzenia zeznań tych świadków, którzy zeznawali, że opakowania dostarczał oskarżony P. twierdząc, że posiadał on wiedzę odnośnie nielegalnej produkcji papierosów. Niewątpliwie oskarżony P. zapewne zdawał sobie sprawę, że opakowania, które produkował były przeznaczone na papierosy, jednakże wskazane wyżej okoliczności w żaden sposób nie dają podstaw do twierdzeń, że oskarżony miał wiedzę co do nielegalnego charakteru działalności Z. B.. Nie mogą być na to dowodem zeznania świadków, którzy twierdząc tak, bazują tylko na swoich domysłach i kontekście sytuacyjnym, z którego wynikało, że skoro oni wiedzieli o nielegalnej działalności Z. B., ponieważ brali udział w nielegalnej produkcji, to widząc bądź też słysząc o spotkaniach oskarżonego P. ze Z. B., w czasie których była mowa o opakowaniach na papierosy, uznawali, że oskarżony P. musiał również wiedzieć o nielegalnym procederze. Oskarżony P. nie był na terenie nielegalnej fabryki papierosów, nie widział gotowych produktów, nie wiedział, że nie mają one naklejonych znaków akcyzy. Sama rozmowa ze Z. B., której rzeczywista treść jest znana tylko oskarżonemu i Z. B. oraz fakt produkowania opakowań na papierosy nie może być dowodem na sprawstwo oskarżonego, stąd też należało dać w pełni wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, który nie przyznał się do popełniania zarzucanych mu czynów. Sąd Rejonowy wskazał nadto, że nie jest możliwe ustalenie, czy w przypadku oskarżonego Z. P. miał on świadomość, że dostarczane przez niego artykuły są przeznaczone do nielegalnej produkcji papierosów. Zatem nie jest możliwe ustalenie, że oskarżony świadomie działał bądź też pomagał grupie przestępczej w nielegalnej produkcji papierosów. Z. P. był przedsiębiorcą i dostarczane przez niego materiały do Z. B. były normalnym przedmiotem jego działalności. Obrót towarami, jakie dostarczał wymieniony oskarżony Z. B. nie był reglamentowany ustawowo. Na posiadanie tego rodzaju materiałów kupujący - zamawiający nie musieli posiadać żadnego zezwolenia.

Przedstawiając dostrzeżone przez siebie wady wniosku Sąd Rejonowy i wadliwość oceny wyjaśnień oskarżonego Z. P., apelujący zasadnie zarzucił, że Sąd I Instancji dokonując analizy jego wyjaśnień uznał wiarygodność jedynie tych elementów, które składały się na obraz „normalnego obrotu gospodarczego”, w którym dostawca nie zastanawia się nad sposobem wykorzystania przez odbiorcę dostarczonych towarów. Elementy nie pasujące do wskazanego obrazu zostały pominięte bez jakiegokolwiek wytłumaczenia. W przypadku stwierdzeń przeczących wprost ustaleniom w zakresie świadomości oskarżonego, Sąd zaakceptował bezkrytycznie, jako logiczne, wyjaśnienia o stresie, jako ich źródle. Sąd Rejonowy dokonując oceny wyjaśnień tego oskarżonego pominął niezwykle ważne fragmenty wyjaśnień oskarżonego Z. P., mające istotne znaczenie przy ocenie jego świadomości. Otóż oskarżony w swoich wyjaśnieniach z dnia 12.10.2005r. przyznał, że zaczął przypuszczać, że jest to nielegalna produkcja i po prostu bał się konsekwencji (k. 55 tom XXX akt śledztwa VI Ds 26/05/S). Oskarżony w dalszych wyjaśnieniach

przycacza potwierdzające to okoliczności, a pominięte przez Sąd przy ocenie wyjaśnień tego oskarżonego (choć je przycacza) - swoje własne działania i czynności, a mianowicie pozbycie się klisz drukarskich do wykonanych opakowań na nielegalne papierosy, szczególnie, że były to - jak wynika to z jego wyjaśnień - klisze dostarczone przez Z. B. „B. dostarczył mi kliszę na małe i duże opakowania na papierosy marki M., M. (...) oraz później na P.. Ja te wszystkie klisze potem wyrzuciłem”. Co istotne, klisza jest rzeczą drogą, a jednocześnie łatwą do przechowywania, stąd pozbycie się jej przez przedsiębiorcę (producenta opakowań) nie znajduje gospodarczego uzasadnienia, wprost wskazuje to natomiast na realizację zamiaru usunięcia śladów (dowodów) wskazujących na jego zaangażowanie w przestępczy proceder. Składając wyjaśnienia (k. 52-56 oraz 61-63 tom XXX akt śledztwa VI Ds 26/05/S, k. 20 uzasadnienia) oskarżony przyznał się częściowo do popełnienia zarzucanych mu czynów za wyjątkiem udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. W powołanych wyżej wyjaśnieniach oskarżony wskazał kilkakrotnie, że wiedział o nabywaniu przez Z. B. innych komponentów do wyrobu papierosów, m.in. podawał, że od K. wie, że on (K.) dostarczał B. filtry do produkcji papierosów, które K. kupował od B. C., kilka razy był świadkiem rozliczeń finansowych pomiędzy B. a K., B. płacił K. gotówką (k. 55 tom XXX akta śledztwa VI Ds 26/05/S) . Podejrzany B. spotykał się z łącznie z P. i K. - dostawcą pozostałych nietytoniowych komponentów do produkcji papierosów. Słusznie apelujący wskazuje, że wiedza o nabywaniu przez określoną osobę kompletu komponentów do produkcji tak specyficznego wyrobu, jakim są papierosy musiała skłonić doświadczonego przedsiębiorcę, mającego kontakty z branżą tytoniową do wniosku o przeznaczeniu dostarczanego towaru w produkcji, a nie w dalszym obrocie.

Oskarżony Z. P. w przytoczonych wyjaśnieniach podał, że Z. B. nigdy nie składał pisemnych zamówień, chociaż za każdym razem się tego domagał. Już samo to – uwzględniając ilość wyprodukowanych i potem dostarczonych przez P. opakowań dla fabryki B. - jest wystarczające do przyjęcia, że P. musiał mieć i miał świadomość nielegalnej produkcji papierosów. Żaden legalnie działający producent wyrobu nie odmówi przecież – z racjonalnych przesłanek - złożenia pisemnego zamówienia, gdy legalnie działający kontrahent się tego domaga. Każdy logicznie myślący człowiek (a oskarżony P. do takich się zalicza) wie, że odmowa w takiej sytuacji wystawienia pisemnego zamówienia wskazuje na zamiar ukrycia śladów działalności, prowadzonej niezgodnie z przepisami prawa. Takie twierdzenia są jeszcze wzmocnione tym, że – jak sam P. przyznał – nie wystawiał na rzecz B. żadnych faktur, rozliczał się z nim gotówką. W sytuacji składania i realizacji takich dużych zamówień, rozliczenia gotówkowe, z pominięciem systemu bankowego – wprost wskazują na prowadzenie przez B. nielegalnej produkcji papierosów. Do tego dochodzi okoliczność, że P. i B. spotykali się w miejscach publicznych, co wskazuje na nielegalność proceduru uprawianego przez B.. Z. P. jako doświadczony przedsiębiorca wiedział, że niewystawianie faktur wyklucza odliczenia podatkowe po stronie B., co z kolei wraz z pozostałymi okolicznościami wskazuje, że nabycie opakowań na towary akcyzowe nie następowało w ramach opodatkowanej działalności gospodarczej.

Sąd Rejonowy duże znaczenie przydaje ustalonej przez siebie okoliczności, iż oskarżony P. znał Z. B. pod przybranym nazwiskiem. Słusznie apelujący akcentuje, że rzekomy brak wiedzy o rzeczywistych personaliach B. stoi w jaskrawej sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego Z. P. na temat zakupu drogiej maszyny poligraficznej oraz wykonywania wartościowych, wymagających nakładów zamówień - bez pobrania zaliczki, na rzecz rzekomo przypadkowego kontrahenta o niezweryfikowanej tożsamości. Sąd bezkrytycznie przyjmuje wyjaśnienia oskarżonego Z. P., że pieniądze uzyskane od Z. B. - w gotówce - za realizację zamówień były wpłacane do kasy jego firmy, co jest zasadniczym argumentem za brakiem świadomości P.. Sąd I instancji wywodzi z tego wniosek o niewinności oskarżonego, nie podjąwszy jakiegokolwiek próby weryfikacji tego twierdzenia w dokumentach księgowych przedsiębiorstwa oskarżonego P. – pisemne uzasadnienie wyroku nie wskazuje jakiegokolwiek dokumentacji mającej przemawiać za wiarygodnością twierdzeń oskarżonego w tym zakresie. Sąd I Instancji nie zweryfikował w oparciu o dokumentację księgową firmy (...) tych wyjaśnień oskarżonego.

Rację ma apelujący, zarzucając wadliwą wykładnię przepisów ustawy Prawo własności przemysłowej. Otóż Sąd Rejonowy przyjął, że samo produkowanie opakowań z zastrzeżonymi znakami towarowymi nie jest zabronione ustawowo. Przepis art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej penalizuje bowiem oznaczanie znakiem zastrzeżonym towarów, a nie ich opakowań. Stosownie do treści art. 120 ust. 3 pkt 2 ustawy Prawo własności przemysłowej, pojęcie "towar" nie obejmuje jego opakowania. Ponadto na gruncie art. 305 ust. 1 powołanej ustawy

nie ma przestępnego charakteru samo posiadanie towarów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym bądź też zarejestrowanym znakiem towarowym, którego sprawca nie ma prawa używać, tylko istotne znaczenie ma zamiar wprowadzenia takiego towaru do obrotu. Oznacza to zatem, jak dalej wywodzi Sąd I Instancji - że skoro Z. P. dostarczał Z. B. opakowania na papierosy bez wiedzy, że Z. B. produkuje w sposób nielegalny papierosy, które następnie pakuje w dostarczone przez Z. P. opakowania i wprowadza je do obrotu stwarzając w ten sposób wrażenie, że są to papierosy marki "M." i "P.", tym samym nie można mu przypisać umyślnego udziału w grupie przestępczej i umyślnego udziału w procesie produkcji papierosów z podrobionymi znakami towarowymi bez wymaganego zezwolenia.

W doktrynie trafnie przyjmuje się, że termin "znak towarowy" odnosimy do postrzeganych zmysłowo oznaczeń przeznaczonych do odróżniania towarów, pochodzących od różnych podmiotów (R. Skubisz, Prawo znaków towarowych. Komentarz, Warszawa 1997, s. 3). Stosownie do treści art. 120 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej (w skrócie: p.w.p.) chodzi o każde oznaczenie, które można przedstawić w sposób graficzny, jeżeli nadaje się do odróżnienia towarów jednego przedsiębiorstwa od towarów innego przedsiębiorstwa. Może nim "[...] być w szczególności wyraz, rysunek, ornament, kompozycja kolorystyczna, forma przestrzenna, w tym forma towaru lub opakowania, a także melodia lub inny sygnał dźwiękowy" (art. 120 ust. 2 p.w.p.). Znak towarowy może przybrać m.in. postać sloganu (K. Grzybczyk, Ochrona sloganu, Przegląd Prawa Handlowego 1997, nr 6, s. 29). Użycie przez normodawcę w definicji ustawowej zwrotu "w szczególności" oznacza, że zawarte w nim wyliczenie nie stanowi numerus clausus, czyli zamkniętej listy postaci, jakie mogą przybrać znaki towarowe. Istnieje szerokie spektrum możliwej formy przedstawieniowej. Istotne jest przy tym zastrzeżenie, zgodne z którym pod pojęciem znaku towarowego rozumie się także znaki usługowe (art. 120 ust. 3 pkt 1 p.w.p.).

Znak towarowy pełni kilka funkcji. Podstawowe znaczenie ma funkcja oznaczenia pochodzenia. Określana jest ona także mianem tzw. funkcji wyróżniającej lub indywidualizującej towary (M. Kępiński, Niebezpieczeństwo wprowadzania w błąd odbiorców co do źródła pochodzenia towarów w prawie znaków towarowych, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Wynalazczości i Ochrony Własności Intelektualnej, 1982, z. 28, s. 9). Znak towarowy służy również do stworzenia wyobrażenia stałej, wysokiej jakości towarów nim oznaczonych (funkcja jakościowa), przyciągając do nich klientów (funkcja reklamowa) (M. Mozgawa, R. Skubisz, Prawnokarna ochrona znaków towarowych, Państwo i Prawo 1993, z. 7, s. 31). Pozwala zatem na ustalenie tożsamości produktu i jego charakteru. Jak trafnie zauważał A. Thon (Ochrona praw z rejestracji znaku towarowego, Gazeta Sądowa Warszawska 1934, nr 46, s. 685) "w znaku towarowym koncentruje się kapitał zaufania klientów, jaki firma zdobywa często pracą dziesiątek lat. Z drugiej zaś strony dla konsumenta jest znak towarowy gwarancją, że otrzymuje towar już wypróbowany w obrocie, pochodzący od przemysłowca lub kupca, do którego odbiorca ma zaufanie". W warunkach gospodarki wolnorynkowej znak towarowy stanowi ważny instrument w walce o potencjalnego klienta. Jest istotnym czynnikiem decydującym często o atrakcyjności towaru, a zatem ważnym narzędziem walki konkurencyjnej (H. Popławski, Z. Szczurek, Ochrona karnoprawna znaków towarowych, Palestra 1988, nr 5, s. 83). Warunkiem sine qua non prawidłowej realizacji swojej funkcji przez znak towarowy jest zagwarantowanie należytej ochrony wyłączności używania takiego oznaczenia przez uprawniony do tego podmiot. Jako przedmiot ochrony na gruncie art. 305 p.w.p. wskazuje się na dwa dobra prawne: 1) prawidłowość (pewność) obrotu towarami i 2) mienie w postaci prawa własności przemysłowej (postanowienie SN z dnia 20 marca 2008 r., I KZP 1/08, LEX nr 354325). Według Z. Cwiakalskiego (Wybrane zagadnienia ochrony..., s. 376) "[...] przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo obrotu towarowego, w sensie kształtowania pewności, czy zaufania konsumentów do znaków towarowych, będących ważnym elementem wskazującym na wytwórcę towaru i rzutującym w konsekwencji na decyzję jego nabycia". Na gruncie art. 305 p.w.p. chodzi o interesy kilku kategorii podmiotów. Po pierwsze, chroniony jest interes podmiotu uprawnionego z tytułu prawa ochronnego na znak towarowy, sprowadzający się do wyłączności jego używania i w związku z tym przekazywania prawdziwych informacji co do pochodzenia towarów oznaczonych danym znakiem. Spenalizowane w art. 305 ust. 1 p.w.p. czyny stanowią rażące naruszenie prawa ochronnego na znaki towarowe, albowiem stosownie do art. 153 ust. 1 p.w.p. "przez uzyskanie prawa ochronnego nabywa się prawo wyłącznego używania znaku towarowego w sposób zarobkowy lub zawodowy na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej". Znaczenie ma również interes samych nabywców (klientów), którzy kupują towar w przekonaniu, że pochodzi on od podmiotu uprawnionego, a zatem cechuje się określoną jakością (M. Mozgawa, J. Radoniewicz, Funkcjonowanie uregulowań dotyczących prawno-

karnej ochrony znaków towarowych, Prokuratura i Prawo 1998, nr 6, s. 36; M. Mozgawa, R. Skubisz, Prawnokarna ochrona..., s. 33; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 grudnia 2002 r., III KKN 421/00, LEX nr 75461). Chodzi zatem o zaufanie do funkcjonujących w obrocie znaków towarowych. W pierwszej kolejności ochrona dotyczy interesu podmiotu uprawnionego z tytułu prawa ochronnego uzyskanego na dany znak towarowy. Trzeba mieć też świadomość faktu, że interes konsumenta, przy penalizowanym w komentowanym artykule zachowaniu sprawcy, w wielu wypadkach nie będzie w ogóle narażony na uszczerbek. Nabywcy towarów oznaczonych podrobionymi znakami w większości wypadków mają bowiem świadomość (choćby biorąc pod uwagę cenę czy miejsce, w którym kupują te "markowe towary") co do ich faktycznego pochodzenia. W pełni ten fakt jednak akceptują i dają temu wyraz poprzez zakup takich towarów (Janusz Raglewski, Komentarz do art. 305 ustawy – Prawo własności przemysłowej).

W doktrynie trafnie wskazuje się ponadto, że z uwagi na właściwości niektórych towarów (np. produkty spożywcze, takie jak woda mineralna, soki, mąka, ryż itp.) oznaczenie znakiem towarowym nie następuje na samym towarze, lecz opakowaniu, w którym się on znajduje (np. butelki, karton). Przepis art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej penalizuje natomiast oznaczanie towarów, a nie ich opakowań. Stosownie do treści art. 120 ust. 3 pkt 2 rzeczony ustawy pojęcie "towar" nie obejmuje jego opakowania. Należy jednak zauważyć, że w takich sytuacjach choć znak towarowy został fizycznie naniesiony na opakowanie, to jednak oznaczony nim został sam towar. Można powiedzieć, że mamy w tym wypadku do czynienia z analogiczną sytuacją, jaka występuje przy oznaczaniu znakiem towarowym usług (Janusz Raglewski, Komentarz do art. 305 ustawy – Prawo własności przemysłowej). Te uwagi należy odnieść także do papierosów.

Trafnie apelujący zarzuca, że opisując rzekomą nieświadomość oskarżonego Z. P. Sąd posługuje się argumentem prawnym o rzekomym braku konieczności weryfikacji praw do znaku towarowego przez producentów opakowań. Wykładnia prawidłowa, dominująca w piśmiennictwie wskazuje, że „W kontekście ustawowych zasad jawności rejestru znaków towarowych (tj. tych znaków, na które zostały udzielone prawa ochronne), jego powszechnej dostępności oraz domniemania znajomości i prawdziwości wpisów dokonywanych w przedmiotowym rejestrze, należy uznać, iż zgodnie z wykładnią przepisu art. 288 ust. 3 i 4 u.p.w.p, nikt nie może zasłaniać się ich nieznanością. Ustawowe domniemanie znajomości i prawdziwości wpisów do rejestru znaków towarowych odgrywa istotną rolę przy ocenie znamion strony podmiotowej czynu zabronionego. Oznacza to, że osoba przed podjęciem jakiejkolwiek czynności w zakresie posługiwania się znakiem towarowym, między innymi takich czynności, które mogą być objęte dyspozycją art. 305 u.p.w.p., powinna zasięgnąć informacji dotyczących prawa ochronnego udzielonego, bądź nie, na konkretny znak towarowy”⁽¹⁾ Marzena Kucharska-Derwisz „Prawnokarna ochrona prawa do znaku towarowego” Prok. i Pr 2006/3/70). Rację ma apelujący podnosząc, że jakiegokolwiek formy korzystania ze znaku towarowego, nie tylko w zakresie nanoszeń na opakowania, ale nawet na dokumentację handlową, na mocy przepisów art. 153 i 154 ustawy Prawo własności przemysłowej, wymagają zgody uprawnionego, zaś działania takie bez zgody - na podstawie przepisu art. 296 § 2 powołanej ustawy - stanowią naruszenie. Wniosek ten pozostaje aktualny zarówno na gruncie prawa cywilnego, jak i karnego. Rację ma apelujący, gdy podnosi, że regulacja art. 305 ustawy Prawo własności przemysłowej dotyczy także oznaczenia opakowań, podzielając poglądy komentatorów powołanej ustawy, a powołany przez Sąd Rejonowy przepis art. 120 tejże ustawy definiujący towar istotnie nie wskazuje wprost opakowania, jednak z brzmienia przepisu wynika jednoznacznie, że lista desygnatów tego pojęcia nie jest tam wskazana wyczerpująco. Zasadnie wywodzi również ten sam apelujący, że ma to tym większe uzasadnienie, że w przypadku wielu wyrobów funkcja odróżniająca (odróżnienie produktu jednego przedsiębiorcy od produktów innego przedsiębiorcy) realizowana jest przez opakowanie, a nie przez sam produkt, który nie jest bezpośrednio widoczny dla klienta. Tym samym oskarżony Z. P., jako producent opakowań musiał mieć świadomość ograniczeń w używaniu cudzych znaków towarowych, zwłaszcza renomowanych, szczególnie w kontekście opakowań markowych papierosów w wersjach zagranicznych.

Trafne są także argumenty apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, wskazujące na wadliwość analizy wyjaśnień świadków i współoskarżonych. Otóż Sąd Rejonowy dokonując ustaleń o braku świadomości oskarżonego Z. P. w zakresie współdziałania w nielegalnej produkcji papierosów i jego związku z grupą przestępczą odrzucił jako niewiarygodne zeznania licznych świadków, będących członkami zorganizowanej grupy przestępczej, biorących udział

w wytworzeniu papierosów. Sąd I Instancji całościowo podsumował ich twierdzenia jako bazujące na domysłach i kontekście sytuacyjnym, z którego wynikało, że skoro oni wiedzieli o nielegalnej działalności Z. B., ponieważ brali udział w nielegalnej produkcji, to widząc bądź słysząc o spotkaniach oskarżonego P. ze Z. B., w czasie których była mowa o opakowaniach na papierosy uznawali, że oskarżony P. musiał również wiedzieć o nielegalnym procederze. Sąd Rejonowy pominął szereg fragmentów zeznań (wyjaśnień) licznych świadków, które to fragmenty pozwalają na inną, od dokonanej przez ten Sąd ocenę świadomości oskarżonego P. i wskazują na wiarygodność relacji tych osób. Przytoczyć należy te dowody. Mianowicie świadek D. K. w swoich wyjaśnieniach z dnia 9.04.2005r. (k. 42 tom X akta śledztwa VI Ds 26/05/S) wskazał, że dostawą etykiet zajmował się również mężczyzna o imieniu Z. z P.. Podobnie świadek S. P. (w wyjaśnieniach z dnia 13.09.2005r. k. 65-69 tom VII akta śledztwa sygn. VI Ds 26/05/S) wyjawiał, że opakowania na papierosy „M.” i „M. (...)”, produkowane w nielegalnej fabryce pochodziły z P.. Sąd wskazuje wprost, że w konspiracyjnych rozmowach opakowania nazywano (...). Świadek D. K., słuchany jako podejrzany w dniu 30.08.2005r. przedstawił swoją wiedzę odnośnie zaangażowania oskarżonego Z. P. w przestępczy proceder „Etykiety pochodziły od Z. spod P.. ja nic więcej nie wiem na temat tego Z., ale raz go widziałem w towarzystwie B. i K. w K.. Etykiety były przywożone przez R. i P. I.należącym do P. do hali w (...). Chyba ci sami dostawcy sprzedawali komponenty w trakcie produkcji papierosów w hali (...)” (k. 85 tom X akta śledztwa VI Ds 26/05/S). Na rozprawie w dniu 18.10.2011 r., słuchany jako świadek wskazał, że jego wiedza na temat pochodzenia etykiet od P. pochodzi z rozmów ze Z. B.(k. 1700 tom IX akt sądowych). Również z wyjaśnień P. W. z dnia 05.09.2005 roku wynika, że uzyskał on od B. informację, iż etykiety pochodzą od mężczyzny o imieniu Z. „Ja wiem, że osobą, która dostarczała etykiety na paczki i pakiety papierosów produkowanych w siedzibie (...), a potem w (...) był mężczyzna o imieniu Z.. Ja nigdy go nie widziałem, tylko o nim słyszałem od B.. B. mówił mi, że ten mężczyzna robi dla niego etykiety. Ja nie jestem pewien, ale ten Z. mógł być z okolicy P.” (k. 178 tom VIII B akta śledztwa VI Ds 26/05/S).

Dużo wiadomości dotyczących dostawcy etykiet przekazał świadek L. K., który - będąc zaufanym człowiekiem Z. B., wysoko usytuowanym w grupie przestępczej - zajmował się m.in. kontaktami z dostawcami komponentów lub był za zaopatrzenie w niektóre z nich odpowiedzialny osobiście (chodzi o kleje). Wyjaśnił on w dniu 19.08.2005r. (k. 206 tom XXIX B akta śledztwa sygn. VI Ds. 26/05/S „(...) Odnośnie dostawców komponentów do produkcji papierosów chcę wyjaśnić, że poza tymi komponentami, które ja kupowałem na swoją firmę byli też inni. Ja o nich się dowiedziałem od pracowników w czasie, jak B. nie było i ja go zastępowałem. Te informacje przekazane mi przez pracowników potwierdzili potem B. i P.. Dostawcą etykiet na paczki i pakiety papierosów z napisami M. był Z. P. lub P., który ma drukarnię koło P.. Drukarnia nazywa się (...). Ja nie wiem jak wyglądała kwestia dostarczania tych opakowań do (...), B. natomiast narzekał do mnie, że P. zdiera z niego skórę, bo liczy sobie kilka razy więcej niż wynoszą jego koszty. Ja poznałem P. podczas spotkania towarzyskiego w K.. Ja z nim rozmawiałem na tematy nie związane z produkcją etykiet. B. informował P. o złej jakości opakowań. (...) Ja go poznałem w roku 2003, ja bym go rozpoznał ze zdjęcia. Ja nie wiem ile etykiet dostarczył P. B., nie byłem świadkiem rozliczeń pomiędzy nimi. P. miał pełną świadomość do jakiego celu dostarcza B. etykiety, brał za to od B. pieniądze”. L. K. w dniu 15.09.2005r. rozpoznał oskarżonych Z. P. i Z. K. na okazanej tablicy i podał „ Na fot nr (...)rozpoznaję mężczyznę o nazwisku Z. P. (...) Widziałem go kilka razy w towarzystwie B.. Z tego co mi wiadomo P. pochodzi z okolic P. i zajmował się produkcją opakowań do papierosów. (...) Na fotografii nr (...) planszy nr (...) rozpoznaję mężczyznę o nazwisku Z. K., pochodzi on ze Ś.. Zajmował się dostarczaniem komponentów do produkcji papierosów tj folie, bibuły, kleje itp. K. widywałem w towarzystwie B.i P.”. (protokół okazania k. 224 - 225 tom akta śledztwa VI Ds 26/05/S). Świadek powołuje się również na rozmowy B., K. i P., które dotyczyły konkretnego zastosowania produktów sprzedawanych przez K. B., to znaczy czy pasują do papierosów nielegalnie produkowanych przez B.. Świadek L. K. słuchany w toku śledztwa w dniu 19.08.2005r., jako podejrzany wyjaśnił m.in. „ Dostawcą innych komponentów do produkcji papierosów oprócz tytoniu był Z. K., który ma jakąś firmę, której nazwy ja nie pamiętam na terenie D.. Ja nie wiem w jaki sposób on dostarczałB.te artykuły. Ja widziałem K. w towarzystwie P. i B. w K.. Byłem na tym spotkaniu i z rozmowy wynikało, że P. i K. stoją po jednej stronie i kompleksowo zaopatrują B.. Dowiedziałem się potem, że B. zdecydował się na zakup kleju przez moją firmę, ponieważ K. za dużo chciał za pośrednictwo. Ja nie wiem ile K. mógł dostarczyć tych komponentów. K. miał pełną świadomość do czego służą dostarczane przez niego komponenty, to znaczy, że służą do nielegalnej produkcji papierosów. Ja tak wywnioskowałem z rozmów P., K. i B.. Te rozmowy B., K. i P. dotyczyły konkretnego zastosowania produktów sprzedawanych przez K. B., to znaczy czy pasują do papierosów nielegalnie produkowanych przez B.. B.

powiedział mi kiedyś, że dawał pieniądze jednemu z nich z pośrednictwem drugiego, ale ja nie pamiętam w którą stronę to było” (k. 201-207 tom XXIX B akt śledztwa VI Ds 26/05/S).

Jako istotne, i co ważne, wiarygodne źródło dowodowe Sąd I instancji wskazał świadka P. P., należącego do ścisłego grona osób zaufanych Z. B. (str. 63 uzasadnienia wyroku). P. P., słuchany w toku śledztwa jako podejrzany, wyjawiał, iż transporty etykiet do zakładu w (...) były odbierane z zachowaniem procedur konspiracyjnych. W wyjaśnieniach z dnia 8.04.2005r. (k. 85-86 t. IV A akta śledztwa VI Ds 26/05/S) wymieniony opisuje sposób przekazywania opakowań i wskazuje na rozliczanie się za dostawę w papierosach „Była wtedy mowa o opakowaniach na papierosy, na paczki papierosów. Miało to wyglądać tak, że jak przyjedzie samochód z tym towarem to ja dojadę z nimi na miejsce, żeby kierowca, który wiozł opakowania nie wiedział gdzie jest fabryka. Gdzie były produkowane te etykiety czyli opakowania bo tak się nazywało nie wiem. Nie wiem kto to załatwiał. W każdym razie było tak, że może w październiku albo później zadzwonił do mnie A. i powiedział, że mam jechać na stację paliw (...) na ul. (...). To znaczy mówił, że przyjedzie P., bo tak umówiliśmy się, że będzie mówił na ten transport. Tam miał przyjechać samochód M., modelu nie pamiętam, czarny kontener o numerach (...). Kierowcy, który jechał tym samochodem nie znam i nie znałem. Miało być tak, że po jego przyjeździe wysiadał z samochodu i ja miałem jechać na ul. (...). Tak właśnie wtedy jesienią było. Pojechałem na stację, przyjechał tam samochód i ja nim przyjechałem do fabryczki. Kierowca miał około 55 lat był niski, miał czarne włosy- poznam go, ale nic więcej nie umiem powiedzieć. Po przyjeździe te opakowania rozładowałem razem z R. W. (2) i potem odstawiałem temu kierowcy też na tą stację puste auto. W okresie jesieni, w odstępie tygodnia dostarczyłem na miejsce trzy samochody tych opakowań. Za każdym razem był ten sam scenariusz. Dwa razy oddawałem pusty samochód, a raz został załadowany papierosami. Nie umiem dokładnie podać ile, ale mogło być około 200 kartonów. W kartonie jest 500 sztuk paczek papierosów. Nie wiem gdzie i dla kogo miały to być papierosy. Tylko domyślam się, że mogło to być forma zapłaty za opakowania. Papierosy kazał załadować Z. B.”. W wyjaśnieniach tych P. P. co prawda nie podaje nazwiska P., jednakże zauważyć należy, że w wyjaśnieniach z dnia 2.08.2005r. z etapu śledztwa wskazał, że w okresie pobytu B. na Dominikanie otrzymał od niego dwa numery telefonów „(...) Drugi telefon był do mężczyzny z P., który produkował etykiety na papierosy. Ja nie znam tego mężczyzny i nigdy do niego nie dzwoniłem. Ja dostałem te telefony od Z. B. jako awaryjne jakby się coś działo, ja wiem, że zazwyczaj Z. załatwiał przed swoim wyjazdem wszystkie komponenty” (k. 182 tom IV B akta śledztwa VI Ds 26/05/S), zaś w dniu 12.09.2005r. (k. 238 t. IVB akta śledztwa VI Ds 26/05/S) rozpoznał oskarżonego Z. P. na tablicy pogładowej jako mężczyznę, który rozmawiał z B. w restauracji i powołując się na jego pracę i całokształt spraw załatwianych dla B. wskazał, że domyśla się, że był on dostawcą etykiet z P.. Z powyższych zeznań oraz wyjaśnień oskarżonego K. wynika, że spotkania, połączone z rozliczeniami, z udziałem oskarżonych K. i P. odbywały się wielokrotnie i byli o nich informowani i uczestniczyli w nich inni członkowie grupy (świadek L. K. określa spotkanie takie mianem towarzyskiego, co dobitnie świadczy o stopniu socjalizacji jego uczestników).

Rację ma apelujący pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, zarzucając, że:

- Sąd Rejonowy wadliwie ocenił wyjaśnienia oskarżonego Z. P., niezasadnie odmawiając wiarygodności bądź pomijając następujące ich fragmenty, a to:

potwierdzenie przez oskarżonego posiadania świadomości nielegalnego charakteru działań B., opis działań wskazujących na posiadanie tej świadomości (zniszczenie kliszy), opis zasad współpracy z B., interpretowanych jako „normalne relacje gospodarcze”, w sytuacji, gdy postawa Z. B. musiała skłonić doświadczoną przedsiębiorcę, mającego związki z branżą tytoniową, do wniosku o nielegalności działań B. i o produkowaniu przez niego nielegalnie papierosów. Twierdzenie o posługiwaniu się B. wobec oskarżonego P. fałszywym nazwiskiem (nawet jeśli jest to prawdą) - w kontekście skali i form współpracy nie stanowi okoliczności przemawiającej za wyizolowaniem informacyjnym i organizacyjnym oskarżonego P. z grupy przestępczej,

- Sąd bezkrytycznie dał wiarę twierdzeniom P., jakoby:

- wpłacał całość przychodów ze sprzedaży opakowań do kasy przedsiębiorstwa, bez weryfikacji tych twierdzeń,

- nie miał obowiązku i było praktyką branży, weryfikowania uprawnień zamawiającego do renomowanych znaków towarowych nanoszonych na opakowania, gdyż opatrywanie opakowań takim znakiem nie jest ustawowo zabronione – co jest skutkiem błędnej wykładni prawa materialnego.

Dokonanie całościowej, nie pomijającej istotnych fragmentów analizy innych dowodów osobowych wskazuje, że wyjaśnienia (zeznania) współsprawców (mających w niniejszym postępowaniu status świadków) są wzajemnie zgodne, odwołują się do tych samych wydarzeń, tworzących wspomniany przez Sąd kontekst sytuacyjny. Wnioskowanie świadków o świadomości tego oskarżonego poparte jest w ich przypadku racjonalnymi przesłankami w postaci powołanych faktów – przekonującej, pogłębionej i pełnej analizy których zaniechał Sąd I instancji.

Oskarżony Z. P. nie był - jak przyjął to Sąd - izolowanym przez Z. B. od reszty grupy zewnętrznym, nieświadomym dostawcą, lecz osobą znaną osobiście (członkowie grupy przestępczej widzieli oskarżonego z B. w kontekstach sytuacyjnych związanych z nielegalną produkcją) znacznej części członków grupy, od pracowników fizycznych (K., P.), przez osoby związane z organizacją komponentów i logistyką przedsięwzięcia (K.), osoby stopnia kierowniczego (P.) aż do innych dostawców (K.). Spotkania o charakterze towarzyskim wskazują na znaczny stopień socjalizacji oskarżonego z grupą, jego stabilną i jasno określoną rolę w strukturze.

Słusznie także apelujący zwraca uwagę, że o fakcie zaopatrywania fabryki w opakowania przez P. („Z. z P.”) rozmawiali swobodnie pracownicy fabryki, opowiadali o tym ze szczegółami (komentując zachowania) osoby z grona kierowniczego (B., P.). Udział oskarżonego Z. P. opisywał swoim współpracownikom obszernie Z. B., a kontakt do „mężczyzny z P.” B. wskazał dla zamawiania opakowań przez P. P. w okresie swojego wyjazdu. Zgodzić się również należy z argumentacją apelującego, że B., jako przywódca nie miał interesu w obciążaniu Z. P. w oczach innych członków założonej przez siebie grupy przestępczej i dawaniu fałszywych danych (do kontaktu), zaś ci ostatni nie mieli interesu w obciążaniu osoby P.. Informacje o P. pochodzące od B. miały wymiar konkretny, a nie tylko kształtujący kontekst. Postawiona przez świadka P. P. i poparta przytoczonymi okolicznościami informacja o przekazywaniu dostawcy etykiet w ramach rozliczeń papierosów oraz stosowanie procedur konspiracyjnych wyklucza nieświadomość i brak woli współdziałania w ramach grupy przez dostawcę - Z. P..

Trafne są zarzuty apelującego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w odniesieniu do pkt II wyroku, uniewinniającego oskarżonego W. G..

Sąd Rejonowy w pełni dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego W. G., wskazując, że przedstawione przez niego okoliczności znajdują potwierdzenie zwłaszcza w wyjaśnieniach A. W.. Sąd Rejonowy przyjął, że oskarżony rzeczywiście jest przedstawicielem firmy (...), lecz jak wynika z pisma z dnia 4 sierpnia 2008 r. z firmy (...) (k. 2164-2165 – t. XI akt sądowych), oskarżony po pierwsze jest jedynie pośrednikiem, co oznacza, że nie zajmuje się negocjacjami i zawieraniem umów, a po drugie firma ta nie zajmuje się sprzedażą krajanki tytoniowej lecz handluje liśćmi tytoniowymi. Tym samym oskarżony nie był uprawniony do tego, aby podjąć decyzję o dostawie krajanki tytoniowej, jak również z uwagi na brak takiego asortymentu nie mógł sprostać zamówieniu Z. B.. Oskarżony nie kwestionował faktu poznania Z. B., lecz co istotne znał go jako pana K., tak samo jak Z. P., czy Z. K.. Zatem Z. B. ukrywał przed nim swoją tożsamość, co z kolei świadczy o tym, że nie chciał go wtajemniczać w charakter prowadzonej przez niego działalności. Oskarżony od początku relacjonował okoliczności i temat rozmów ze Z. B., wskazując że same rozmowy na temat dostarczania tytoniu są dla niego rozmowami normalnymi, gdyż po prostu zajmuje się pośrednictwem w dostawach tytoniu. Oskarżony jednakże zaznaczył, że bez wskazania składu celnego jakiegokolwiek rozmowy na temat dostarczenia tytoniu przestawały mieć znaczenie. Istotna z punktu widzenia wyjaśnień oskarżonego była konfrontacja oskarżonego z A. W.. A. W. początkowo był przekonany, że W. G. jest dostawcą tytoniu dla Z. B. oraz że pomaga mu w sprzedaży gotowych produktów. Jednakże konfrontacja wykazała, że powyższe przekonanie A. W. było wynikiem tylko i wyłącznie subiektywnej oceny całej sytuacji. Jak już była o tym mowa w przypadku oceny wyjaśnień oskarżonego P., osoby które były wtajemniczone w działalność Z. B., każde spotkanie i rozmowę dotyczącą papierosów pomiędzy Z. B. a inną osobą odbierały jako świadome uczestnictwo tej osoby w nielegalnym procederze. Konfrontacja pomiędzy A. W., a Z. P. wykazała, że pozory mogą mylić i w tym przypadku rzeczywiście z taką sytuacją mamy do czynienia. Istotne jest również to, że przy ocenie wyjaśnień oskarżonego Sąd nie mógł się oprzeć

o zarejestrowane rozmowy telefoniczne pomiędzy oskarżonym, a A. W. z przyczyn wskazanych w części niejawnej uzasadnienia (k. 32,103 uzasadnienia wyroku).

Sąd Odwoławczy w pełni podziela krytykę apelującego, oceny dowodów dokonanej przez Sąd I Instancji w zakresie odnoszącym się do oskarżonego W. G. i przytoczone przezeń argumenty, wykazujące wady wniosku Sądu. Podobnie, jak w przypadku oskarżonego Z. P., Sąd Rejonowy dokonując analizy wyjaśnień uznał wiarygodność jedynie tych elementów, które składały się na obraz „normalnego obrotu gospodarczego” i nie wskazywały na przestępcze zaangażowanie i winę W. G.. Elementy nie pasujące do wskazanego obrazu zostały pominięte bez jakiegokolwiek wytłumaczenia, co dotyczy również potwierdzenia świadomości nielegalnego charakteru działań Z. B.. W szczególności Sąd Rejonowy dokonując w tym zakresie oceny dowodów pominał w tej ocenie fragmenty wyjaśnień oskarżonego W. G.. Otóż oskarżony podał, iż już na początku pośredniczył w kontaktach pomiędzy przywódcą grupy – Z. B., a obcokrajowcami: P. Y. i N., kupującymi od B. papierosy (k. 62-64 tom XXXV akt prokuratorskich, str. 30 uzasadnienia wyroku) - papierosy z przedmiotowej fabryki rzeczywiście były oferowane na (...) rynku. Przekazywał między nimi paczkę z papierosami, N. traktował go jakby „stał nad B.” tzn. że jest on producentem tych papierosów a B. jego pracownikiem. Wszystkie propozycje N. przekazał B.. N. powiedział, że formą zapłaty za dostarczone mu papierosy będzie częściowo gotówka i częściowo maszyna do krojenia lub maszyna papierosowa (k. 62-64 tom XXXV akt prokuratorskich, str. 30-31 uzasadnienia wyroku). Oskarżony wyjaśnił nadto, że gdy był w K., odebrał paczkę od B., orientował się, że są w niej papierosy, ale nie wiedział, czy są oryginalne, czy też podrobione, natomiast już wtedy z okoliczności domyślał się, że jest tu „coś z lewizną”. Mimo tego oskarżony dalej kontaktował się z N., odbyli dwa spotkania, w K. i w W., podczas jednego z nich przekazał mu paczkę od Z. B.. Sąd dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego W. G. i pozostałych dowodów, odnoszących się do przedstawionemu mu zarzutu, całkowicie pomija te fragmenty wyjaśnień oskarżonego (mimo, że wcześniej przytacza ich treść), przyjmując – wbrew wyjaśnieniom tego oskarżonego, którym przecież dał wiarę – że oskarżony nie pośredniczył w dystrybucji gotowych wyrobów.

Rację ma apelujący, podnosząc – w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu W. G., zarzut wadliwości analizy wyjaśnień świadków i współoskarżonych oraz pozostałych dowodów i wykazując, że Sąd I Instancji, obdarzając wyjaśnienia W. G. walorem pełnej wiarygodności konfrontuje je tylko z jednym dowodem, a mianowicie z wyjaśnieniami współoskarżonego A. W., wskazując, że ten ostatni początkowo był przekonany, że W. G. jest dostawcą tytoniu dla Z. B. oraz że pomaga mu w sprzedaży gotowych produktów, jednakże konfrontacja wykazała, że powyższe przekonanie A. W. było wynikiem tylko i wyłącznie subiektywnej oceny całej sytuacji. Trafnie podnosi apelujący, że szczegółowa analiza wyjaśnień oskarżonego A. W. prowadzi jednakowoż do odmiennych wniosków. Otóż wymieniony wyjawiał, relacjonując w dniu 20.09.2005r. o wspólnym wyjeździe z B. do L. (k. 96 tom XVIII akta śledztwa VI Ds 26/05/S) „Przed uruchomieniem produkcji, chyba pod koniec października 2004 roku ze Z. B. udałem się do L.. Pojechaliśmy tam w jakiejś sprawie Z. a pretekstem wyjazdu była wycieczka szkolna jego córki A.. Razem z nami był wtedy mężczyzna o imieniu W. i ps. (...), (...). W tej chwili przypomniałem sobie, że ma chyba na nazwisko G.. (...) Podczas tego pobytu Z. z W. odbyli jakieś spotkanie w interesach, ale ja nie wiem, czego ono konkretnie dotyczyło, bo w nim nie uczestniczyłem. (...) Ja z W. spotkałem się, co najmniej jeszcze jeden raz na prośbę Z. B.. Nie pamiętam, kiedy to dokładnie było. Spotkaliśmy się w którymś z hoteli na terenie K., gdzie (...) wynajmował pokój. Na polecenie Z. B. przekazałem mu pieniądze, które pochodziły od Z.. Nie pamiętam, jaka była to kwota i za co została przekazana. Na tym spotkaniu przekazałem też W. kilka paczek papierosów wyprodukowanych w Z. fabryce. Były to papierosy m-ki M., ponieważ pojawił się problem z jakością tytoniu użytego do ich produkcji. Ja nie wiem, skąd pochodził ten tytoń i nie pytałem się o to. (...) miał sprawdzić jakość tych papierosów i pomyśleć nad ich uszlachetnieniem. W. obiecał zająć się tą sprawą. Ja wtedy wiedziałem już, że W. dostarcza Z. B. tytoń do produkcji papierosów. Nie wiem, czy W. załatwiał Z., jakiś inny komponent do produkcji papierosów. Przekazując mu pieniądze domyślałem się, że mogą one stanowić rozliczenie Z. z W. za tytoń. (...) to Z. utrzymywał bezpośredni kontakt z W. w zakresie prowadzonych interesów a ja spotkałem się z nim osobiście lub w towarzystwie Z. góra trzy razy. (...) Z uwagi na to, że tytoń użyty do produkcji papierosów był złej jakości i nikt nie chciał tego kupować a towar zalegał na magazynach Z. z W. postanowili coś temu zaradzić. W porozumieniu ze sobą znaleźli jakiegoś odbiorcę na ten towar. Ja nie wiem, jaka była to ilość papierosów będąca przedmiotem tej transakcji. Odbiorcami tej partii mieli być jacyś (...). Kto dokładnie ich nagrał tego nie wiem. Pamiętam tą transakcję, bo od samego początku były z nią problemy. Wiem od Z., że klienci ci ciągle z dnia na dzień

zmieniali warunki transakcji, co do ceny, miejsca odbioru, tak jakby grali na zwłokę. W tej sprawie, Z. kontaktował się bez przerwy z W.. Z. mówił mi, że W. bierze pieniądze a nie potrafi zająć się sprawą do końca. Mówił to, jakby z wyrzutem w stosunku do W.. Domyślałem się, że ten zły tytoń pochodził od W. i stąd jego obecność w tej transakcji, jak i przekazanie mu kilku paczek papierosów do uszlachetnienia, a o czym wyjaśniłem wcześniej. (...) Jedyną osobą, o której domyślałem się, że jest dostawcą tytoniu był W. G., o którym wyjaśniłem wcześniej”. A. W. konsultował też bezpośrednio z W. G. jakoś tytoniu, jaki grupa zamierzała zakupić na potrzeby nielegalnej produkcji w R., co wynika z depozycji A. W. „O ile sobie przypominam to na przełomie roku 2004 i 2005 zaraz po uruchomieniu nielegalnej fabryki papierosów dowiedziałem się o przetargu na tytoń w R.. Nie pamiętam, jaki to był tytoń, ale uzyskałem przez Internet jego specyfikację, którą przedstawiłem do konsultacji W.. W. odradził ten interes, ponieważ z tego, co sobie przypominam tytoń ten był stary i mało wartościowy” (k. 96 tom XVIII akta śledztwa VI Ds 26/05/S).

W czasie przeprowadzonej w dniu 13 lutego 2006 roku konfrontacji pomiędzy W. a G. (k. 114-118 tom XVIII akta śledztwa VI Ds 26/05/S), ten pierwszy istotnie złagodził ton swojej wypowiedzi w zakresie odnoszącym się do roli W. G., jednak podtrzymał, że źródłem jego informacji są m.in. wypowiedzi Z. B. (choć wskazał, że B. mógł kłamać). A. W. twierdził, że się domyślił, iż zły tytoń pochodził od G., opisując zaleganie papierosów w magazynach i transakcję z (...), ale konsekwentnie także opisuje wypowiedzi B., które relacjonował we wcześniejszych wyjaśnieniach, a także opisuje sytuacje, w których osobiście brał udział zarówno on, jak i W. G. oraz B. i jego (A. W.) wiedza pochodzi także stąd. Sąd Rejonowy bezpodstawnie argumentuje zatem tylko o subiektywnej ocenie A. W., pomijając okoliczności, które A. W. zaobserwował i w których brał osobiście udział. Nie było przecież tak, że cała wiedza A. W., dotycząca W. G. pochodzi tylko od informacji przekazanej mu przez B.. Sąd Rejonowy pominął, że oskarżony A. W. przytaczał również w czasie przesłuchań własne rozmowy z oskarżonym W. G. na temat tytoniu (uszlachetnianie „M.”, tytoń z R.), sam zaś obserwował rozmowy pomiędzy B. a G. na temat transakcji z (...), opisuje także kilka sytuacji, które sam zaobserwował, wskazujące na zaangażowanie G. w przestępny proceder.

Sąd Rejonowy, dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego W. G. pominął także inne dowody, które wskazują na jego zaangażowanie w przestępczy proceder, a zgromadzone w części jawnej akt. Mianowicie świadek P. P. wyjaśnił, jako podejrzany „Słyszałem, że tytoń dostarczał mężczyzna o pseudonimie (...), którego nie znałem i nie wiem czy go widziałem. Słyszałem też, że on gwarantował odbiór papierosów dla jakiegoś (...)” (k. 239 t. IV B akta śledztwa sygn.. VI Ds. 26/05/S). Co więcej, P. P. rozpoznał oskarżonego W. G. na tablicy pogłądowej i wyjawiał, że widział go jeden raz w samochodzie z B. i to bardzo dawno temu, zeznając w tym zakresie „Ja wówczas nie wiedziałem kto to jest, ale miał być tym który załatwiać miał tytoń. Ja dwa razy rozmawiałem z nim przez telefon, czego jestem pewien bo miałem po tym jego spotkaniu dostać od niego numer telefonu, w ten sposób, że miał mi puścić sygnał ze swoim numerem. B. miał mu dać mój numer. Ja nie pamiętam czy ja go zapisywałem do telefonu, który dostałem od B., bo nie miałem tam prawie połączeń, więc nie było takiej potrzeby. Miało to być przed wyjazdem B. za granicę na wczasy awaryjne połączenie na wypadek gdyby brakło tytoniu. Było to o ile sobie przypominam w czerwcu 2004 roku” (k. 239 tom IV B akta śledztwa sygn. VI Ds 26/05/S). Dodać należy, że Sąd Rejonowy obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka P. P. wskazując m.in. że należał on do ścisłego grona osób zaufanych Z. B., był pośrednikiem między pracownikami fabryki a Z. B.. W ocenie tego samego Sądu, świadek P. P. przekazał rzeczywistą wiedzę na temat działalności przestępczej, w której uczestniczył, wymieniony świadek nie miał żadnych powodów, żeby mówić nieprawdę, zatajać fakty albowiem składał wyjaśnienia, w których sam siebie obciążał.

Co bardzo istotne, zeznania P. P. o przekazaniu przez Z. B. przed którymś z kolejnych wyjazdów za granicę, numeru telefonu do oskarżonego W. G. (i innych osób) na wypadek kłopotów związanych z przestępczą działalnością B., potwierdził w dniu 20.06.2006r. świadek L. K. (k. 110 tom XXXIV akta śledztwa VI D 9/06/S). „Na odwrotnej stronie zatrzymanej ode mnie karty idąc od góry widnieje zapis odręczny o treści „(...) W. G.” – według mojej wiedzy jest to numer do osoby odpowiedzialnej za dostarczanie krajanki tytoniowej dla potrzeb B. do jego fabryki papierosów. Ja nie znam pana G. i nigdy nie rozmawiałem z nim przez telefon ani osobiście. Ja wiedzę na temat G. posiadam od samego Z. B.. Po lewej stronie przed numerem telefonu widnieje litera „(...)”. Oznacza to, że dla G. B. jest znany jako P. K.”. Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom świadka L. K., a mimo to przy ocenie dowodu z wyjaśnień oskarżonego W.

G. pominął te zeznania i ustalił stan faktyczny w zakresie odnoszącym się do tego oskarżonego w sposób sprzeczny z zeznaniami zarówno L. K., jak i P. P., co jest istotnym uchybieniem.

Przeprowadzone w postępowaniu przygotowawczym analizy połączeń telefonicznych potwierdzają bardzo liczne rozmowy telefoniczne pomiędzy B., W. i P. z jednej i oskarżonym G. z drugiej strony. Zażyłe stosunki pomiędzy B. a W. G. potwierdził w zeznaniach (akta śledztwa VI Ds 9/06/S tom XVIII, k. 124-126) świadek W. I., obecny na wspólnym spotkaniu. Wymieniony świadek rozpoznał W. G. na tablicy poglądowej „B. na spotkanie towarzyskie raz przyszedł z dwoma mężczyznami, których przedstawił jako swoich znajomych, z którymi łączyły go interesy (...) B. z tym z W. rozmawiał o kupowaniu tytoniu, a ten z W. chwalił się, że handluje tytoniem z jakimś (...) (...) na okazanej mi planszy ja z całą pewnością rozpoznaję mężczyznę ze zdjęcia nr (...) jako tą samą osobę z W., która była na opisanym przeze mnie spotkaniu”. Na zdjęciu tym był W. G..

Trafnie apelujący pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zwraca uwagę, że Sąd I Instancji potwierdził w części jawnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku pełną wartość dowodową materiałów niejawnych, znajdujących się w Kancelarii Tajnej, stwierdzając (k. 76), że są to w pełni wartościowe dowody, które mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Podsumowując, ocena dowodów w zakresie odnoszącym się do zarzutu przedstawionego oskarżonemu W. G., jest dowolna, a nie swobodna. Skutkiem rażąco wadliwej oceny dowodów są błędne ustalenia faktyczne w tym zakresie. Sąd skonfrontował wyjaśnienia tego oskarżonego w istocie tylko z jednym dowodem (wyjaśnieniami współoskarżonego W.), pomijając inne dowody, którym dał wiarę, przy czym również w odniesieniu do A. W. przeprowadził błędne wnioskowanie, zasadzające się na stwierdzeniu, że przekonanie A. W. jest tylko i wyłącznie wynikiem subiektywnej oceny całej sytuacji (taki sam błąd wnioskowania dotyczy innych uniewinnionych współoskarżonych, których dotyczy apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego). W szczególności Sąd I Instancji pominął okoliczności wynikające z dowodów, uznanych za wiarygodne, a to :

- powszechną znajomości w grupie przestępczej pseudonimów oskarżonego W. G., świadczącej o integracji z grupą przestępczą
- szereg bezpośrednich oraz telefonicznych kontaktów z założycielem grupy przestępczej Z. B.i jej członkami, w tym wysoko usytuowanymi w grupie przestępczej w związku z nielegalną produkcją papierosów (A. W., P. P., W. I.).
- wskazania przez dwóch świadków, uznanych przez Sąd za wiarygodnych, faktu pozostawienia przez Z. B. kontaktu do oskarżonego G. jako osoby mającej dostarczać tytoń w razie braku podczas wyjazdu B. (co podali w swoich uznanych za wiarygodne zeznaniach P. P. i L. K., o czym była mowa poprzednio),
- opisanego przez samego oskarżonego pośredniczenia przez niego w kontaktach z nabywcami (potencjalnymi nabywcami) nielegalnych papierosów za granicą (P. Y., N.) i negocjowania zasad rozliczeń,
- pośredniczenie oskarżonego W. G. w transakcji z (...) co wynika z uznanych dowodów, przy czym, jak idzie o A. W., to jego wiedza pochodzi nie z jego subiektywnej oceny sytuacji, jak przyjął to Sąd I Instancji, ale z własnych obserwacji sytuacji (obserwacji zdarzeń), w których uczestniczył, a także z informacji przekazanych mu przez przywódcę grupy Z. B..
- bezpośredniego konsultowania przez członka grupy - A. W. z oskarżonym G. jakości tytoniu nabywanego przez grupę przestępczą na potrzeby fabryki, z innych źródeł,
- utrzymywanie kontaktów pomiędzy B. i oskarżonym W. G. na stopie towarzyskiej (wyjazd do L.),
- analizowanie przez oskarżonego G. jakości papierosów wyprodukowanych w fabryce B. w celu oceny i poprawy jakości produktów poprzez przyjęcie próbek oraz wypalenie – oskarżony jako znawca branży tytoniowej musiał mieć pełną świadomość nielegalnego wyprodukowania otrzymanych papierosów oznaczonych jako „M.” bez znaków akcyzy, o bardzo niskiej jakości

- konsultowanie z G. jakości tytoniu, jaki grupa przestępcza zamierzała zakupić w R. na potrzeby nielegalnej produkcji papierosów.

Powyższe pozwala na wskazanie dużego zaangażowania oskarżonego W. G. w nielegalny proceder produkcji papierosów przez zorganizowaną grupę przestępczą. Oskarżony W. G. wykonywał polecenia Z. B. i cieszył się dużym zaufaniem jego i innych członków grupy przestępczej.

Okoliczności wynikające z podanych wyżej dowodów w głównej mierze są wynikiem obserwacji danych zdarzeń przez poszczególnych uczestników procesu, którzy o tym relacjonowali w toku postępowania (wymienieni wyżej świadkowie, współoskarżony W.), nie zaś wynikiem ich domysłów. Świadczenie, współoskarżony, wskazujący na powołane wyżej okoliczności, swoją wiedzę o udziale W. G. opierają na wypowiedziach Z. B., które osobiście słyszeli, zaobserwowanych kontaktach B. z G. i na bezpośrednich kontaktach z tym ostatnim (a nie domysłach czy odczuciach). Wiarygodność wypowiedzi Z. B. relacjonowanych przez świadków i współoskarżonego, potwierdza wskazanie oskarżonego G. jako kontaktu w sprawie tytoniu w okresie wyjazdu Z. B.. Co ważne, Z. B. nie miał żadnego interesu w niezgodnym z prawdą obciążaniu W. G. w rozmowach z innymi członkami założonej przez grupę przestępczej i podawaniu fałszywych danych. Podzielić należy przekonanie apelującego, że członkowie grupy przestępczej, których depozycje Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne, nie mieli interesu w obciążaniu osoby oskarżonego W. G.. Jedynym wytłumaczeniem zgodności relacji poszczególnych członków grupy przestępczej, których zeznania (wyjaśnienia) uznano za wiarygodne, obciążających oskarżonego W. G. jest to, że opisywali oni fakty tak, jak one przebiegały. Wyjaśnienia (zeznania) poszczególnych członków grupy przestępczej są wzajemnie zgodne, podają te same pseudonimy oskarżonego, wydarzenia i zachowania oraz wypowiedzi. Pominięcie tych okoliczności bądź ocenienie ich jako niewiarygodne jest przejawem wadliwości postępowania dowodowego, dyskwalifikującej skarżony wyrok w opisanym zakresie.

Trafne są zarzuty apelującego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, w zakresie odnoszącym się do pkt IV wyroku, uniewinniającego B. C..

Sąd Rejonowy przyjął wyjaśnienia oskarżonego B. C. za wiarygodne (str. 53 i 105 uzasadnienia). Sąd ustalił, że oskarżony B. C. nie dostarczał tytoniu dla Z. B., przyjął, opierając się na wyjaśnieniach tego oskarżonego, że nie produkował on krajanki tytoniowej, która mogłaby posłużyć do produkcji papierosów tego typu, jakie były produkowane w nielegalnej fabryce. W szczególności oskarżony wyjaśnił, że produkowane w jego zakładzie w okresie objętym zarzutem tytonie - to były polskie tytonie, niefermentowane, które nie nadawały się do wyprodukowania krajanki potrzebnej do wyprodukowania papierosów M. lub P.. Idąc tokiem rozumowania podawanym przez tegoż oskarżonego, nie mógł on dostarczać krajanki, gdyż w swoich zakładach tytoniowych nie dysponował tytoniem jakości odpowiednio wysokiej, by produkować papierosy określone zarzutami - M. i P.. Sąd wskazał, że Prokurator nie wykonał opinii dotyczącej porównania składu krajanki tytoniowej produkowanej w zakładzie B. C. z krajanką tytoniową wykorzystaną przy nielegalnej produkcji papierosów, wobec niezabezpieczenia próbek tytoniu w zakładzie B. C.. Skoro zatem brak jest tego rodzaju próbek, a tym samym nie ma możliwości wykonania ekspertyzy porównawczej, tym samym nie jest możliwe ustalenie, czy krajanka tytoniowa wykorzystywana do nielegalnej produkcji pochodziła od B. C.. Sąd I Instancji wskazał, że są zeznania świadków zawierające informacje na temat dostarczania przez oskarżonego krajanki tytoniowej do zakładu Z. B., jednakże są to dowody, które nie mogą podważyć wyjaśnień oskarżonego kwestionującego swoje sprawstwo w tym zakresie. Sąd Rejonowy powołał się na to, że świadek P. P., plasujący się wysoko w strukturze grupy, zeznał, że o B. C. nie słyszał. P. W. („prawa ręka” B.) był na spotkaniu Z. B. z B. C., gdzie ten ostatni odmówił mu dostawy tytoniu. Świadek D. K. wie o dostawach od C. od B., sam nigdy go nie widział. Wreszcie ujawniony w samochodzie R. W. (1) list przewozowy opatrzony pieczęcią firmy oskarżonego C. (...) nie może przesądzać o sprawstwie oskarżonego, albowiem oskarżony stwierdził, że jest to dokument sfalszowany, czego Sąd nie podważył wobec porównania pieczętki odbitej na tym dowodzie WZ z pieczętkami widocznymi na dokumentach zabezpieczonych w związku z przeszukaniem firmy (...). Oskarżony R. W. (1) nie wskazał dokładnie miejsca, skąd zabierał tytoń przeznaczony do nielegalnej produkcji, posługując się kierunkami tras. C. wyjaśnił, że znał B. jedynie pod przybranym nazwiskiem.

Sąd Odwoławczy w pełni podziela argumenty apelującego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, wykazujące wady wniosku Sądu I instancji. Powtórzyć zatem należy za apelującym, że choć wyjaśnieniom oskarżonego B. C. nie można postawić zarzutu niekonsekwencji, niemniej ich ocena dokonana przez Sąd Rejonowy nie uniknęła wad, porównywalnych do wad wykazanych przy ocenie dowodów odnoszących się do współoskarżonych, których dotyczy apelacja pełnomocnika. Sąd I Instancji, analizując wyjaśnienia tego oskarżonego przyjął - bezkrytycznie - szereg tez, których bliższa analiza wskazuje na ich fałszywość.

Wskazać należy na okoliczność, która - w świetle uzasadnienia wyroku - jawi się jako fundamentalny argument Sądu Rejonowego, jakoby oskarżony B. C. nie zaopatrywał nielegalnej fabryki w tytoń. Argumentem tym jest twierdzenie tegoż oskarżonego, że produkowane w jego zakładzie tytoń nie nadawały się do produkcji papierosów marek M. i P.. Z twierdzenia tego oskarżony wywodzi fałszywy wniosek – ostatecznie podzielony przez Sąd Rejonowy - iż w związku z tym tytoń, jakim dysponował, nie mógł być wykorzystywany w nielegalnej fabryce papierosów Z. B.. Proces wniosku, jaki prowadzi do takiej konkluzji - w sprawie niniejszej naiwnie i bezkrytycznie powielony przez Sąd Rejonowy - pomija kluczowy fakt, że papierosy produkowane w fabryce Z. B. nie były papierosami marek M. i P., lecz ich podróbkami, które z oryginalnym towarem miały wspólne jedynie oznaczenia marki. Jak przekonująco wynika z zeznań licznych świadków – co Sąd Odwoławczy opisał w innych fragmentach niniejszego uzasadnienia, poświęconego oskarżonemu G. i w tym miejscu nie ma potrzeby powielania tego - papierosy z nielegalnej fabryki były niskiej jakości, właśnie ze względu na wykorzystanie tytoniu o jakości znacznie gorszej, niż tytoń oryginalnych producentów. Tym samym fakt, że oskarżony C. nie posiadał tytoniu jakości równie wysokiej, jak tytoń używany do legalnej produkcji papierosów M. i P. nie wyklucza, że z tytoniu, jaki posiadał i - jak wynika z zeznań świadków - dostarczał do nielegalnej fabryki, Z. B. produkował podróbki papierosów wspomnianych marek.

Sąd Rejonowy akcentuje niemożność wykonania opinii porównawczej składu krajanki tytoniowej produkowanej w zakładzie B. C. z krajanką tytoniową wykorzystywaną przy nielegalnej produkcji papierosów w nielegalnej fabryce, przeceniając znaczenie braku tego dowodu, skoro są inne liczne dowody potwierdzające, że krajankę dostarczał B. C..

Sąd Rejonowy stwierdził, że nie istnieją inne dowody, które świadczyłyby o dostarczaniu przez oskarżonego B. C. krajanki tytoniowej do wytwórni Z. B., wskazując nadto, że co prawda w zeznaniach przesłuchanych świadków pojawiają się informacje temat dostarczania przez tego oskarżonego krajanki tytoniowej do zakładu Z. B., jednakże są to dowody, które nie mogą podważyć wyjaśnień oskarżonego kwestionującego swoje sprawstwo w tym zakresie. Opisując te dowody, Sąd I Instancji wybrał z nich tylko niektóre okoliczności, pomijając inne, które nie przystawały do wyjaśnień oskarżonego B. C., nadto niesłusznie deprecjonuje zeznania osób, wskazujących na dostarczanie przez B. C. krajanki do fabryki B., wskazując że inne osoby – poza B. – w tym jego współpracownicy, dysponowali skąpą wiedzą, która była w dodatku zasłyszana. Oskarżony R. W. (1), transportujący krajankę do zakładu B. na potrzeby nielegalnej produkcji, wskazywał w swoich wyjaśnieniach, że przywoził krajankę kilkakrotnie z okolic G. i G. (w tym okolicach mieściły się zakłady B. C.). Podczas przeszukania w jego aucie znaleziono pieczęć firmy (...) sp. z o.o. Wymieniony wskazał, że pieczęć tę zostawiła przez nieuwagę osoba, która wypisywała dla niego dokument WZ na przewóz krajanki tytoniowej do zakładów tytoniowych w J. (po załadowaniu krajanki na TIR-a). Sąd Rejonowy przyjął, że zabezpieczona pieczęć nie pochodzi z tej firmy, wskazując na różnice z innymi pieczęciami tej firmy, odbitymi na dokumentach zabezpieczonych w czasie przeszukania tejże firmy. Rację ma apelujący, gdy zarzuca, że Sąd nie wskazał, jakie zabezpieczone dokumenty porównywał, dochodząc do swoich wniosków. Zasady doświadczenia życiowego dają podstawę do stwierdzenia że firma (...) miała szereg pieczęci, różniących się wyglądem graficznym. W każdym razie Sąd zaniechał wyjaśnienia tej kwestii. Oskarżony R. W. (1) podał (k. 275-278 tom V B akt prokuratorskich), że na odbiór jednego z transportów krajanki oczekiwał na stacji benzynowej pod G.. Dostawca przyjechał do niego i pojechali razem z G. w kierunku na B.. Oskarżony istotnie -jak wskazuje Sąd - posługiwał się jedynie kierunkami tras, jednak czynił to bardzo szczegółowo, w sposób, który pozwala na odtworzenie trasy z wykorzystaniem mapy. Tak więc świadek relacjonuje, że z G. za B. zjechali na K. i dojechali do zespołu budynków, gdzie wydano mu tytoń. Świadek rozpoznał na zdjęciach przedstawiających nieruchomości oskarżonego C. miejsce, gdzie był po tytoń, choć nie miał całkowitej pewności w związku z porą nocną, w której odbywał się transport. Sąd Rejonowy, poza zrelacjonowaniem, nie dokonuje bliższej analizy tych stwierdzeń. Pomija w tym zakresie prostą, możliwą do przeprowadzenia analizę

mapy, która wskazuje, że opisana przez R. W. (1) trasa odpowiada trasie z G. do M., gdzie mieszka oskarżony. Wymieniony istotnie błędnie wspomina, że trasa „za B.” wiodła „na K.”, Sąd jednakże, odrzucając wyjaśnienia R. W. (1) w tym zakresie nie uwzględnił wpływu czasu, nocnej pory transportu, co mogło powodować, że wymieniony pomylił się w tym zakresie.

Świadek P. W. wyjaśnił w dniu 5.09.2005r., będąc słuchany w toku śledztwa jako podejrzany, że z relacji B. wynikało, że tytoń pochodził z różnych źródeł, powołał się przy tym na mężczyznę noszącego pseudonim (...) (k. 177-179 tom VIII B akta śledztwa VI Ds 26/05/S). Wskazał, że osoba ta ma firmę zajmującą się produkcją tytoniu do skrętów w M. koło W. – opis ten wskazuje na oskarżonego B. C.. Faktem jest, że świadek P. W. w swoich wyjaśnieniach opisał spotkanie Z. B. z mężczyzną o pseudonimie (...) w M. pod W., w którym uczestniczył i istotnie tego dnia B. C. odmówił B. sprzedaży tytoniu. Sąd Rejonowy pominął jednakże przy ocenie dowodów w zakresie odnoszącym się do tego oskarżonego inną, niezwykle istotną część zeznań W.. Otóż wymieniony wyjawiał: „W trakcie tego wyjazdu z B. on opowiadał mi o (...), że jest niesolidny. B. zalił mi się, że dał temu mężczyźnie liście tytoniu do zmielenia i nie odzyskał ani towaru ani pieniędzy, które zapłacił za mielenie”. Z tego wniosek, że przed tym dniem B. i oskarżony B. C. współpracowali ze sobą w zakresie nielegalnej produkcji papierosów.

Sąd Rejonowy pominął ponadto fragmenty zeznań świadka D. K., obciążające oskarżonego B. C.. Wymieniony wyjaśnił w dniu 9.04.2005r. (k. 42 tom X akta śledztwa sygn. VI Ds 26/05/S) „Chciałem powiedzieć, że krajankę czyli składnik tytoniowy do produkcji papierosów czerpano do połowy października 2004 roku od mężczyzny o nazwisku C., nie znam jego imienia, ma on fabrykę pod W., chyba w N. lub S.”. W dniu 30.08.2005r. (k. 85 tom X akta śledztwa sygn. VI Ds 26/05/S) wyjaśnił „Tytoń do (...) dowożony był przez kierowcę R. i pochodził według relacji B. od mężczyzny o nazwisku C. spod W. (...) Chyba ci sami dostawcy sprzedawali komponenty w trakcie produkcji papierosów w hali (...)”. W dniu 23.06.2005r. wyjawiał w czasie przesłuchania: „Na temat pochodzenia komponentów do produkcji papierosów to wiem tyle, że krajanka pochodziła z okolic W. – od mężczyzny o nazwisku C., to słyszałem od B.. C. nigdy nie widziałem nie kontaktowałem się z nim nie wiem jak ma na imię. Słyszałem, że C. ma fabrykę produkującą pakującą tytoń do woreczków do ręcznej produkcji papierosów (skrętów)” (tom X akta śledztwa sygn. VI Ds 26/05/S). Brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzeń, że Z. B. podawał D. K. (oraz pozostałym członkom grupy przestępczej) fałszywe informacje odnośnie oskarżonego B. C., jako dostawcy krajanki tytoniowej do nielegalnej produkcji papierosów.

Sąd Rejonowy pominął także fragmenty zeznań świadka L. K., wskazujące na sprawstwo oskarżonego B. C., przy czym wyjaśnienia L. K. i D. K., wskazujące na B. C. jako dostawcę krajanki tytoniowej, są ze sobą zbieżne. Obaj jako źródło swojej wiedzy o B. C. jako dostawcy krajanki tytoniowej wskazują przywódcę grupy – Z. B.. Po raz kolejny należy wskazać, że brak jest racjonalnych przesłanek do przyjęcia, że Z. B., mówiąc o C. jako o dostawcy komponentu tytoniowego do nielegalnej fabryki, co osobiście słyszeli D. K. i L. K., podawał nieprawdę. Otóż L. K. wyjaśnił w dniu 19.08.2005r. „Ja nie wiem kto był dostawcą tytoniu dla B., słyszałem jak B. mówił o mężczyźnie o ps. (...). Czasem mówił też o (...). Ale ja nie wiem czy to są te same osoby. B. twierdził, że ta osoba lub osoby mają zakład przerobu tytoniu, ale ja nie wiem gdzie jest ten zakład. Wiem, że B. jeździł razem z W. do w. na spotkanie z tymi mężczyznami lub tym mężczyzną dotyczące zakupu tytoniu” (k. 206 tom XXIX B akta śledztwa VI Ds 26/05/S). Sąd Rejonowy pominął, że oskarżony B. C. wielokrotnie rozmawiał telefonicznie z B.. Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę okoliczności wynikających z wyjaśnień oskarżonego K., którego to wyjaśnieniom dał wiarę, a który w dniu 18.05.2006r., będąc słuchany na rozprawie relacjonował o spotkaniu ze współoskarżoną K. N. (partnerką życiową Z. B. i matką jego córki), która poszukiwała kontaktu telefonicznego z B. C. w celu rozliczeń finansowych (k. 199 tom I akt sądowych).

Sąd Rejonowy, podkreślając, że świadek P. P. (będący osobą zaufaną dla Z. B.), nie słyszał o B. C. i go nie znał, pomija bardzo ważne fragmenty jego zeznań, w których relacjonował o (...), wiążąc ten pseudonim z osobą dostarczającą krajankę (zeznania składane na rozprawie w dniu 23.08.2011r.). Pseudonim (...) nosił nie kto inny, jak oskarżony B. C., co wynika z podanych wyżej dowodów osobowych, a także z wyjaśnień współoskarżonego A. W.. Wymieniony podał w swoich wyjaśnieniach, które zostały uznane przez Sąd I Instancji za wiarygodne w całości (...) (...) i (...) to jest ta sama osoba. Słyszałem od Z., że pochodzi on chyba z W. i raz nawet jechaliśmy ze Z. na spotkanie z tym człowiekiem. Do tego spotkania doszło na terenie W. w jakimś hotelu, ale ja teraz nie pamiętam, w jakim i było to chyba pod koniec ubiegłego roku. Nie uczestniczyłem w tym spotkaniu i Z. go nie komentował. Przed spotkaniem Z.

również nie mówił, w jakim celu spotka się z tym człowiekiem. Kiedyś Z. powiedział mi, że człowiek ten nie wywiązuje się z obietnic dotyczących prowadzonej pomiędzy nimi współpracy. Czego ona dotyczyła nie wiem. Ja tego mężczyzny nigdy osobiście nie widziałem (wyjaśnienia z dnia 20.09.2005r. k. 97 tom XVIII akta śledztwa sygn. VI Ds 9/06/S). L. K., słuchany jako świadek w dniu 20.06.2006r. (k. 110 tom akta śledztwa VI Ds. 9/06/S) zeznał, odnosząc się do karty wizytowej z zapisanymi nazwiskami i numerami telefonów, która została zatrzymana u niego przez Policję, że karta ta zawiera numery telefonów i nazwiska osób związanych z nielegalną fabryką papierosów, zapisy odręczne widniejące na tej karcie wizytowej napisał własnoręcznie Z. B. i dał mu tę kartkę przed którymś z kolejnych wyjazdów za granicę – dostał te dane na wypadek kłopotów związanych z przestępczą działalnością B. polegającą na produkcji papierosów. Odnosząc się do zapisu o treści „(...) B. C.” zeznał wówczas m.in., że według jego wiedzy nabytej od B., jest to osoba z rejonu W., która dostarczała krajankę tytoniową dla B. do jego fabryki, wie, że B. spotykał się z nim w W..

Sąd Rejonowy wskazuje, że tylko B. posiadał wiedzę, kto jest dostawcą komponentów do produkcji papierosów, a inne osoby, w tym najbliżsi współpracownicy B. dysponowali w tym zakresie skąpą wiedzę, w dodatku zasłyszana, wskazując na niemożność oparcia na tych dowodach ustaleń o sprawstwie oskarżonego C., co stanowi rażąco wadliwą ocenę dowodów. Po raz kolejny należy powtórzyć, że Z. B. nie miał powodów, ażeby fałszywie do swoich współpracowników wskazywać na B. C. jako swoim kontrahencie w zakresie dostaw dla nielegalnej fabryki. Sąd Rejonowy kwituje wiedzę współpracowników B., mających różny status w niniejszym procesie (oskarżeni, świadkowie), jako wiedzę zasłyszana, mimo, że w części osoby te były naoczni uczestnikami i obserwatorami zdarzeń, które relacjonowali.

Podsumowując, oskarżony B. C. znany był zatem przez część członków grupy przestępczej – albo z nazwiska albo z pseudonimu jako dostawca krajanki tytoniowej do fabryki B., przy czym prawdą jest, że nie był on jedynym dostawcą tego komponentu. Źródła wiedzy poszczególnych członków o zaangażowaniu B. C. w przestępczy proceder są różnorakie – pochodzą od informacji usłyszanych od Z. B., innych osób albo kontaktu z B. C.. Sąd Rejonowy dokonał wybiórczej oceny dowodów, opierając się tylko na faktach dla tego oskarżonego korzystnych (jednorazowa odmowa sprzedania krajanki tytoniowej), nie uwzględniając okoliczności dlań niekorzystnych (wcześniejsza współpraca z B.).

Nie można odmówić racji apelowującemu pełnomocnikowi, gdy podnosi, że rolą Sądu było krytyczne zważenie wszystkich argumentów, skonfrontowanie wszystkich wersji wydarzeń, ocena przedstawionych procesów myślowych. Zadaniu temu Sąd I Instancji nie sprostał w zakresie odnoszącym się do oskarżonych: P., C., K. i G., wyrabiając sobie przekonanie w tym zakresie w oparciu o część materiału dowodowego, korzystnego dla tych oskarżonych. Sąd Rejonowy przyjął wersje wynikające z wyjaśnień tych oskarżonych, które są nielogiczne, jeśli uwzględnić zasady obrotu gospodarczego, praktyki obowiązujące przy prowadzeniu normalnej, legalnej działalności gospodarczej, prawa rynku, w tym rynku wytwórstwa wyrobów tytoniowych. Oceniając tę część dowodów Sąd I instancji pominął bardzo znaczną część dowodów zgromadzonych w toku śledztwa albo je zdeprecjonował, kwestionując ich wiarygodność, co uczynił w sposób lakoniczny i pobieżny. W uzasadnieniu wyroku w omawianym zakresie Sąd przytacza część dowodów, pomijając niektóre z nich o podstawowym znaczeniu dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej tych oskarżonych, a przeprowadzona w tym zakresie ocena dowodów jest niepełna, wybiórcza, nierzadko sprzeczna z treścią danych dowodów. Sąd odnosząc się do poszczególnych oskarżonych powieliła te same błędy w ocenie, wskazując na:

- rzekomą niewiarygodność informacji pochodzących od Z. B. (nie wskazując podstaw wątpliwości co do prawdziwości wypowiadającego się czy też osób relacjonujących wypowiedź);
- rzekomą nieprawidłowość wyciąganych przez świadków wniosków o świadomości innych osób, nie oceniając ich podstaw oraz prawidłowości procesu myślowego wnioskujących;
- wiarygodność wyjaśnień oskarżonych, z pominięciem niektórych fragmentów wyjaśnień oskarżonych, z oderwaniem od wiedzy ogólnej, branżowej i specjalistycznej (przydatność komponentów w innych branżach, brak związania drukarzy opakowań ograniczeniami w korzystaniu z cudzych znaków towarowych, jakość tytoniu wykorzystywanego w podrabianych papierosach, sposób dokumentowania rozliczeń pomiędzy podmiotami gospodarczymi);

- rzekome wyizolowanie dostawców komponentów - organizacyjne i informacyjne - od grupy przestępczej i jej aktywności produkcyjnej, w związku z korzystaniem przez B. z przybranego nazwiska

- rzekome ograniczenie wiedzy o pochodzeniu komponentów do nielegalnej produkcji papierosów tylko do przywódcy grupy Z. B., gdy tymczasem wielu członków grupy przestępczej miało nie tylko świadomość istnienia i roli poszczególnych dostawców składników, ale również kontaktowali się z tymi dostawcami osobiście.

Rację ma także skarżący pełnomocnik, gdy podnosi, że Sąd I Instancji powołując się na subiektywną oceną dyskwalifikującą zeznania kluczowych świadków sam opiera wyrok o subiektywne wątpliwości odnośnie sprawstwa i winy tych oskarżonych, które wynikają z niedostatecznie pogłębionej i wnikliwej analizy dowodów w ich wzajemnym powiązaniu lub też z pominięcia niektórych przeprowadzonych dowodów o istotnym w sprawie znaczeniu. Poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne są błędne, co przesądza o wadliwości orzeczenia w powołanym zakresie i zasadności wniosku o jego uchylenie.

Przeprowadzone przez Sąd Okręgowy na rozprawie odwoławczej dowody nie dają żadnych podstaw do utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy w odniesieniu do oskarżonych Z. P., W. G., Z. K., B. C..

Stwierdzone powyżej uchybienia mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku w omawianym zakresie, co uzasadnia konieczność jego uchylenia w odniesieniu do oskarżonych: Z. P., W. G., Z. K., B. C. i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Krakowie Wydział(...)do ponownego rozpoznania (art. 437 § 2 k.p.k.). Sąd ten w aktualnym stanie prawnym jest właściwy do rozpoznania przedmiotowej sprawy. Dodać należy, że apelujący pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego w przypadku oskarżonego B. C. domagał się uchylenia wyroku jedynie w zakresie dostarczenia komponentów w postaci krajanki tytoniowej (zarzut IV aktu oskarżenia ze sprawy o sygnaturze akt VI Ds 9/06/S tiret drugi), jednakże konieczne było uchylenie całości wyroku w odniesieniu do tego oskarżonego, mając na względzie, że oskarżonemu zarzucono jedno przestępstwo.

Sąd Rejonowy w pkt XXI orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych. Sąd Odwoławczy uznał za konieczne uchylenie tego punktu mając na uwadze, że zaistniała konieczność uchylenia wyroku w odniesieniu do oskarżonych Z. P., B. C., W. G. i Z. K. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie Wydział(...), jako Sądowi I Instancji. Dowody rzeczowe wymienione w pkt XXI zaskarżonego wyroku są dowodami mającymi istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonych Z. P., B. C., W. G. i Z. K.. W tej sytuacji, odnosząc się do apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego B. C., przedwczesne jest rozpoznanie zarzutów podniesionych w tejże apelacji i w konsekwencji, wobec uchylenia wyroku m.in. w części dotyczącej tego oskarżonego, przedwczesne jest żądanie tego apelującego zwrotu tabliczek znamionowych na rzecz E. C..

Ponownie rozpoznając sprawę w odniesieniu do oskarżonych Z. P., B. C., W. G. i Z. K., Sąd Okręgowy jako Sąd I Instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe. Oskarżeni, co do których wyrok jest prawomocny, zostaną przesłuchani jako świadkowie, chyba że zaistnieją względy wymienione w art. 391 § 1 k.p.k., uzasadniające odczytanie ich poprzednich wyjaśnień (oraz zeznań). Sąd może poprzestać na ujawnieniu tych dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie (w części) zaskarżonego wyroku, zgodnie z art. 442 § 2 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, w oparciu o art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że:

7. uchylono zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych Z. P., W. G., Z. K., B. C. i w tym zakresie sprawę przekazano Sądowi Okręgowemu w Krakowie Wydział (...)do ponownego rozpoznania,

8. w punkcie VIII poprawiono błędną kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu R. W. (1) w ten sposób, że zakwalifikowano go jako występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobieniu alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. Nr 31 poz. 353 z późniejszymi zmianami) i art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 1410) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., jako podstawę prawną wymiaru kary przyjmuje art. 305 ust. 1 ustawy Prawo

własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 19 § 1 k.k., nadto obniżono wymierzoną temu oskarżonemu karę do 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz do 90 (dziewięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

9. rozstrzygnięcie zawarte w pkt XV w zakresie dotyczącym oskarżonego R. W. (1) odniesiono do kary pozbawienia wolności w wymiarze określonym w pkt I.2. niniejszego wyroku,

10. zmieniono w odniesieniu do oskarżonego R. W. (1) rozstrzygnięcie zawarte w pkt XVI w ten sposób, że zaliczono mu na poczet wymierzonej mu grzywny w wysokości 90 stawek dziennych, część okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 7 kwietnia 2005 roku do dnia 21 maja 2005 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny,

11. zmieniono pkt XXV w ten sposób, że na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądzono od oskarżonego R. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem częściowych wydatków za postępowanie przed Sądem I Instancji, zaś w pozostałym zakresie na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego od ich ponoszenia,

12. uchylono punkt XXI.

Poza wskazaną powyżej okolicznością, odnoszącą się do oskarżonego R. W. (1), uzasadniającą sięgnięcie do regulacji z art. 440 k.p.k., o czym była mowa powyżej, nie zaistniały żadne inne okoliczności uzasadniające skorzystanie w odniesieniu do pozostałych oskarżonych z art. 440 k.p.k. W ogóle nie zaistniały okoliczności, podlegające uwzględnieniu z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, wymienione w art. 439 § 1 k.p.k.

W pozostałym zaskarżonym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymano w mocy (pkt II).

Nadto zasądzono od oskarżonego R. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty za obie instancje (pkt III).

W pkt IV zasądzono od oskarżonych K. S. i K. L. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 760 zł (siedemset sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Natomiast w pkt V zasądzono od oskarżonych R. W. (1), K. S. i K. L. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. kwoty po 72 zł (siedemdziesiąt dwa złote) tytułem wydatków związanych z udziałem jego pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem II instancji.

Na kwotę kosztów sądowych, zasądzonych od oskarżonych K. L. i K. S. złożyło się:

- kwoty po 300 zł tytułem opłaty od kary łącznej pozbawienia wolności,
- kwoty po 340 zł tytułem opłaty od kary łącznej grzywny,
- kwoty po 100 zł tytułem dwóch opłat za udzielenie dwóch informacji z Krajowego Rejestru Karnego (2 x 50 zł)
- kwoty po 20 zł tytułem ryczałtu za doręczenie pism i zawiadomień w postępowaniu odwoławczym.

Na kwotę 120 zł zasądzoną od oskarżonego R. W. (1), tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze złożyło się :

- kwota 100 zł tytułem dwóch opłat za udzielenie dwóch informacji z Krajowego Rejestru Karnego (2 x 50 zł),
- 20 zł tytułem ryczałtu za doręczenie pism i zawiadomień w postępowaniu odwoławczym.

Rozstrzygnięcia o kosztach procesu oparte są na art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz § 1 pkt 1 i 2, § 2 ust. 1, 2, § 14 ust. 2 pkt 4 i § 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013r. poz. 461).

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego domagał się zasądzenia od oskarżonych kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze. Uwzględniając dwa terminy rozprawy apelacyjnej, koszty zastępstwa adwokackiego w tym zakresie wynoszą 504 zł (420 zł + 84 zł = 504 zł). Sprawa apelacyjna dotyczyła 7 oskarżonych, a zatem kwotę 504 zł należało podzielić przez 7, co daje kwotę 72 zł. Taką właśnie kwotę zasądzono od oskarżonych R. W. (1), K. L. i K. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) SA tytułem wydatków związanych z udziałem jego pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem II Instancji. Nie było możliwości zasądzenia w wyroku Sądu Okręgowego części wydatków na rzecz oskarżyciela posiłkowego od pozostałych oskarżonych, których dotyczyła rozprawa apelacyjna, jako że wobec nich wyrok uchylono i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania.

SSO Urszula Gubernat SSO Jadwiga Żmudzka SSO Sławomir Noga